

Augusti 2990

Epix Kivinen's begravning

I början av augusti Epix Kivinen, Oskaris äldsta bror, avled i magsäckscancer. Han hade bott ensam i en förfallen bondgård utanför Vuolijoki.

Oskari och Hissu deltog i begravningen med deras vinröda Roll5Head personbil, en billig Rolls Royce-modell, men Oskari klarade av inte köra hem på grund av gråtattacker så dem ringde till mellanson Antti eftersom hans nummer står först i kontaktlistan.

Antti flög till Vattula och tog en Uber-taxi till Vuolijoki för att hämta sina föräldrar.

Ovanpå Epix kista låg den europeiska flaggan, eftersom han var en stor förespråkare för den europeiska drömmen.

Eftersom Antti var en av de yngsta så han fick hjälpa till att bära kistan. Han hade otur nämligen liklukt spred sig från nyckelhålet som fastnade i kläder. Han la en klädnypa i näsan, men det hjälpte inte. Den gamle mannen luktade inte särskilt gott när han levde, än mindre som stendöd, tänkte Antti medan bar sin farbrors ekkista.

Arv och släktingar

Epix bondgård gick till bror Matthew, som planerar att ge den till sin dotter Anu som sommarstuga. För det första måste huset renoveras ordentligt när eftersom kåken är illa förfallen. Tjommen var inte särskilt noggrann med städningen. Det är därför Johanna och Jaana-Mari kallade huset för smutsiga huset.

Matthew och Leya har tre vuxna barn: Den äldste, Arska, spelar rugby för *Oulu Play* Sand-laget i Uleåborg. Aki är arbetslös, har gått på en specialskola, så det finns inte mycket hopp för jobbsökandet.

Anu arbetar på radiostationen Lite DAB, vars populära program är *Dj Vain Cybermanshow* – en hyllning till Cyberman, en webbkameralegend för länge sedan under det första decenniet av 2000-talet. Numera är det bara Lite DAB-lyssnare som känner till Ari Kivikangas.

På hösten började Johanna sitt tredje årskurs i gymnasiet. Även om studierna inte ger professionella fördelar, utvecklas hon enormt personligt. På Konsumtion-studielinjen, där man lär dig att tvätta, hålla personliga ekonomi och matlagning.

Johanna skrev i sin neurodagbok, som finns på hennes krypin sida på Kivinen Arena; *Jag kanske aldrig blir examinerator eller ingenjör, men jag lärde mig att leva. Och det är redan mycket...*

Samtidigt som skolorna startade i Forssa var Antti fortfarande i Vuolijoki och hjälpte sina föräldrar med inventarier av arv och fördelning av arvet. Oskari ville inte ha något eftersom han har en sommarstuga i Pargas. När begravnings- och arvsinventeringsrumban var över gav sig Oskari, Hissu och Antti i väg hem i Oskaris bil. Antti fick köra när pappa fick ett gråtanfall. Man kan inte köra bil med tårfyllda ögon, sa han.

Rolls5Head-modellen saknar automatisk styrning och servostyrning, vilket är mycket ovanligt nuförtiden. I Oskaris bil är ratten mycket styv så att man måste vrida ratten med sammanbitna tänder. Roll5Head är Rolls Royce lågprismärke, som är en motattack mot den japanska Hayosiko, men det visade sig vara ett fullständigt fiasko. Till och med Hayosikos är bättre bilar, sa Antti när han hoppade upp i förarsätet.

Vuolijoki år 2990

Vuolijoki är nuförtiden en medelstor neurostad, vars tillväxt har accelererat särskilt på grund av effekten av Vattula-teknoklustret. I början av 2100-talet var Vuolijoki främst känt för sina lugna byvägar och tidigare gruvindustri, men nu är det en del av det urbana nätverket i den västra zonen av Kajanaland, där virtuell trafik, flygvägar och neuroliving-lösningar är vanliga.

Numera är södra och västra Kajanaland tätbefolkade, fulla av smarta block, kulturella nav och lärandecenter kopplade till ett neuralt nätverk.

Östra Kajanaland har bevarats sitt naturarv. Här finns Kajanalands biosfärreservat, som är skyddat både ekologiskt och kulturellt.

Centrala Kajanaland bär fortfarande spår av det förflutna: den tidigare Talvivaara-Terrafame gruvan ligger där, och det öppna gruvbrottet som lämnats efter den påminner om en era då uranproduktion fortfarande var en ekonomisk prioritet. Stenbrottet stängdes i mitten av 2800-talet när återvinningssystem för naturresurser ersatte gruvdriften.

Tiia Park – ett kulturellt svar på stenbrottet

På platsen i det gamla gruvområdet byggdes Tiia Park, en upplevelsebaserad neuronöjespark som kombinerar virtuell verklighet, bildkonst och miljöutbildning. Parkens grundare, Tiia, är en välkänd klasspedagog och kulturell entreprenör som har haft stor påverkan på hela utbildningsområdet i norra Finland. Tiia har också grundat gymnasieskolor för bildkonst i Kajana och Uleåborg, där neurouttryck, virtuell scenkonst och dramaturgi som reagerar på känslor undervisas. Hennes nöjespark i Sotkamo är den första i sitt slag och är hennes kronjuvel – en plats där berättelser, ljus och ljud planteras i de ärr som gruvan lämnat efter sig.

Tiias vision möjliggjordes av hennes kusin, en anonym online-skribent och mediemogul, som finansierade projektet med sina investeringar i virtuell valuta och vinsterna från neurala nätverksplattformar. Kusinen är också känd som grundaren av Lite DAB – en kanal som kombinerar musik, humor och sociala diskussioner i hela Kajanaland-regionen.

Nätförfattaren använde pseudonymen The JT, som ryktas fortfarande röra sig runt i världen med den enda tidsmaskinen i världshistorien som hans bror hade byggt. Hans bror lärde honom att hantera virtuellvaluta.

Lite DAB är en populär musikkanal, särskilt det humoristiska kvällsprogrammet *Dj Vain Cybermanshow*. Det är en hyllning till den uråldriga webbkameramannen *Cyberman*, som grundade sitt alldeles egna *Big Brother*-hem, där otaliga webbkameror filmade honom dygnet runt. Intresset för webbkameran avtog när han blev sjuk i näscancer så att snorvisaren var tvungen att tas bort, men själva cancern kunde inte elimineras.

Lite DAB:s ursprungliga namn var *Ratorules.com* och sändes endast online, och kanalen har haft flera namn som *Rockrules* och till och med lagt upp en videoblogg. Efter Cybermans död samlades pengar in för att återupprätta Ratorules, tills en märklig affärsman, Jim-Adolf Brandzer, kom och gjorde anspråk på Cybermans egendom och grundade Radio Lite, som senare bytte till DAB-nätverket och fick sitt nuvarande namn. Många personer trodde länge att Jim-Adolf skulle vara en fantasifigur men där hade dem fel.

Radiostationen är ren musikradio, förutom kvällsprogrammet Dj Vain Cybermanshow, som leds av den artificiella intelligensboten Cyberman 1.0. Till en början var sändningsplatsen Siikalatva i norra Österbotten, men numera ligger Lite DAB:s studio i stadsdelen Digilä i Vattula, precis intill stadens centrum, men sändaren är placerad i Sukeva eftersom radiostationen är registrerad där.

Johannas pryö på Europower

I september påbörjade Johanna sin pryö-period. Denna gång är praktiken hos det federala elbolaget Europower, som föddes ur ett konsortium av flera europeiska eljättar.

För länge sedan har Fortum, Vattenfall, EDF och E.ON, bland andra, integrerats i Europower. Idag drivs Europower under European Federation och har i uppdrag att underhålla ett neuralt nätverkskopplat energisystem som täcker hela kontinentala Europa. Europower har också några kärnkraftverk.

Digimaster-avdelningen – el och papper

Johannas praktikplats är Europower digimaster-avdelning, som underhåller e-postservrar, virtuella kommunikationskanaler och – överraskande nog – distribuerar pappers post. Även om vi är på ett elbolag kan inte allt skickas elektroniskt: officiella kontraktspapper, energicertifikat och minnesprotokoll skickas fortfarande i fysiska kopior så att trojaner och internettroll inte ska få tag på dem.

På avdelningen arbetar fem personer, var och en med sin egen roll och personlighet: den storbystade Pertta Lähdevirta – digimaster, Johannas kontaktperson. Hon är känd för sitt humoristiska tillvägagångssätt och gör ett kvällsprogram för Radio Luontoilta, som inkluderar lyssnartävlingar,

virtuella naturupplevelser och gnistrande underhållning. Pertta använder röstmodulerat tal, vilket varierar beroende på vädret.

Jonna Lyyra – en klumpig och tystlåten, men skicklig neural nätverksunderhållare som vet hur man lagar servrar med bara ögonkontroll.

Markus Anttila – brunhårig, specialiserad på kryptering av energikommunikation. Han pratar ofta om hur e-post kan passera genom en kvantunnel.

Masi Vuorio – blondhårig, Johannas ålder, som ansvarar för den robotiserade leveransen av pappers post. Han använder en PostDrone 7.0-enhet som kan läsa handstil och känna igen mottagarens känslotillstånd.

Iiro Irkku – den tjocke kopieringstekniker som driver ett neurokopieringscenter där dokument kan omvandlas till känslomässigt känsliga versioner.

Johanna tycker att digimaster-avdelningen är förvånansvärt mänsklig. Även om det finns kvantsservrar, virtuella rör och neural post runt omkring är folk vanliga – skrattande, trötta, ibland irriterande. Pertta tar genast Johanna under sina vingar och kallar henne *Pryo-prinsessan*, vilket får Johanna att både le och rodna. Rodnaden beror förstås på den stilige Masi Vuorio. En riktigt stilig eurohane, tänker Johanna för sig själv. Hon vågar inte berätta för Masi om sina känslor, men beundrar honom tyst från det inre fönstret mellan kopieringen och postavdelning.

Hemma skrev Johanna i sin neurodagbok i Kivinen Arena: *Jag trodde att allt i Europower skulle vara robotar och elektricitet. Men här är Pertta, som pratar om vädret och pratar i radio på kvällarna. Och Masi, som kan kontrollera en drönare som en dans. Kanske lär jag mig något som inte går att kopiera, kanske får jag Masi som min egen kärlek...* Johanna gömde den online-dagboken med lösenord så att hennes lillasyster, till exempel, inte skulle läsa den.

På pryoplatsen Johanna hörde i kanalen EBU Radio 3 en bra schlagerlåt; *The Boys talk about love but do not nothing* av Niina Virtastadi. Av låten Johannas tankar går till den snygge Masi. Hon kan inte ens ana att någon gång i framtiden hon kommer att möta en person som heter Niina men vi går inte före i handling.

Radio Luontoiltas uppgång, fall och uppgång

Mikko DjPois Rouhiala var en ivrig radiosupporter och en tidig användare av teknik. År 2004 grundade han Radio Luontoilta som en amatörwebbradio på Toimii.net-servern, som var progressiv men instabil vid den tiden. Efter flera år lyckades Rouhiala få en FM-radiolicens för Helsingfors storstadsområde, och Radio Luontoilta blev en pulserande kanal känd för sitt provocerande innehåll. Tyvärr gled kanalen in i högerextremt innehåll och samarbetade med aktörer som MV-lehti. Denna fas gick till historien när Mikko Rouhiala dog och kanalen överfördes till den skandinaviska mediekoncernen JT Media.

JT Medias huvudkontor ligger i Tvåstad, och äger även nord finska Radio Pohjola, vars huvud studio ligger i Uleåborg, samt Kajanalands regionala studio i det gamla vattentornet i Vattula – samma byggnad där Elisabeth Karjalainen bor.

Mirakulös helande och legenden om fjärrläkning

Mikko Rouhiala var gift med Heli Kuusikumpu, som tidigare hade flera funktionsnedsättningar och satt i rullstol. Heli blev mystiskt helad när skeppsredarson Jim-Adolf Brandzer utförde en fjärrläkning – tänkte och bad tills Heli kände en elektrisk ström rinna längs ryggraden och reste sig upp. Sedan dess satt hon inte längre i rullstol.

Efter att ha blivit botat besökte Heli och Jim-Adolf köpcentret Iso Omena i Esbo för att träffa Mikko Rouhiala – en händelse som blev rubriker i den virtuella pressen vid den tiden; *En fråga om vilja!*

En ny era för Radio Luontoilta

Under JT Medias ägo blev Radio Luontoilta en verklig nyhetskanal som utökade sin täckning till Tavastland och Forssa-regionen. På Forssa-frekvensen sänds lokala program, såsom torsdagens kvällsprogram *Putous*, som leds av Pertta Lähdevirta tillsammans med en nykter alkoholist. Programmet kombinerar virtuell underhållning, lyssnartävlingar och neurohumor.

De lokala sändningarna av Radio Luontoilta produceras på Forssa kulturhuset, och kanalen drivs som en privat närradiostation utan vinstintressen. Den konkurrerar inte direkt med EBU Radio Three Town, utan sänder program från föreningar, församlingar och lokala kulturoperatörer.

Kaarlo Kivinen och skandalen kring Kajanalandsällskapet

Under en tid hade Radio Luontoilta också ett informationsprogram från Forssa Kajanalandsällskapet, där Kaarlo Kivinen läste föreningens meddelanden. Ibland smög han ur sig tvetydiga skämt som fick tanter med blomsterhattar att dra en ärtä i näsan. Till och med artificiell intelligens meddelade att den inte kunde hantera ämnet. Klagomålen gick till den nationella utredningsnämnden, och Kajanalandsällskapet nekades sändningstid.

Detta roade Kaarlos två äldre bröder, men föräldrarna blev upprörda – den yngste sonen har en oanständig mun, precis som jag-mandolin," sade pappa Oskari. Det verkar att pojken har blivit lik sin pappa – Oskari har alltid varit varit små vulgär, sa Hissu när saken kom upp på Kajanalandsällskapets pensionärskväll.

Den lokala Radio Luontoilta i Forssa har fått en ny uppgång. Kanalens torsdagskvällsprogram Putous har fått många lyssnare, tack vare Pertta Lähdevirta och hans med programledare Leena Hefner-Herpeenluoma, vars smittsamma skratt, virtuella skämt och neurohumor har gjort programmet till ett lokalt fenomen. Leenas skratt är så igenkännbart att det har blivit en ljudidentifierare som används som varnings ljud för stadscyklar i Forssas centrum. I radiosändningar skämtar, skämtar duon och improviserar, men mirakulöst nog verkar tanter med blomsterhattar inte bli nervösa – även om programmet ibland är väldigt djärvt.

Många har undrat varför Kaarlo Kivinen's tvetydiga berättelser i Kajanalandsällskapets informationsprogram gjorde utredningsnämnden nervös vid den tiden, medan Pertta och Leena fritt kan skämta på tavastländska. "Kanske var det diskriminering. Kajanaländska låter mer obscent, även om det är samma sak," skrev Johanna i sin neurodagbok.

Programmets huvudsponsor är nykterhetsrörelsen No Alcohol, som är en del av European Federation Public Health Network. Sponsringsavtalet har ett tydligt villkor: "Inga berusade skämt, inga neuro-skämt, ingen alkoholhumor."

Men Pertta är den perfekta programledaren för nykterhetsprogrammet – han bevisar att man kan skratta utan sprit. Hans neurokomedi bygger på situationshumor, dialektbaserade ordlekar och lyssnartävlingar, där priset till exempel är en virtuell stughelg utan droger. De får hjälp av ett AI-armband som piper så fort skämtets ämne är på väg att gå under bältet.

Eftersom Pertta är en eldsjäl och en välkänd humorist, kontaktades hon för att Radio Luontoiltas lokala kanal i Forssa skulle få fler lyssnare och reklamintäkter. Och det lönade sig: antalet lyssnare ökade med 42 % i september. Annonsintäkterna kom från neurobagerier, virtuella klädbutiker och kulturella föreningar.

19.09.2090 – barnsliga lapsus

Under sin praktik på digimaster-avdelningen råkade Johanna nämna att nästa dag skulle vara hennes 21-årsdag. Barnslig som hon är, insåg hon inte att även ett litet misstag kan leda till en riktig födelsedagsrumba.

21.09.2090 – sången i porttelefon och gåvoregn

Nästa morgon, när Johanna stod vid huvudingången på Eastern Long Street sida, började en gratulationssång höras från porttelefonhögtalaren. Hennes kollegor sjöng genom mikrofonen i reception, och Johanna skrattade när hon kom in: "Jag trodde brandkåren skulle komma!" Hennes kollegor skrattade: "Jag är väl inte en så dålig sångare?" Johanna svarade: "Åtminstone nästan!"

Hennes kollegor hade köpt en musik-USB-kloss till Johanna med texten på; *Hän sano...* en referens till Antero Lennueuros låt med samma namn.

Johanna gillar en av Lennueuros låtar eftersom skolkamrat Milton, också tyckte om låten som är Anteros genombrottssuccén *Flowers in the Hair* är mer irriterande än Joonas Lakkamaas låtar.

Klossen hade också Lorenz Haukkalas låt Sinfonia, där denne operasångare sjunger bröstkorgen rakt. Dessutom fick Johanna en Europower-tygkasse med elbolagets logotyp.

På vägen hem var Johanna blyg med sina presenter. Vad skulle mamma och pappa säga när jag kommer hem med en Europower-väska och en musik-kloss," undrar Johanna. I bussen bestämde hon att påstå att kollegor skulle ha sett födelsedagen i databaser – trots att hon visste att digimasters inte letade efter bemärkelsedagar. Hemma gissade mamman att dottern hade antydd om sin födelsedag och kritiserade henne att det var onödigt att babbla om födelsedagen i jobbet.

Radiohälsningar – Putous vs. Double Hour

Dagen före sin födelsedag uppmanade Pertta Lähdevirta Johanna att lyssna på Radio Luontoiltas programmet Putous, där hon lovade att gratulera henne. Johanna bad att inte få nämna namn – initialer kanske, men inte mer. Hon ville inte att hennes föräldrar skulle få veta att hon hade babblat om sin födelsedagsfest på jobbet, även om hennes mamma misstänkte det.

Johanna har tidigare lyssnat på Tuplatunti på Radio Three Town, en Public Service underhållningsprogram för kajanalänningar i Tavastland. Anna och Antti lyssnar också troget på detta radioprogram. De skickar gratulationer via mejl eftersom de inte vill stamma i en direktsändning.

På torsdagskvällen ställde Johanna in radion på Luontoilta-frekvensen. Hon spelade in gratulationerna på sin dator och sparade dem i en lösenordsskyddad mapp på sin hemsida. I mappen skriver hon också berättelser om sina skoluppgifter som hon inte vill att hennes föräldrar ska läsa.

Johanna vädjade Pertta att inte nämna henne vid namn, även om pappa och mamma inte lyssnar på kanalen. Johanna sparade sina anonyma gratulationer med ett lösenord och skyddade det på sin hemsida i Kivinen Arena. Hon tänkte att kanske en dag kunde lösenordsskyddet tas bort, men bara då jag bor i egen lägenhet och har familj. Tanken på att bilda familj gör henne orolig: Blir jag aldrig mamma... tänker Johanna.

Perttas och Leenas radioögonblick

I radion började Pertta: "Förra gången du sa något på kajanaländska... Jag har övat mycket, men jag klarar mig inte... det blir alltid skriftspråk och tavastländska..." Leena frågade: "Hur har du kajanaländska? Haha!" Pertta svarade: "Det är lite speciellt... sen jag skulle vilja gratulera en tjej på hennes 21 årsdag imorgon, men hon vill vara hemlig..." Leena frågade: "Vilka är initialer?" Pertta stod fast: "Vi kommer inte att avslöja det. Om dem vill vara hemliga så kommer vi inte att avslöja någonting. Hur som helst, imorgon ska jag fira henne på jobbet... Så gör vi!"

Johanna blev glad av de anonyma gratulationerna. Hon famlar sin näsa och överläpp, som hon alltid gör när hon blir uppspelt.

Val av radiokanal och familjedynamik

Från och med nu kommer Johanna att lyssna på programmet Putous på torsdagskvällar. Hon lyssnar bara på Tuplatunti om föräldrar skickar gratulationer till någon släkting eller bekanta.

Anna deltog nyligen i en telefontävling i programmet Tuplatunti, där man fick gissa det riktiga namnet på sångare Pepsi Perälä. Hon svarade: "Det är Pekka-Aake Tommi Perälä!" Programledaren Hermanni Honkanen skrattade: "Hur i sjutton du kunde gissa?" Anna blygt: "hahaha, åtminstone för mig var svaret ganska enkelt." När programledaren frågade efter bandets namn viskade Johanna: "Peralan Kori!" Programledaren hörde en viskning och frågade vad sa viskare då Anna: "Jo, yngre generation visste att det är Peralan Kori..." då Hermanni spelade en fanfar. Anna vann en musik-USB-kloss av Pepsi Perälä som heter *High Level*.

Hemlig förälskelse

Under praktiken hann Johanna bli kär i den blonda Masi Vuorio, men bestämde sig för att hålla sin förälskelse hemlig. Det är synd att Johanna inte har modet att ärligt erkänna sin förälskelse för Masi och föreslå en dejt. Kanske är det på grund av glasögonrumban, för om hon fick en pojkvän skulle hon behöva presentera killen för föräldrar någon gång. Hur skulle detta kunna göras med glasögon? Vad sägs utan glasögon, i så fall skulle killen undra var finns glasögonen, tänker Johanna.

Kontorsmässan på Kuppis efter pryö

Efter en två veckors praktik hade Johanna precis hunnit hämta andan när Pertta ringde hem till henne en höstkväll. "Du, Johanna, skulle du vilja gå på en kontorsmässan på Kuppis i Åbo? Europower betalar!" Johanna gick genast med på det. Hon har alltid varit fascinerad av mässor – gratis godis, broschyrläsplattor, holografiska pennor och neurala papper. Dessutom kunde han ta ledigt från skolan, eftersom besök på marknader är lärorikt.

Till mässan åkte också kopieringstekniker Iiro Irkku, som är tjockare än Pertta. Johanna mindes Raija Lillukka på stadshuset och tänkte tyst inom sig; Det verkar att alla kopieringstekniker är tjocka. Det verkar lite så, tänkte hon. Även digimaster verkar också vara tjocka, tänker Johanna medan hon sitter på baksätet i Perttas bil på väg till Åbo.

Som tur är kan Johanna tänka tyst inom sig. Hon vet att många andra funktionsnedsatta tänker högt, och det leder lätt till konflikter. Hon skrev senare i sin neurodagbok på Kivinen arenan; *Jag vet inte alltid vad jag får tänka. Men om du inte säger det högt, antar jag att det inte spelar någon roll...*

Pertta fick nyligen en blodpropp i foten, men det stoppade inte henne från att åka till mässan. På mässan använde hon speciella hydrauliska kryckor som var programmerade för att upptäcka golvet's friktion och optimera steglängden. "Det här är en resa till mässan, vilket är väldigt viktigt. Kontorskulturen utvecklas inte av sig själv!" förklarade Pertta.

Finnish Fair på Kuppis och Jussi Vares Park

Mässan hölls i mässcentret Finnish Fair på Kuppis, mitt emot huvudentrén till nöjesparken Jussi Vares Park. Nöjesparken är Åbo stolthet – ett virtuellt detektivtema där besökare löser brott medan de bär en neuralhjälm.

På mässan distribuerade det europeiska skogsbruksföretaget Big genetiskt modifierade granplanter som var designade för att växa snabbt, tåla luftföroreningar och producera bioenergi. Johanna fick förstås sin egen – en gratis granplanta!

Gran kommer inte att planteras i den nuvarande trädgården, utan i Kivinen's nya trädgård. Nämligen Anna och Antti hade just beviljats en villatomt i den lilla villaområdet Honkalehto mellan Vironmäki och Puolikas. På tomten har tidigare funnits en kolonilott, som flyttades till Ylicity som en del av det urbana jordbrukscentret.

Johanna planerar att plantera granen på en noggrant utvald plats där den får optimalt ljus och neurobevattning. Han skrev på sin hemsida; *Jag planterar granen där solen kommer på morgonen. Sedan får jag se om det kan växa till något som påminner mig om den här resan till marknaden.* Han kan ännu inte plantera gran, eftersom huset ännu inte är byggt och tomten måste renoveras.

Antti vs. Eeka Palmuniemi – smärtpunkterna med neuroreal fastighetsbransch

Antti har tröttnat på hyresgästernas ständiga gnäll. Särskilt Eeka Palmuniemi våningen nedanför får hans kupol att överhettas. Eeka är känd för effektiviteten i sin klagomålsalgoritm – han kan hitta problem var som helst. Han har påstått att det finns dolda kameror och mikrofoner i lägenheten, trots att neuroövervakning är förbjudet enligt lag.

Ett tag sedan han bytte lägenhet och flyttade från A-trappan till B-trappa, ovanför Oskaris och Hissus gamla lägenhet, mitt emot Kivinen's nya del.

Tydligt inbillade sig Eeka en smygitt från dörrögat eftersom han märkte att Kivinen's nya delens ytterdörrhandtag rörde sig varje gång han kom hem eller var på väg ut. Han vet inte att det var Johanna som hade småstakat honom genom dörrögat och kunde inte låta bli att röra dörrhandtaget. Detta är också en del av Johannas små flickors hyss.

Eeka gnällde också att spisplattor var runda som Stockholms antika Globen, trots att det är en självjusterande induktionsyta. Antti fnös: "Vad fan är Globen för något?", varpå Eeka svarade: "Har du några luckor i allmänbildningen?" Eeka stank gammalt sprit, trots att alkohol är förbjudet i neurobostadsavtalet.

Eeka tänkte inte gå förrän Anna antydde att vissa skulle ha arbetsdag imorgon. Eeka lämnade mycket långsamt och krävde slutligen att få se hyresvärdens räkenskaper. "Vi visar inte vår ekonomi för socialrodorna," muttrade Antti.

Några år tidigare hyrde Eeka ett garage, som avslutades när misstankar om narkotikatillverkning uppstod. Även om det inte fanns några bevis, kom en kemisk lukt från golvbrunnen och steg upp till lägenheten på övervåningen. Oskari och Hissu köpte en liten villa på närheten på Vironmäki Road 10 för att undkomma lukten.

Förlusten av garaget var tufft för Eeka – nu måste han mecka sin bil under himlen, utan tak. Han hävdade att Kivinsens villa skulle byggas med hans pengar, eftersom Antti hade nyligen höjt hyran eftersom fastighetsskatten höjdes. "Vår ekonomi angår inte till socialrodor," sa Antti rakt på sak. Eeka gick därifrån med dörrarna smällande, ropade genom brevinkast: "Sug kuk!" och slog igen brevinkastet.

Om Kivinsens inte skulle ha fått villatomt så Antti kunde ha vräkt Eeka. Han ville inte bli involverad i cirkusen eftersom skitstöveln förmodligen skulle klaga till en hyresgästförening som arbetar på en neurolegal plattform.

Intrigarbete och gen gran

På helgerna röjer Kivinsens kvistar på tomten. Det kan finnas gamla frön från kolonilotten i jorden, som kan aktiveras genom neurobevattnig. Johanna planterade granplantan hon fått från mässan längst bak på tomten – en gran som växer snabbt, producerar bioenergi och filtrerar luftföroreningar.

Hissu och Oskari är överlyckliga när sons familj bygger villa. De gav råd om var man skulle plantera växter då huspaketet hade kommit. "Solen kommer härifrån, men vinden kommer härifrån – kom ihåg det," instruerade Oskari och visade en neurokarta.

En höstdag köpte Johanna en speladapter till Ullet 64, så att hon kunde använda den nya gaming-USB-kloss. Hon letade efter Geos dikteringsprogram, men det finns inga sådana i Forssa-trakten. I stället hon fyndade i leksaksaffären i affärshuset Öhman, längst bakom Café Öhman, ett dikteringsprogram Star Talker som fungerar i Ullet. Johanna kommer att använda den för att spara berättelser i en lösenordskyddad mapp, där hon kommer att skriva om sina möten, förälskelser och radio-minnen. Hon måste diktera så fort hon är hemma ensam, annars skulle föräldrar och lillasyster påpeka ritande och skrivande i sommarjobbet.

I augusti Raija skickade Johannas berättelser i posten, tryckt på papper och häftat fast. Ovanpå kuvertet, under avsändarens namn, hade hon skrivit clown tre gånger eftersom hon kallade Johanna för Kajanalands clown. Johanna hade berättat för henne att i Kajanaland clown heter Pelle medan i Tavastland det heter bara clown. Detta hade roat Raija. I Tavastland är Pelle ett vanligt manligt förnamn, vilket är anledningen till att clownen inte längre kallas för Pelle här.

I slutet av praktiken frågade assistentpedagogen Reijo Rikilä Johanna om hon ville bli tillfrågad om fast anställning på Europower. Johanna svarade: "Jag vill först avsluta gymnasiet." Genom att göra det gjorde hon ett stort misstag som hon kommer att ångra. Nu hade det varit en chans att komma bort från specialskolans konstiga typer.

Johanna fastnar lätt i rutiner och kan inte tänka på förändringar. Hon vill fortsätta i gymnasiet eftersom i början hon hade bestämt sig plugga i gymnasiet – trots att specialskolan inte erbjuder bra jobbmöjligheter.

Vanliga gymnasieelever generaliserar alla specialskolelever och berättar föräldrade CP-skämt. Hånfulla ungdomar i korridorerna viftar med armarna över bröstet, och Johanna försöker att inte bry sig, men det gör ont – särskilt när det finns stiliga eurohanar bland dem. I sitt eget sinne roas hon också av skämten om konstiga typer, men känner sig inte som en konstig typ själv.

Jag skulle klara mig bra på en vanlig gymnasieskola, förutom matematik, skriver Johanna i sin neurala dagbok. Det är just tack vare matematiken som han hamnat i en specialskolorumba.

Suner AB och vågen av privatisering av omsorgen

Just nu förhandlar utbildningsföretaget Suner AB med Tavastlands regionala parlament om privatisering av specialskolor och Daily Activity. Suner har redan förvärvat en lagerbyggnad i Zumila och planerar att undersöka om ett centraliserat neuroutbildnings- och Daily Activity center skulle kunna få plats där – eller om ett större neurocampus bör byggas.

För det första måste politiker acceptera idén. Lyckligtvis för Suner finns det icke-socialistiska partier i Tavastlands regionala parlament som är lättare att samarbeta med än med Workers Party, som kräver neurojämlikhet och bevarande av den offentliga utbildningen.

Sedan 2016 har Workers Party haft majoritet i Forssa stadsfullmäktige. I varje val har borgarklassen försökt få folk att rösta på Coalitions Party, men utan framgång.

I mitten av november fyller Janette Kivinen 20 år. Hennes gudmor Anna började fundera på vilken gratulationssång hon skulle välja till sin guddotter. Hon funderar på att skicka gratulationer till Tuplatunti på Radio Three Towns – ett program som hon vet att åtminstone Asta lyssnar på. Tuplatunti är ett kajanaländskt magasinprogram som är en av Kivinens favoriter.

Johanna föreslog för sin mor att gratulationerna också kunde skickas till programmet Putous på Radio Luontoilta, där kärringen i *Europower* skulle läsa gratulationerna och spela fanfaren. Det är så här Johanna brukar prata om människor eftersom hon har namnblyghet. Farbror Kaarlo är den enda hon kallar vid sitt riktiga namn, medan Frida kallar hon för *Kaarlos kärring*. Hon kallar Asta för de *andras kärring*. Verner kallat hon *som de andres gubbe*.

Anna och Antti hade hört Perttas röst när hon ringde för några veckor sedan och bad Johanna följa med på kontorsmässan. Johanna har ännu ingen självidentifierad mobiltelefon, och det har inte Jaana-Mari heller. Anna och Antti funderar på om de skulle skaffa till döttrarna egna mobiler nu när de börjar bli stora.

Anna vägrade skicka gratulationer till den hemska gapskrattkanalen precis som hon kallar Radio Luontoilta för. Han kan inte förstå varför man ska gapskratta i radion. Vuxna gapskrattar åt varandras historier och tar samtal emellan, muttrade hon. Hon tycker musiken är okej, men fnisset – Anna och Antti kan inte förstå det.

Deras favorit är Tuplatunti på Radio Three Town, även där finns det programledare med språkhandikapp som slokar sig som galningar, som man säger. I programmet talas på kajanaländska och riksfinska på ett blandat sätt, och programledarna fjantar sig, men det är ändå mer faktabaserat än den hemska rumban på Luontoilta.

Three Towns tidigare tvåspråkiga lunchprogram *Lunch Plate* har lagts ner. Det har ersatts av Tuplatunti för kajanalänningar, som avslutas med ett kajanaländskt ungdomsprogram Pantarhei, vars programledare väcker Johanna eftersom en av dem är Nino Hyrsky och den andre är hennes kortvarige barndomslekkamrat Kassu Pulkkinen.

Anna lyssnar också på det nya engelskspråkiga grattis programmet mitt på dagen; Congratulation, eftersom där det spelas en annan sorts musik – mer neurojazz och ambienta hits. I Tuplatunti spelas mestadels kajanaländsk schlager, som Pepsi Peräläs produktion.

Pepsi kommer ursprungligen från Kajanaland, men bor för närvarande i Estland, där han arbetar som producent för ett neuroplate-företag.

På lördagar sänds på samma kanal kajanaländska underhållningsprogram *Paikallislinen*, som inte har någon gratulationsdel.

Ibland lyssnar Johanna på kajanaländska lördagskvällsprogrammet *Löylyn lyömät* i Åbo Radion, som leds av Ulpu Risula med porriga röst – det låter som om hon skulle vara en kraftig e-cigarettkvinna.

Johanna föreslog för sin mamma låten Daily Activity Dance av humorpunkbandet Eno Penon skulle vara en rolig gratulationslåt till kusin, men Anna vägrade. "Det är ju en fräck låt som driver med personer med funktionsnedsättningar!" sa Anna. "Jag undrar vad Asta skulle gilla om en sådan låt spelades på radion... Jag tvivlar på att programledaren ens skulle ha gått med på att spela den – eller babblat i radion att det är en fräck och elak låt..." sa Anna.

Till slut föreslog Johanna en snällare och lugnare låt *My Very Own Gran Canaria* av Risto Järvelä skriven av Roope Sade, en låtskrivare från Tavastland. Denna låt godkändes av Anna.

Johanna kan inte ens ana att cirka om ett år namnet Roope skulle göra henne kåt, men låt oss inte gå händelserna i förväg...

I mitten av november fyller Janette Kivinen 20 år. Oskari och Hissu skickade sina gratulationer via Tuplatunti på Radio Three Town, som Asta lyssnar troget på och som vidarebefordrade gratulationerna till sin dotter. Ingen kunde ens ana att det skulle bli Oskaris sista gratulation.

Onsdagens kollaps

Dagen före Tuplatunti, på onsdagskvällen, kollapsade Oskari på vardagsrumsgolvet. Hissu blev så chockad att han inte kunde ringa nödnumret – hon stammade på sin kajanaländska och ringde sin mellan son Antti eftersom han bor närmast hemmet. I för sig hon kunde ha larmat ambulansen med ett smart armband, men hon inte kunde tänka logiskt.

Antti ringde en ambulans och sprang till sina föräldrars hus, som ligger några kvarter borta. Han anlände strax före ambulansen som körde Oskari till det gemensamma sjukhuset mellan Forssa och Jockis, i stadsdelen Salomäki – ett område där villor och små hyreshus för närvarande byggs enligt neurobostadsmodellen.

Medvetslöshet och en gnista av hopp

Under torsdag gick släktingar för att se Oskari ligga medvetlös. Hissu försökte tala till sin make: "Det finns fina blommor på det där bordet, kämpa lite och titta..." Men den gamle mannen rörde sig inte. "Jag vill inte bli änka än," sa Hissu.

Elektrokardiogrammet visade liv, men hjärnfilmen visade röda fläckar på vit bakgrund, och på mitten fanns kryptiska fembokstavskod – nödmeddelanden från hjärnan, enligt neurologen.

Tromb

Oskari diagnostiserades med blödning inne i huvudet, orsakad av en blodpropp. Han har enorm ölmage och hans blodcirkulation har varit dålig i flera år. Dagen före kollapsen hade han fått nya blodförtunnande läkemedel som löste upp förkalkningar, men samtidigt bildade blockeringar som drev in i hjärnan och slet sönder hårtunna blodkärl.

Så sent som onsdagsförmiddag Oskari hade besökt hos Antti för att snacka och fika. Han var på gott humör och funderade om han skulle bygga ytterligare en tunnbastu till salu för att få mer pengar. Antti hade precis bakat små kanelbullar som han kallar någon anledning för Tuulas bullar. Han gav en påse bullar till sin gamla pappa. Han hann inte äta bullarna.

Minnet av tunnbastun och Palmuniemis avsked

Några år tidigare beställde Matias och Kakadu en tunnbastu från Oskari, som transporterades med släpkärra hela vägen till Viborg, till deras stuga i Björkö.

Bastun hamnade i Kajanalands-kolumnen i lokala tidningsläsplatta Forssan Aviisi. Då Eeka Palmuniemi jobbade som Kajanalands journalist i tidningsläsplattan – tills han fick sparken efter att ha kritiserat tavastländska idrottare.

På onsdagsförmiddag varken Oskari och Antti inte hade någon som helst aning vad som kommer hända på kvällen fast deras AI-armband pep rastlöst.

På torsdagskvällen, när gratulationsdelen av Tuplatunti började, placerade Hissu en miniradio vid sin makes öra. "Om du hör, ge mig en liten signal," sa han och tog Oskari i handen. Den gamle mannen spände fingrarna lite – och Hissu fick ett uns hopp.

Oskari kunde höra och känna allt, men han kunde inte tala. Fruns beröring gjorde honom till en märklig association med den unga blondhåriga Elin, även om han inte känner någon vid sitt namn. Tanken syntes inte på hjärnfilmen, men erektionen var synlig, och en bula bildades i täcket. "Gubbens könsorgan verkar fungera perfekt, trots att han är 64 år gammal!" Hissu skrattade – och det gav henne också hopp.

Oskari återhämtade sig inte. Sent på fredagskvällen lämnade han denna värld. Enligt medicintekniker inträffade dödsfallet smärtfritt.

Vid dödstillfället dök en text upp på hjärnmonitorn; *Gör inget, hjärnan stänger av sig själv.*

Läkarna var förvånade – vanligtvis drar monitorn bara en rak linje, men nu dök hjärninformation upp och hjärtat slutade slå. Efter meddelandet stängdes hjärnmonitorn av. Oskari Kivinen hade dött.

Oskars resa mot ljuset

När Oskari Kivinen dog på fredagskvällen slocknade inte hans medvetande omedelbart. I stället såg han en lång tunnel med ett starkt ljus som lyste i andra änden. En stark kraft ledde honom mot ljuset – inte tvingande, utan som en neuronvåg som bar mjukt men beslutsamt.

Halvvägs genom tunneln såg Oskari en röd hissdörr som såg gammaldags ut men futuristiskt upplyst. Han försökte närma sig, men kraften gav honom inte tillträde. "Nåväl, jag antar att jag inte var menad att gå dit," tänkte han.

Efter en stund kom han fram till en vacker blomsteräng där blommorna svajade i vinden och solen sken från båda håll. Där möttes han av sin bror Epix, som glatt utbrast: "Åh, vem kommer nu?" Oskari svarade: "Nåväl, det här lilla spöke Lapanen!"

Sedan anlände en gråskäggig man, som såg ut som ansvarige av himmelriket – förmodligen Sankt Per själv, tänkte Oskari. "Välkommen, Oskari Kivinen, till himmelriket!" sade han mjukt.

Oskari lade märke till hålet som stack ut i fjärran, bland blommorna. "Vilken sorts rök kommer ut ur den där?" frågade han. Den gråskäggige svarade: "Jo, den är bara helvetets skorsten men du behöver inte oroa dig för det."

Oskari var förbluffad. "Har jag lyckats leva syndfritt?" sa han. Det verkar att porriga låtar inte är syndigt... tänkte han lättat.

Himlen – inte bara sittande på ett moln

Himmelriket ligger inte bara på ett moln. Det är en virtuell fredszone där minnen, känslor och önskningar får en formell form. Oskari kände lätthet, men också en djup förbindelse med dem han älskat. Han visste att Hissu höll i handen och hörde Janettes gratulationer.

På lördagsmorgonen, i det gråa november i sjukhuset i Forssa samlades anhöriga för att se Oskari Kivinen kropp innan de förs till liktorner till sjukhuset. Blommor placerades på hans bröst, ett ljus brann på bordet och en multimediamkamera vid fotändan av sängen filmade Oskaris livlösa kropp så att släktingar i andra orter kunde ta farväl genom Kivinen Arena.

Numera man föds och avlider i en direktsänd online sändning, och virtuella minnen sparas på Kivinen Arenas.

Johanna och Jaana-Mari – försvarare av levande minne

Johanna och Jaana-Mari ville inte se sin farfars kropp. "Jag vill minnas farfar levande," sa Johanna. Oskari var deras enda farfar, eftersom morfar dog ett år innan hon föddes.

Hisstornaden och stunder av distraktion

Några dagar efter att Oskar gått bort fick Hissu en blodpropp i hjärnan. Som tur var det inte lika illa, men hon blev tankspridd. Hon kunde inte göra hushållssysslor eller koncentrera sig på något. Hon talade förvirrande, till exempel: "Oskari hade bryggt kaffe ur urin och log!" Detta är knappast sant – Oskari var godhjärtad, även om han gillade galghumor.

Oskari och Hissu hade sina meningsskiljaktigheter men fort blev sams igen då någon av dem gick till ett annat rum för att tjura. När Hissu var upprörd gick hon till ett avlångt datorrum och spelade Xbox spelet, där fula gamla män får stryk. Hon vill inte bära datadräkt för att den är för svettig – för att hon är överviktig.

I början av december hölls Oskars begravning. Han kremerades som han själv beordrat: "Inte som mask mat, utan kremeras prydligt och urnan i gravvilan." Oskar hade sagt det många gånger. Han ville inte bli spridd i minneslunden, enligt honom askan kunde blandas med konstiga typer.

Forssa kyrkostyrelse planerar för närvarande nya begravningsmetoder, men det är ännu inte känt vad församlingsborna skulle önska.

Välsignelsen ägde rum i Toivon kappeli på Tsumila-kyrkogården, som ligger mellan Eurola och stadens centrum. Kyrkogården är en vacker park med en kulle med gräsmatta som påminner mycket om antika Windows XP; Damm och minneslund. Lawn Hill har designats av artificiell intelligens för att vara så neutral som möjligt.

Oskars urna sänktes vid foten av en stor ek, på en gräsbevuxen sluttning, där man kan se punkthusen i Eurola.

Skärm inbyggt i gravsten

En vädertålig skärm installerades på gravstenen, där Kivinen Arena Live filmer spelas oavbrutet. Skärmen drivs av en solpanel tillverkad av Virtaus i Tammerfors.

Idag har nästan alla gravstenar en skärm som visar en bild eller favoritvideo av den avlidne. Som ett resultat har kyrkogårdar blivit gemensamma biografer för familjer.

Begravningsdagsatmosfär

Hissu mår lite bättre, men hennes händer saknar styrka. I kapellet tappade hon en trådlös psalmläsplatta, men den gick inte sönder – apparaten är formgiven för att tåla att falla ner.

Vänster om Johanna satt Jaana-Mari, och höger sida att sjuårige Jeesus. När den fladdrande pastorn nämnde om Jesus Kristus vaknade lille Jeesus och nästan reste sig upp för att gå till altaret.

Forssa Kajanaländska kyrkokören sjöng hymnen *Kristallfloden*, som är en populär begravningshymn – och inte konstigt, eftersom det är en verkligt vacker sång.

På altaret finns en stor skärm där Oskars och Hissus hemmavideo spelades, ibland växlad till kapellets livevideo. En multimediakamera filmade automatiskt begravningsgästerna, och en ljusfärgad ekkista syntes på Kivinen Arena.

I Vattula blev Elisabeth ledsen över att se att den yngre hade återigen lämnat denna värld och hon själv skulle tvingas förfalla bland moderna herrarnas bus.

Efter välsignelseceremonin gick deltagarna till Hietala församlingshus. Mitt emot, på andra sidan Trunk mound road, en automatkiosk och kvarterspub *Treff i Fastfood*, därifrån Kivinen hämtar pizzor eller fyllda tunnbröd när hemmakocken är lat.

Trunk mound road börjar vid korsningen med Old Tammela road och slutar vid hörnen av Treff i Fastfood, där det finns en bussvändning.

Oskars bröder Matteus, Ville och Esko anlände till begravningen. Ville bor i Rokua och är jordbrukspedagog. Esko är en pensionerad skogshuggare ekniker som bor i centrala Vattula

Efter minnesstunden samlades hos änkan Hissu för att titta på digitala foton och dricka kaffe på begravningen. Hissu blev chockad när hon blev änka mot sin vilja. Hon sov hos Verner och Asta eftersom hon inte vågar vara ensam hemma – hon är rädd att den gubben skulle börja spöka.

Källarhumanoiden och den mystiska rösten i en sång

Hon vågar inte gå ner i källaren eftersom hon inbillar sig att det finns humanoider som lurar där. Omedelbart efter Oskaris död, när Hissu var inne i tvättstuga i källaren, dök en silverfärgad gestalt upp runt hörnet med svarta luggar på antennerna. Karaktären talade med en metallisk, hes röst: "Hiss... Hiss... Hissu kom att torka!" Hissu blev förvånad: "Vad ska jag torka av?" Karaktären svarade, "Torka av min digitala rumpa... Gissar att det mystiska ljudet... är det början på Eurojackpot..." Och försvann lika snabbt som det dök upp. Hissu sprang uppför källartrappan och låste dörren. Senare berättade hon för sina söner, men de trodde inte – de tyckte att mamman bara yrar. Dessutom sa Hissu att en sång hörs i sovrummet, som hon kände igen som Oskaris favoritsång – de hade ofta lyssnat på den i sängen vid läggdags. I låten som tidigare fått Hissu att skratta handlar om om en morot som hade fastnat i förlossning organet, följt av ett ljus och andra saker. Tidigare hade Hissu tyckt att låten var rolig, men nu kändes den kuslig – som låter som om låten kommer från andra sidan av gränsen.

Verners upptäckt och Hissus lättnad

Verner började undersöka saken och hittade en mp3-spelare som låg på i nattduksbordets låda på Oskars sida. Han gav ifrån sig ett snorigt skratt: "Är det här ditt spöke?"

Hissu tittade förvånad på apparaten, stoppade den i fickan och bestämde sig senare för att ge den till Johanna – familjens första barnbarn som älskar ljudutrustning.

Johanna– förkroppsligandet av radiogalenskap

Johanna grejar nästan ständigt med radioapparater och musikspelare, spelar in musik och radiotaggar för musik-USB-klossar. Föräldrarna har ofta sagt: "Dottern är en riktig radiogalning!"

Hon brukar spela in de bästa bitarna av programmet Putous på Radio Luontoilta, särskilt grov humor och lyssnarsamtal.

En torsdagskväll hörde Johanna att Milton ringde till programmet Putous. Han var på bushumör att prata, och Pertta skämtade om hans förnamn: "Milton, Mölton, Molton, vad i sjutton är det för namnet..." Sedan skrattade han åt efternamnet: "Roligt efternamn, Kiinala – är du kines?" Milton svarade med sin vanliga röst: "Det är MIINALA och inget annat... HAHA!"

Programledarna utbrast, och Johanna skrattade så mycket att mamma kom för att se vad som var så roligt. När hon märkte att dotter krattade åt det galna sladdshowen skakade hon på huvudet: "Jahas, ett riktigt galet program."

Johanna hann spela in en del av Miltons samtal, som hon sparade i molnet och länkade till sin webbplats. Filen är lösenordskyddad så att pappa, mamma och lillasyster inte kan höra passagerarens röst.

På julafton var änkan Hissu hos Anttis familj. Hon var mest i sina egna tankar, tänkte på sitt öde som änka och hur hon skulle klara sig utan Oskar. Som tur var har hon fortfarande körkort för att ta sig till butiken i en neuralbil, den vinröda Roll5Head såldes – den hade styv styrning som inte längre passade Hissus armar. Sönerna hjälpte mamman att köpa en vit Honda Aero med autopilot, fjäderlätt ratt och neuroassisterad parkering

På sistone har Hissu inte kört så mycket, eftersom hon blivit distraherad – och kanske är det bättre så.

Hissu blev uppmuntrad av att hon har tre underbara, omtänksamma söner och barnbarn som bryr sig. Det är bara synd att hon inte har energi att gå till den yngsta, för det är alltid en fruktansvärd rumba: Husfruns mun är vidöppen och barnen blandar ihop tavastländska och kajanaländska så att det låter som galet nonsens, som Hissu brukar säga.

Antti och Anna gav till Hissu som julklapp varma tofflor med ett termoreglerande nano lager och en svart läderminikjol med ett tunt lager aluminium på insidan – som värmdes och stödde ryggen.

Oskar och Hissu hade lyckats köpa marmorfruktskålar till alla sina barn med blinkande LED-lampor på kanten som reagerar på fruktens mognad.

De gav sina barnbarn julkuponger på 100 euro så att de kunde köpa vad de ville – för det är svårt att köpa något till vuxna barnbarn när de redan har allt.

På nyårsafton var Hissu hos Verners familj, men under dagen besökte hon den yngste för fika. Hos Kaarlo och Frida är hon förbryllad över röran: borden är fyllda med smuts och skräp, såsom tomma pizzakartonger, Ugri Cola-burkar och oladdade e-läsplattor som ligger på golvet.

Den helautomatiska drönaren svävar i matsalen, spelar en poplåt och landar i laddningsfodralet som ett husdjur som återvänder hem.

Hissu går försiktigt för att inte trampa på utrustningen. Bara hoppas att nästa år blir bättre men dessvärre utan Oskar, tänkte hon tyst inom sig själv medan Fridas motorkäft gick.

Johanna mindes spådomsbägarna som förra året faster hade ordnat. Den granen måste ha betytt farfars död, tänkte hon, och kände en rysning längs ryggraden. Inga fler förutsägelser, tänkte Johanna.

En vinterdags provning – Hissu Kivinen möter ödet och en laser

En vinterdag 2991 led Hissu Kivinen av fruktansvärda magsmärtor. Hon sms:ade en bekant som uppmanade henne att slappna av, dricka ett glas vatten och andas lugnt. Men smärtan fortsatte. Hissu begav sig till Vironmäki vårdcentral, där distriktsläkaren Anatoli Hulttio trodde att smärtan orsakades av sorg. Hissu var säker på att det var livmodercancer, som utlöstes av Oskars bortgång. Läkaren fnös: "Skit också!" fick Hissu att snäsa tillbaka: "Sug din kuk, läkarjävell!" och lämnade vårdcentralen, som Kivinenes från och med då började kalla gissningscentret.

Hon tog bussen och åkte till stadens bästa privata medicinska klinik – City Doctors, vars mottagning ligger i det nya centrumet av den nya Forssa.

Martti Saarinen och sanningen om super-röntgen

På City Doctors mottogs Hissu på ett lämpligt sätt. Den mest populära medicinteknikern i Forssa, Martti Saarinen, arbetar där, känd för långa sjukskrivningar för stadens industriarbetare, och därför är Dr. Saarinen Brandcar anställdas favoritläkare. Insurance Cash tjänstemännens mardröm eftersom arbetsgivare klagar på arbetskraftsbristen när många anställda är sjukskrivna.

Martti tog moderna superröntgenbilder, som visade livmodercancer, precis som Hissu misstänkte. I en superröntgenbild visas organen i färg, där varje organ kan ses som på ett foto. Hjärtat ser ut som den traditionella hjärtsymbolen.

Laserskalpell och kirurgi utan dramatik

Det enda som hjälpte var att ställa in en laserskalpell. Martti gjorde ett litet snitt i magen, tog bort livmodern och sydde igen med laser. Operationen utfördes under lokalbedövning och Hissu kunde åka hem samma dag. Operationen var nästan smärtfri, lite nypande, men med kajanaländska uthållighet kämpade Hissu vidare.

"Jag har redan fött tre underbara söner, och avelstjuren har flyttat över gränsen," sa Hissu lugnt medan hon tittade på sin livmoder som låg på rullbordet. Hon såg med blotta ögat att den var fulla av cancerceller så hon fnös "Hyi helevetti hur cancerjäveln ser ut!"

I vissa fall skickas en förminskat mikroskopisk läkare till kroppen som flyger längs blodkärlen i ett rymdskepp, där hen tar bort oönskade ämnen som plogas till ändtarmen.

City Doctors har inte denna teknik. Oskars hjärnblödning hade kanske kunnat behandlas på detta sätt – men döden kom snabbt som en fårspark, och Forssa-Jockis sjukhuset har inte heller sådan teknik.

Läderkjolens öde och farorna med lasern

Hemma blev Hissu inspirerad att måla köksstolen, men av distraktion satte hon ner sig på en nymålade stol. Hon bar en svart läderkjol som hon fått i julklapp, som blev förstörd. I ett vredesutbrott sparkade hon på köksskåpsdörrarna och fräste som en ångpanna.

Verner uppmanade sin mor att inte använda laseruppskärare och inte använda sin avlidne pappas lasersåg. "Dessa är ju inte farligare än förut, dåså!" fnös Hissu. Verner svarade, "Men användaren har blivit distraherad." Hissu svarade: "Du har ett distraherat sinne i dina byxor!" Verner tog av sig byxorna, kikade och ropade: "Jag ser ingen tankspriddhet i byxor!", och Hissu fnös: "Spela inte dummare än du är, dåså!"

Kivins nya hem på Siivekkääntie!

I servintern började Antti och Anna Kivinen bygga en villa på Winged road 6. I korsningen av Old Pine Tree Grove Road och Winged road det står en vägvisare gatunamnet på finska och på engelska; Siivekkääntie-Honkalehdontie. Johanna undrar på att varför det står inte på svenska eftersom i vissa andra orter i Finland det står gatu- och ortsnamn på finska och på svenska. Nuförtiden det står även på engelska. Konstigt nog att i Forssa och i Vattula det står bara på finska och engelska, tänker Johanna medan tittar gatuskylten av den nya hem gata.

Tomten ligger på ett utmärkt läge: bakom den ligger den långsträckta parken Siivekkäänpuisto i sitt naturliga tillstånd, som ligger mellan Old Tammela Road och Winged road. På norra sidan finns en lekplats, på andra sidan finns ett nyligen färdigställt gruppboende för funktionsnedsatta. I söder bygger familjen Kotkala nästan likadan villa. Familjen Kotkala ingår fadern Lauri, moder Ingrid och adopterade barnet Rasha, som är lika stor som en brandsläckare.

Huset som Kivins beställt, är ett färdigt villapakett levererat av *Team Reindeer* – känt för sina högteknologiska boendelösningar. Paketet inkluderar bland annat en centraldator som styr elektriska apparater, uppvärmning, övervakning av vatten- och elförbrukning samt ett inbrottslarm som kopplas till polisen inom 20 sekunder. En bubbelpool som fylls på programmerat och meddelar med en röst: "Jacuzzi redo för bubblande bad!" Ett elektroniskt badkar som värms automatiskt. En helautomatisk bastu med en virtuell bastumästare, vid varje badkastning säger bastudatorn "Löyly!"

Vid Winged road 3, ett passivt byggprojekt mittemot, byggs av familjen Nukku; Tuukka Nukku som är Kaija Vornanens äldste son, som jobbar som Brandcar testförare och kör de nya bilarna från monteringen till leveransparken. Tuukkas fru, Kukka Nukku – en frisör som föredrar att jobba svart. Sexåriga Doris, som ofta leker med en gammal WC-anka.

Tuukka tog sin frus efternamn eftersom många fortfarande får associationer av namnet Vornanen till den skjutande sannfinne polisen. Han tycker att Nukku är ett trevligt avslappnande efternamn, verkligen passande för en lat person, precis som Antti brukar tänka tyst inom sig.

Tuukka är ofta sjukskriven på grund av höftbesvär. Konstigt nog stör inte höften när han skulle shoppa på Torppi i Loimo – megashoppingcentret väster om Loimo. Han går till doktorn med av kryckor, men när han åker till Torppi lämnar han sina käppar hemma.

Kukka klagar däremot på sitt bräck när Work Office föreslår arbete, men glömmer bort bräcket när hon klipper hår svart. Sitter framför datorn och chattar på Facebook och WhatsApp. Han har en märklig vana att påminna sin chattkompis att svara på en fråga om hon inte får svaret direkt.

Familjen Nukkus villa byggs av Murkkujärvi. I praktiskt villabygget sköts av Verner Kivinen. Tuukka och Kukka tittar bara från gatan iklädda i gör-det-själv-väst medan Verner lägger svarta takpannor. Tuukka bryr sig inte om att hjälpa till, men efter ett tag går han hem och sätter sig i sin fåtölj för att spela Zbox-fantasispel. Kukka deltar inte heller – hon fastnar i chatten. Lilla Doris leker på golvet som inte får gå ut ensam eftersom hennes föräldrar inte litar på henne, trots att hon snart fyller fem år.

Senvintern 2991 – Kivinen villapaketen och blixtkriget i Louisiana

Samma dag som Kivinen villapaketen anlände till Winged road, började blixtkriget mellan Texas och rest-USA. Texas, som nyligen hade förklarat sig självständigt, attackerade Louisiana eftersom uranfyndigheter hade upptäckts där. Texas försökte ockupera Louisiana, men misslyckades när det rest-USA ställde sig på Louisianas sida – en delstat som fortfarande officiellt är en del av USA.

USA – lapptäcke och frihandelszoner

USA börjar likna ett lapptäcke: flera delstater har förklarat sig självständiga. Mellanvästra delstaterna bildade en ny frihandelszon. Florida söker självständighet, men flottbasen i Key West gör utträdet svårt att bryta sig ur.

Amerikanska trupper tvingade Texas att dra sig tillbaka från Louisiana, och en internationell flygförbudszon upprättades vid gränsen. Kriget varade bara några månader, eftersom rest-USA fortfarande har en stark armé.

Självständighet diskuteras i Louisiana, och den europeiska federala regeringen följer situationen noga.

Sergio Hutchson – diktator över konditoriernas palats

Texas leds av den diktatoriske presidenten Sergio Hutchson: en entusiastisk radiopratare med svart mustasch. Leder ett morgonprogram på Texas mest populära radiostation, som bär tjommens namn. Han har byggt flera palats i huvudstaden, där han påstår sig förvara sötsaker. Rest-USA och Louisiana misstänker att det finns massförstörelsevapen i palatsen, men FN kommer inte att tillåta att andras godisförråd attackeras, som FN har sagt med fingret upp. Efter kriget började Sergio skryta sig för sina grannar att han har jättegoda godis.

När kriget bröt ut suckade Anna: "Finns det någon mening med att bygga ett hus när det snart kommer att bombas till grunden?" varpå Antti svarade: "Då bygger vi ett nytt!"

Många andra var också nedstämda, eftersom kriget på andra sidan Atlanten är synligt från alla medier. Även om kriget tog slut snabbt, ansåg vissa att det tog slut för tidigt – Sergio borde ha avsatts och palatsen utforskats.

Reformen – omvandlingen av det ekonomiska systemet

Tecken på lågkonjunktur finns i luften: många har blivit överskuldsatta under decennierna så kallade casinoekonomi det vill sägas högkonjunktur.

Handeln mellan Europa och USA har störts av kriget. En våg av förändring är på gång, som i USA kallas The Reform.

Den europeiska federationen vill inte handla med krigförande land. Utforska möjligheten att sluta nya avtal med afrikanska federationen. Ett frihandelsavtal har redan slutits med Ryssland som har lugnat sig och blivit demokratisk.

Kivins nya hem – våren 2001

I slutet av maj stod Kivins fina villa i vitt tegel på Winged road 6 färdigt. Den här gången tog flytten inte lång tid och man inte behövde anlita flyttbil – det nya hemmet ligger bara några kvarter bort, och flytten gick utan teleporter eller neurotransmittor, precis som Antti skämtade.

Johannas filmprojekt och Kivins arenan

När den gamla lägenheten tömdes tog Johanna sin multimediekamera och filmade varje vrå som minne. Självklart hamnade inspelningen i Kivins-arenan, som har hittills underhållits av farmor Hissu men numera hon är tankspritt, så att lösenord ofta glöms.

Så snart tiden lämnar min mormor i Forssa kommer jag att få fullt ansvar för arenan, skrev Johanna i sin neurodagbok. Webbservern kommer att flyttas till Johannas nya rum, som är större än det på Brandzer Street.

Ovanpå garderoben har Johanna en vinröd anteckningsbok som liknar ett federalt pass men bara innehåller online lösenord.

Från fönstret i Johannas rum kan man se trädgården, och bakom parken Siivekkäänpuisto syns lite grann taken på bilar som passerar på Old Tammela Road. Bakom parken ligger busshållplatsen Honkalehto, varifrån Johanna åker till skolan. Buss nummer två trafikerar mellan Puolikas och gamla Forssa. I Puolikas är ändhållplatsen på Beech road. I gamla Forssa ändhållplatsen heter *Kääntötammi*.

På torget byter hon till Kaarlo buss, som vänder i Erkkilä, som ligger mellan Patterivuori och i villaområdet Kaarlo med nya och gamla villor och några höghus.

Det sista året på gymnasiet och på tröskeln till en karriär

Johanna har bara ett år kvar på gymnasiet. Efter det börjar jobbsökandet – eller åtminstone är det så det borde vara. Egentligen borde hon ha låtit elevassistenten starta rekryteringsförhandlingarna med Europower, men Johanna är envis och fast i rutiner. "Jag vill gå klart gymnasiet, även om det är en specialskola!" sa hon till en pedagog.

På midsommar samlades Kivins, Matias och Kakadu och deras familjer för första gången utan Oskar på stugan i Pargas, som barnen fortfarande kallar för *farfars stuga*.

Även om Hissu har körkort anlände hon till stugan med Verner – bättre så, för distraktion och en liten Honda är inte den bästa kombinationen för långa resor. Hissu kör bara lokalt, och även de är ganska imponerande. "Vi får se vad som går sönder först – chauffören eller fordonet," skämtade Antti.

Utanför stugan satt Hissu och sexåriga Gaga-Sisko på en vit hammock och pratade med varandra. Bakom gungan står en stor björk som växer på toppen av en kulle och skuggar gungan fint. Bredvid björkträdet står en metallväderkvarn som Verner har byggt på arbetsplatsen – tydligen E-Store-material från rester.

Antti, å andra sidan, har tillsammans med sina kollegor gjort en järn älg åt en mackägare i Tammela, vars tidigare prydnads älg hade blivit stulen. Den nya älgen är gjord av gjutjärn och dess bakben har svetsats i: *Design by Antti & Co.* mack heter *Q8 Three Moose*.

På gungan berättade Hissu för Gaga-Sisko om sin makes bortgång, och hon tröstade henne: "Var inte ledsen, vi kommer vara vänner för alltid!" Hissu roades när den lilla flickan talade så rimligt. Kakadu och Matias, som satt mitt emot gungan på en trädgårdsstol, log tyst.

Bredvid gungan står en rund fontän av grön glasfiber, på vars kant står en staty av en kissepojke som kysar i poolen. Johanna fnittrar för sig själv när hon tittar på början av vattenkissbågen – statyns penis är rolig år efter år, tänker Johanna.

Gaga-Sisko och Doris – läkarlekar och träsprutor

Familjen Nukku anlände också till stugan. Lilla Doris lekte med Gaga-Sisko. De är lika gamla, men bor långt ifrån varandra, så det är svårt att träffa varandra.

Uppe på övervåningen lekte de doktorspel, och från ventilationsbalkongen viftade de med en spruta som de hade karvat ur trästockar.

Sprutan var mer som en asfaltborr än ett medicinskt verktyg, men fantasin ersatte ergonomin.

Sommarsemesterresa 2001 – The Rocks i Österbotten

I juli åkte Antti och Annas familj på en sedvanlig sommaresemester för att besöka släktingar, men den här gången gick rutten via Österbotten, eftersom Anna ville prata med sin enda syster.

Siiri Ohimo bor för närvarande i Laihela, men hon har fortfarande kvar sin stadslägenhet i Vasa. Utanför Laihela, på landsbygden, vid stranden av konstgjorda sjön *Himajärvi*, ligger hennes mankompis hus.

Himajärvi är en liten konstgjord sjö utan fisk – fiskutsättning har övervägts, men de lata och snåla Laihela bor har inte gjort det.

Siiri har nyligen träffat den lugna bonden Pera Katainen, robottekniker som är smal och har svart mustasch. En stereotypisk Laihela bo. Använder en neurotraktor och talar på den moderna österbottniska som neuroöversättare inte alltid förstår. Han har utvecklat en så kallad Laihela värmepump som han har tillverkat av en gammal handpumpade brandsläckare.

Siiri har hittills hållit en låg profil med Pera, men nu avslöjade hon denna underbara man för sin lillasyster. "Pera är inte särskilt snål, inte mer snål än våra Volmar!" Siiri skrattade, så att e-cigaretten darrade på hennes läppar.

En resa till Laihela och Nuukala-Snålbo vaxmuseum

Kivinens körde efter Siiri, som har en Kia10 Nano biogasbil, som förbrukar otroligt lite biogas. På vägen stannade de vid Nuukala-Snålbo vaxmuseum, som ligger halvvägs mellan Vasa och Laihela.

Vaxmuseet är det största i Österbotten, med de mest betydelsefulla entreprenörerna och politikerna i Finland och Europa som vaxfigurer. Bredvid ligger en lyxig campingplats och ett miniatyrland med välkända europeiska byggnader som miniatyr.

Johanna filmade varje vaxfigur med sin multimediamkamera, och inspelningen visades live på Kivinen Arena. Filmningen sparades automatiskt i filmarkivet på videosajten.

Johanna blev särskilt förälskad i den svartmustaschprydda affärsmannen som vaxdocka vid namn Jim-Adolf Brandzer; *Allkonstnär, kusinälskare, före detta galning*, stod det på den upplysta skylten. Hon blev upphetsad av dockans fyrkantiga haka, tjock mustasch och svart hår kammat bakåt. Tänk; Om jag vore en pojke, hur sexig jag skulle vara... tänkte hon. Sedan såg hon en vaxdocka som föreställde en halvskallig man med en skylt som löd; *En sann kusinälskare, anonym nätförfattare The JT*. Johanna insåg att han var författare till ett europeiskt nationsepos.

Även om Johanna inte tänker byta kön drömmer hon om att bli pojke, men är alldeles för homofob – när hon tittar på TV blir hon arg på kändishomosexuella och lesbiska.

Finlands mest kända lesbiska par är Jonna Kartelli och Marjo Edelman, som bor i Helsingfors och planerar en barnadoption. Så fort Johanna ser dem på TV reagerar hon med att kasta utbrott och hot, vilket irriterar föräldrarna, som är rädda att flickan skulle prata om homofientliga saker i skolan eller på nätet på ett sådant sätt att federala underrättelsetjänsten skulle börja övervaka familjen. Skolor har ju trots allt många artificiell intelligens-algoritmer i varje e-läsare och smarta väggklockor. Även om Johanna egentligen inte vill skada någon, är hennes inställning motsägelsefull. Hon blir upphetsad av tanken på att vara en pojke med ett namn som börjar på bokstaven J, som Jim-Adolf eller The JT.

Calypsoparken och souvenirkonflikten

Bredvid vaxkabinettet ligger köpcentret *Calypso Park*, där Kivinens gjorde billiga inköp från Laihela. Antti ville köpa Laihela-bärvin till Pera, men frugan vägrade: "Vi vet ännu inte vad det är för sorts kille i berusat tillstånd." Antti blev förbannad och köpte herrtidningsläsplatta *Kingi Porno* till Pera. Anna såg sur ut, men accepterade: "Bättre än en flaska vin." Hon vet att dagens herrtidningsläsplattor är väldigt snälla däremot porrläsplattor för kvinnor är mycket fräcka.

Antti funderade på att byta sin fru mot Johanna, men det skulle vara en omöjlig uppgift. Han kastade en blick på Johanna i backspegeln, och känslan var smärtsam – men från och med nu tar berättelsen en ny riktning. Ett meddelande dök upp på AI-armbandet; *Förlåt, men jag kan inte fortsätta följa dig. Om du vill leva i en annan riktning eller fokusera på ett annat ämne, hjälper jag dig gärna.* Antti stängde av det smarta armbandet så att frun inte skulle märka meddelandet. Han kastade en blick på Johanna i backspegeln. Varje gång han tittar på henne så han får stånd. Känslan är outhärdligt smärtsam. Förälskelsen hände för några år sedan under en sommarresa i ett lågprishotell.

På eftermiddagen anlände Kivinens till Pera Katainens gård, som inte är stor till ytan, men i Kivinens ögon såg den paradisk ut. Även om det inte finns några åker eller boskap på gården, frodas den bärbuskar och grönsakslandet. Dessutom finns en elektronikverkstad där Pera förbättrar och programmerar nöjesrobotar.

Mitt på gården står en gul tvåvånings bostadsbyggnad med en svartgrå, klumpeduns liknande nöjesrobot placerad på verandan. Skärmen på sidan meddelar namnet; *Kaarlo robotti.*

Från stranden av sjön Himajärvi rullar en mindre svartvit nöjesrobot kallad *Miisu Tronic* ut. Siiri hämtade sin egen robot, *Hani Salkkari*, från sin bil, som är programmerad att följa Siiris känslotillstånd och erbjuda tröstande sånger. Varje gång Hani Salkkaris kameraöga börjar filma varje gång någon säger *Hey Siri!* Kaarlo Robotti är Peras äldsta nöjesrobot och fungerar som hus vakt. Så fort en bil dyker upp så börjar Kaarlo pipa. Även nu, när Kivinens och Siiris bilar kom fram till grinden, hördes ett kraftigt pipande ljud från verandan, så att Johanna och Jaana-Mari trodde att det fanns kycklingar på gården.

Vid grinden står en grönmålad carport där Peras Nissan Moon Electric står – en elbil med förvånansvärt lång batteritid. "Med en enda laddning kan man åka till Vattula," berömde Siiri.

Bredvid carporten står vraket av Peras fars bil – en vit Hayosiko P6 med en dålig biogasmotor. Motorn låter som en fräsande fis, precis som man kan förvänta sig av ett billigt japanskt märke.

Pera är en ivrig Xbox-spelare och en stor fan av fantasyspel och filmer. Varje kväll tittar han på science fiction-serien Star FM Gate på TV6, där märkliga gubbar åtrå efter en narcissistisk flicka som senare faller in i en nazisthistoria. Huvudpersonen, Nylonman, är fäst vid flickan.

Nylonman använder hemlig magi, som han tillverkar av vardagliga föremål, såsom en elektrisk tandborste blir grindmagi. Kaffekoppen skapar ett skyddande sköld. Klädnypan blir en trollformel, säger Pera till sina sommargäster.

Pera har försökt programmera en version av Kaarlo Robotti som kan kasta besvärjelser på en kaffebyggare.

Resan fortsätter

Nästa dag fortsatte Kivinens sin sommarresa mot Vattula. De valde små inlandsvägar som går mellan vidsträckta områden och skogsklädda solpanelfält. Vid Kärsämäki-rondellen svängde de ostnordost, och vid Otanmäki stannade de för att fulla matförråd.

Otanmäki har vuxit till storleken av en medelstor stad. I stadens centrum finns linbanor som rör sig ovanför gatorna – tysta, elektriskt drivna och helt automatiserade. De tillverkades vid den gamla tågfabriken i Otanmäki.

Johanna tittade på dem från bilfönstret och undrade hur det skulle kännas att resa i luften. Linbanan heter Mulari bana och varje linbanekorg har personnamn. En av linbanekorgar heter Nina, som Johanna märkte och blev upphetsad när hon tänkte på gamla skolbekanta Nino Backman i Villmanstrand. Hon har inte hört någonting om tjommen.

Johanna och Lite DAB – ett starkt minne från sommaren

Medan familjemedlemmarna var i butiken stannade Johanna kvar i bilen. Hon bläddrade bland radiostationerna i området och hittade underhållningskanalen Lite DAB. Hon blev förälskad i kanalens musikutbud och slogan; *Radio Lite DAB – den bästa Lite DAB i norra Finland...*

Johanna spelade in sloganen med en musikspelare som farmor hade fett henne och laddade upp den på sin webbplats, där hon har en presentationssida för radiostationer. *Det här är ett luftigt minne,* skrev hon. Hon vet inte att pappas kusins dotter arbetar på den aktuella stationen.

Efter matinköpen fortsatte resan mot Vattula, det var inte långt kvar. De tillbringade ungefär en vecka där och hade tid att besöka släktingar i lugn och ro.

Anttis farbror Matthew besöktes bara en gång, eftersom Matthew och Leya försöker locka dem till deras sommarstuga på Ärjänsaari. Problemet är att Matthew är periodare. Anna är rädd som corona att make skulle dra röven. Hon har hört från sin svärmor att sprit inte är lämpligt för Antti eftersom alkohol tynger hjärtnerven, sade Hissu för några år sedan. För några år sedan var Hissu själv så full att Oskar fnös: "Hon skulle säkert dricka även saltsyran, dåå!"

Ärjänsaari kan endast nås med båt.

Johanna är en stadsbo som inte gillar att vara utan nätet, i för sig trådlöst nätet finns i Ärjänsaari, men det kan vara intermittent eftersom få basstationer har satts upp vid Uleträsk stränder för att inte förstöra det unika landskapet.

Ärjänsaari bron har planerats i årtionden, men gröngölingar har skrotat projektet. Idag finns det en liten semesterby på ön, men Anna tycker inte att det räcker för City-Johanna.

Antti tänkte tyst inom sig att om vi åkte till Ärjänsaari så jag kunde locka Johanna dra röven, och sen... Men dessvärre det skulle finnas för många ögon, tänkte han, och bestämde sig för att inte åka dit. Anna höll med – hon var rädd att make skulle bli uppspelt över att dricka sprit, vilket skulle leda till en olycka eller ett anfall. Hur skulle jag ta mig hem när jag inte är van vid att köra längre sträckor undrar hon. Därför gör hon allt hon kan för att hindra maken från att åka till Matthews stuga eller krogen med David Porilainen. Anna försökte ordna en grillfest hemma hos sin lillebror Eeka. Hon köpte korv och grillat kött. Anna, Antti och Jaana-Mari kallar grillat kött för smarta stekar i modern tavastländsk-stil. Johanna gillar inte när tavastländska ord blandas med kajanaländska. Dessutom köpte Anna ingredienserna till grönsaksspetten till den robotiska grillen, som är den i Eekas trädgård.

Även hos Eeka finns sina risker – hembrännare finns under bastubänkarna, och hembränt är spetsat med cannabisblad. Förvånansvärt mjuk men bedräglig. Anna och Antti vågar inte smaka på hembränt eftersom de är rädda att det innehåller gift. Ja, Anna vill lita på sin brors färdigheter i att göra hembränt, men av misstag kan hembränt utveckla gift, tänker hon.

I grannhuset med Eeka bor Bertil Lintunen, en pensionerad kriminalutredare med stor mage, som är en av köpare av Eekas hembränt. Han är medveten om riskerna men bryr sig inte, han använder hembränt mot ledvärk.

När Eekas systers familj besöker så erbjuder han ett smakprov av hembränt. Han skulle också gärna bjuda till Johanna och Jaana-Mari om deras föräldrar inte var närvarande. Han vågar inte berätta för mamma, som är konservativ Laestadian – så skulle det bli himla predikan, som Eeka ofta har tänkt, med en hembrännare i handen.

Under sommarlovet anmälde sig Johanna till Elftonssons trafikskola för att kunna ta körkort före sin lillasyster. Hon börjar bli stressad över att ta körkort före sin syster. Kusiner redan har fått körtillstånd men inte jag, tänker Johanna.

Körskolan ligger söder om stadens nya centrum, på Knight Street, i källaren till ett gult tegelhus. Sväng höger från Girl Street när du kommer från Adjutant torget. På Girl Street-sidan finns vårdcentralen Nuoli, bakom vilket det finns en körskola.

Träningsbilen står på gårdssidan, så man måste kunna backa längs en långsmal korridor till gatan, vilket är det första eldprovet, tänker Johanna.

Körskolläraren är den blonda, igelkottshåriga Lasse Elftonsson, som verkar vara en mycket ung kille men inte så ung att Johanss värkänslor skulle vakna upp. Körskolans reception bemannas av medelålders Maija-Riitta, som talar riksfinska entusiastiskt, medan Lasse ibland talar den ungdomliga tavastländska.

Förutom körskolan övar Johanna på att köra bil tillsammans med sin mamma. Antti kan inte lära Johanna att köra bil eftersom han är mycket förälskad i henne. En gång, när han skulle lära sin dotter, pep AI-armbandet och ett meddelande dök upp på skärmen; *Jag är ledsen, men jag kan inte låta dig åka i bilen med Johanna. Om du vill hjälpa, gå i terapi eller fokusera på något annat, jag hjälper gärna*

till... Antti tänkte för sig själv medan han raderade meddelandet; *Vad fan... arm rycker till i en kram*, tänker Antti medan han väntar hemma tills fru har gett övningskörning åt sin dotter. Anna undrar varför gubben har börjat bli nervös när han borde göra något med Johanna. Hon har ingen aning om att den han har fallit för sin dotter.

Johannas sista år på gymnasiet och världens omvandling

Framtiden närmar sig, men jobben är knappa – en global lågkonjunktur närmar sig, och handeln mellan europeiska federationen och USA har praktiskt taget upphört.

I början av augusti skedde en historisk vändning: USA avskaffades officiellt. I stället uppstod flera mindre delstater, varav de största är Amerien på östkusten, Florida, vars sydspets, Key West, är hem för den amerienska federala flottbas, ett arv från USA-tiden.

Washington, D.C. är fortfarande USA:s huvudstad, och Vita huset har nu byggts ut och renoverats. Ameriens president är den gråhåriga, alkoholiserade Ben Jesh, som valdes direkt från taket på en stridsvagn och viftade med en gulgrön-rödrandig flagga med ett rött hjärta i mitten. Inga val hölls – folket var enhälligt om att USA måste avskaffas.

De konservativa republikanerna, eller Trumpister, försökte genomföra en statskupp, men blev kvar att slicka sina händer. De ångrar att de hade gett Michael Gorge stora befogenheter och accepterade The reform.

Nya valutor och geopolitiska spänningar

Dollarn kommer att finnas kvar i Amerien, men mynt och sedlar kommer att förnyas. Nya valutor introduceras i de tidigare delstaterna. Valutan i South och North Dakota är *Cap*. Valutan i Minnesota är *Soil*.

Ryssland stödjer den nya Amerien ekonomiskt, och dess president, Yuri Pusjkin senior, räddade nyligen Mongoliets självständighet när Kina invaderade. Kina letade efter guld- och malmfyndigheter, men Ryssland lyckades skriva under ett handelsavtal. Kinas president Sax Hux är diktatorisk, och hans förebild är Texas Sergio Hutchson. De chattar på Tik Tok och skickar sms, särskilt när de har ont i magen.

Johannas körskola och vardagliga utmaningar

Johanna ville ta körlektioner under skoltid, men pedagogerna gick inte med på det. Hemma gnällde hon åt sin mamma: "Det skulle vara friare i USA!" mamma svarade: "Jag är säker på att det inte är det – USA är historia här och med!" Johanna tittade på Euronews, där experter diskuterade avskaffandet av USA. En gammal finsk schlagerklassiker *Väliaikainen* spelades på finska Tv-kanaler; *Tillfälligt – allt är bara tillfälligt...*

Johanna får ta sina körlektioner efter skolan. Lyckligtvis ligger körskolan på gångavstånd från gymnasiet, precis mitt emot parken Hirvisuonpuisto. Parken har en multifunktionsarena och ett utomhusgym. På parkens västra kant ligger den orangea polisstationen och skolan Hirvisuo skolan.

Johanna kör en silverfärgad Volkswagen Passat, men senare bytte ägaren till körskolan, Lasse Elftonsson, till en röd Brandia9000 personbil.

Halkövning och en resa till Åbo

I januari 2992 deltog Johanna i halkövning i Vassen norr om Åbo, nära köpcentret *Purobooli* i Lundo. Åbo flygplats ligger också i närheten och planeras flyttas till Lantala huvudflygplats. Helsingfors-Vanda flygplats är större och mest trafikerad.

Johanna fick ledigt från skolan för halkövning. Det fanns andra körkortsaspiranter med, och Johanna gillade några av killarna – men blyghet hindrade henne från att bekanta sig med dessa normalstörda eurohanar. På vägen ryckte hennes arm till kram, men hon kämpade emot. Efteråt ångrar hon att inte använde tillfället till akt.

På vägen tillbaka stannade de vid kexfabrik Turun Keksi fabriksbutik, där Johanna köpte en stor påse full med kex med yt-defekter. Den mest välkända produkten från Turun keksi är de krispiga Marcus-kex som smakar nästan inget men fungerar bra som kaffekaka.

Teoriprovet var i april, vilket Johanna klarade på andra försöket. Så det finns kvar uppkörning, och det är strikt – inte ens det minsta fel är tillåtet.

Teoriproven kommer att hållas i stadsdelen Kaarlo, mitt emot livsmedelsbutiken K Lähi Mylly, på samma gata med Vetehinen skola. Bredvid teoriprovet ligger Split Fastfood, automatkiosk och Eurola-portti, som går under riksväg 2:an till Eurola sidan. På andra sidan vägporten ligger lägenhetshuset *Siemenastia*, röda tegelhus bildar en lång rad som kajanalänningar kallar för Zumba-husen.

Hösten 2001 började nya elever i Johannas klass, som började första årskurs på gymnasiespecialskola. En av dem är Roope Jussila, som Johanna blev störförälskad i.

👤 🗣️ Roope Jussila – holografiskt vacker och med en röst som ett ljud. Långt medelbrunt hår, kammat som en neonborste. Hans röst är sarkastisk, ännu mer sarkastisk än Miltons. Mer normal än Milton, åtminstone i Johannas ögon. Normalvikt, till skillnad från Milton, som Johanna tycker är en riktig tjockis.

Johanna tyckte att Roope är snyggare än Matti, Monni och Milton tillsammans, men Roope kan inte jämföras med Ninos, utan är mer som en normalstörd eurohane, skrev Johanna i sin neurodagbok med ett lösenord.

Nino Järvi-merkki och Nino Backman, som hon för alltid kommer att sakna så mycket att det gör ont. Hon vågar inte drömma om Järvi-merkki, för då skulle det vara för stressigt att besöka sin morbror i Viborg och då armen skulle rycka till i kram. Man skulle vara orolig hela tiden ifall den snyggingen skulle komma hos sin mamma, tänker Johanna vemodigt. Om Matias inte skulle vara ihop med Kakadu så det skulle vara lite enklare att stötta på den snygge Nino. Lustigast av allt, även gotter-Backmans mamma heter Kakadu men såklart en annan person, tänker Johanna.

Johanna hörde att Roope har en flickvän som heter Minea Erccala. Den här gången bestämde hon sig för att undvika gamla misstag som till exempel att stirra för mycket. För att undvika att pressa kärlek, men det blev svårt när Amor börjar reta med sina kärleksmissiler och killen är alldeles för snygg, tänker Johanna.

Medan eleverna sitter vid bordet i hemkunskapssalen och väntar på pedagogen så börjar Roope i hemlighet massera Johannas lår, vilket aktiverar hennes äggcellen. Roope vill vara vän på kompisbasis, av samma kaliber som Milton, men trevligare; inte det söta leendet hos en sektaristisk predikant, som Milton har. Om Roope vore singel skulle han inte behöva vara blyg, tänker han medan masserar hennes lår.

Roope skulle vara en riktig drömkille, som jag lätt skulle kunna visa på bröllopsballen bland de blå-röda rosorna, tänker Johanna. Men det är synd att den här killen inte är singel utan också har en lesbiska som flickvän, tänker hon tyst för sig själv.

Johanna har också alldeles för slag till den korthåriga Felix Erkkilä. Hög men sötare än Christian Uridium, eftersom Christian är alldeles för konstig typ," tänker Johanna. Felix är mer busig än Roope, en märklig typ som skrämmer Johanna lite.

I mitten av september påbörjade Johanna en fyra veckor lång pryö-period – under det sista året på gymnasiet är praktikplatser ännu viktigare, eftersom hon hoppas kunna ha avlönat arbete om ett år.

Denna gång fick Johanna praktik vid Tavastlands välfärdsområdescentralförvaltningen, som ligger i centrala Jockis i slutet av Meadow Road, i en rödbrun trevånings tegelbyggnad, bakom en kommunikationsutrustningsfabrik ägd av JT Media, en nordisk elektronik- och mediekoncern.

Huvudentrén ligger på Meadow road-sidan, bredvid det är gamla kyrkogården – en tyst och symbolisk passage mot framtiden.

Eftersom Johanna ännu inte har körkort så tar hon bussen längs Old Tammela Road och kliver av vid kommunikationsutrustningsfabriken.

Hennes uppgifter inkluderar att skriva etiketter på USB-minnen och arkivera dem i ett dammfritt dataarkiv med vita skyddskläder. Arbetar med en toppmodern MBD-dator i ett ledigt kontor.

Johanna började känna sig som en stor boss, trots att hon bara är en trainee. I överskottsmarginalen på etiketterna skrev hon *Kakkanen & Co* som hon limmade fast det på dörren till matsalen – ett hemligt trick som fick henne att fnissa under lunchrasten. Jag undrar vad folk tänker när de ser Kakkanen & Co-klistermärket, tänker hon för sig själv när hon går till matsalen för lunch. Hon vågar inte sätta klistermärken på dörrarna till välfärdsområdescentralförvaltningen, eftersom det är en arbetsplats men hon klarar sig inte att tänka att hon kan bli avslöjad även i företagets matsal.

Johanna utförde sina uppgifter felfritt och fick rykte om sig att vara en god arbetande kvinna. Cheferna för välfärdsområdescentralförvaltningen är extatiska för drömarbetare, kommer överens med människor, är hårt arbetande och självmotiverade och är inte som andra funktionsnedsatta. De har ingen aning om vad som kommer att avslöjas om ungefär ett år...

Det är möjligt att Johanna om ett år skulle få en fastanställning här – om inte barnsliga nycker avslöjades och förstör hennes rykte. Johannas AI-armband piper varje gång hon sätter Akka Kakkanen & Co-klistermärket på glasdörren till matsalen och dörren till toaletten i matsalen. Ett frågetecken visas på skärmen på smartarmbandet, vilket Johanna inte kan tolka och det är synd.

Det finns ett café på andra våningen i välfärdsområdeshuset, där hennes klasskamrat Timo Temapoeg, som är mycket pratsam, också gör sin praktik. Pratar med Johanna under rasterna. Synd att dem inte äter tillsammans i matsalen för då hon knappast skulle klistra sina klistermärken på dörren.

Båda fick en vit ylletröja med Tavastland emblem invävt, samt ett enkelt slotts- och flodmönster.

Efter fyra veckor återvände Johanna och Timo till skolan. Johannas olyckliga hjärta fortsatte att slå för Roope, som är snyggare än Matti, Monni och Milton tillsammans. Dessvärre han är upptagen, men väcker medvetet upphetsning av en förälskad tjej.

Roope lockade Johanna till föreningen FLNA disco i Jockis.

FLNA är en gemenskap för unga och vuxna med funktionella funktionsnedsättningar – en gemenskap där Johanna kände sig accepterad, även om hennes hjärta var fullt av hopp och smärta. Hon inte vill bli medlem i funkisföreningar.

Efter skolan bad Johanna pappa att bli chaufför. Självkart gick Antti med på det så att dotter kunde hitta rätt och sedan kunde man dansa bröllopsvals. Kanske skulle flickan bli mer feminin när hon gifter sig, som Anna och Antti tror medan Johanna.

I bilen på väg till Jockis var Antti upphetsad när den vackra Johanna satt i bilen, men han kunde inte röra henne för då skulle han ha avslöjats av förälskelse. Varje gång han tittade på henne, som satt i framsätet, pep det smarta armbandet och ett sms dök upp på skärmen; *Dåså!*

I slutet av oktober en fredagskväll Johanna besökte i FLNA disco som var i Maarianlaakso skolan i Jockis stadsdel Maarianlaakso öster om stan, där det mestadels finns villor.

Hologrambollar virvlade i taket i salen, och musik flödade genom neurofrekvensförstärkare som anpassade sig efter dansarens hjärtfrekvens.

Johanna fick lov att dansa några discodanser med Roope, men inga tryckare – Roopes flickvän Minea var också där och sålde förfriskningar vid FLNA-kioskbordet och inte kunde dansa med sin kille.

Johanna märkte att Minea är kurvig och strålande, och kände ett sting av svartsjuka. Hon själv också är mycket vacker, till och med vackrare än Minea.

Johanna har haft otur med kärleken, delvis på grund av barnsliga attityder till känslan av stelhet, blyghet och osäkerhet som är förknippad med glasögon.

Hemma träffar hon inga eurohanar, men hon hoppas att få träffa Nino hos morbror Matias och Kakadu. Hos morbror Eeka hoppas hon att kusin Joonas skulle vara där.

Hon har börjat öva handslag, men hälsningskramar är fortfarande svåra. I skolan är hon modigare, men tyvärr märker hon att många killar är upptagna eller distanserade.

Johanna delar in människor i två grupper inom sig själva; *de goda*: de hon älskar eller beundrar, som Roope, Felix och Ninos. Konstiga typer: de hon inte är attraherad av eller som irriterar Timo Temapoeg, till exempel.

Denna splittring är hennes sätt att organisera sina känslor, men det visar också att hon längtar efter trygghet och klarhet i relationer.

I skolan lär sig Johanna laga mat och baka, men att tvätta och koka rotfrukter känns som en evighet. Hon skulle vilja ha snabba lösningar, men hon vet att tålamod är en del av utveckling.

På discot, då Roope gick till ytterdörren för e-röka följde även Johanna efter. Det verkade inte störa honom, så han måste komma från ett helt annat planet än Monni-Catfish och Matti, tänker Johanna.

Bredvid ytterdörren, inne i skolans matsal, finns ett tonårsdisco där små ungar spelar till musik, tydligen en grundskola för personer med normalstörda, tror hon.

I början av november påbörjade Johanna sin andra pryö-period, denna gång på Pokavirta snabbgross, belägen på Cardan road 11, bara en kort promenad från Winged road. Hon behöver bara gå mot Vironmäki äldreboende och sedan längs cykelvägen mot Cardan road. Mittemot cykelvägen, på andra sidan vägen, finns ett kylföretag vars neonskylt roade Johanna, eftersom det vid denna tid på hösten blåser mycket kall morgonvind.

Till vänster om kylbutiken låg Volkswagen-bilhandeln Klemmarimaa, som flyttade till Three Town Center, mellan Jockis och Loimo. Three Town Center ska utvecklas till en konkurrent till Ylicity och Torppi i Loimo. En ny stor flygplats planeras i Metsälä väster om Three Town Center, men miljöaktivister motsätter sig projektet.

Johanna är för flygplatsen, men vet att hon är en liten kugge i en stor maskineriet – och dessutom är hon blyg. I skolan nämnde han om flygplatsplaner för pedagogen Gerhard Ryrri, som fnös: "Man bör inte bygga något där, det är så underbart fridfullt där." Johanna höll sig tillbaka, även om hon ville säga några utvalda ord. Som tur nog hon inte började bråka med pedagogen, tänkte hon. Gerhard är aktiv i Workers Party, och före val berömmar han sitt eget parti, trots att pedagogerna borde vara opartiska.

Johanna är intresserad av det nybildade missnöjespartiet Nova demokrati, vars finska avdelning leds av grevinnan Jaana Vaksi och affärskvinnan Berit Kallela, som äger en vattenpark i Valkeakoski.

Kivinens har varit i Valkeakoski Kesämaa några gånger för att plaska, men Johanna är försiktig med vattennöjesparken eftersom man måste vara där utan tröja, fläskrumba. Å andra sidan blir hon upphetsad av att vara utan tröja och sedan på hemvägen i bilen skulle vara barbröstat.

I senatsvalet i höst röstade Anttis familj på partiet Nova Demokrati. Johanna skapade med sina ritplatta skisser av hur framtida samhället skulle se ut om partiet fick full makt. Till och med Workers Party medlemstidning *Workeri* skulle döptas om till *Nova Demari*, föreställer sig Johanna. I skolan har hon tålamod nog att inte ägna sig åt politik, även om Gerhard utbrister och kallar partiets valannonser som svåra att förstå. Johanna förstår partiprogrammet väl; Motsätter sig skattehöjningar och är mot förmynderi.

I Forssa gick hon för att lyssna på Jaana och Berits valtal i Maria Allu Park. Under tiden satte Workers Partys ungdomsförbund motreklamplattor på hennes sparkcykel. Johanna läste dem hemma och blev på dåligt humör.

Nova Demokrati-partiets musik-USB-kloss har två låtar; *drag under galoscher*, som Jaana och Berit sjunger med porrig röst så att en rysning går längs ryggrad. USB-klossen har också en humoristisk låt, *Hoppa hulle*, som framförs av Berit ensam.

Elaka munnar kallar Berit för en gris eftersom hennes näsborrar liknar en grisnos med stora näsborrar.

I Pokavirta snabbgross Johanna fick ordna varor i hyllor, skicka elektroniska kundfakturer och lära sig använda faktureringsprogramvara. Här finns också toppmoderna MBD-datorer.

Häromdagen en av kunderna var typograf-kopieringstekniker Leena Lehto, som verkar ha grundat sitt eget kopieringsföretag i stadsdelen Hietala.

En dag träffade Johanna Leena i lagret, där hon köpte kopieringspapper och tomma läsplattor. Johanna förväxlade henne med digimaster assistent Jonna på Europower och skickade hälsningar till Pertta, varpå Leena skrattade: "Eh, vad fan, Pertta? Du menar den där fläsk-Raija, eller hur?"

Johanna insåg sitt misstag och skrattade med. Leena känner Pertta, som är en lokal kändis tack vare sitt radioprogram och driver godisbutik *Candy Land* i Zumila under fritiden.

Johanna uppträdde oklanderligt och öppnade inte produkterna för försäljning. Hon fick köpa chokladknappar i en stor plastlåda.

En dag gick faster Asta för att göra ärenden och såg Johanna. Hon och Verner har ett företagskort eftersom Verner är affärsman. Johanna skulle vilja att hennes föräldrar skaffade ett sådan, men de orkar inte registrera företaget på grund av ett företagskort bara för att man kunde handla på Pokavirta. Under förra decenniet Jaana-Mari, Johanna och kusiner brukade rota i Pokavirtas sopcontainer eftersom företaget kastar helt användbara saker. Johanna hade hittat en massiv bordslampa. Det hon ska inte berätta på sin pryöplats nu. Här och med Johanna inte kan mer rota i företagets container eftersom de anställda känner ju henne.

Nu när faster dök upp så flydde inte Johanna i personalrum, utan sa hej till faster trots att hon bar glasögon. Asta märkte att gudbarnet verkade stressat, men hon förstod: det borde finnas lite stress på jobbet. Tänk om Johanna arbetade på Brandcar – då skulle stress vara garanterat, tänkte Asta när hon tittade i Johannas gröna ögon och såg de vackra glasögonen. Sedan sa Johanna att kaffepausen börjar snart och sa hej då.

Under kaffepausen berättade Johanna för sina kollegor att kvinnan var hennes faster, och de skrattade: "Haha, var det din faster? Det var trevligt!"

Asta är så mosterlig – hennes mun böjer sig nedåt och skummande blont lockigt hår, och ett av hennes bröst är mindre, eftersom hon för ett år sedan opererades på ett av sina bröst eftersom det hade bröstcancer. Vid den tiden var Asta orolig för om liemannen skulle komma och vid midsommar 2990 söp hon rejält för att ha rejält roligt ifall det skulle vara sista midsommar. Hon överlevde och hennes hår kom tillbaka efter strålbehandlingen.

Hissus sista vinter – farväl och Johannas arvsögonblick

Före jul låg Hissu Sarah född Kekkonen mestadels på sjukhus, eftersom livmodercancern hade spridit sig stort. Operation var inte längre möjlig, och mikroskopisk medicinsk vårdare skulle ha varit för dyr och osäker, och det finns ingen sådan behandling på de närliggande sjukhusen.

Under sin tid på sjukhuset var Hissu förvirrad över smärta och morfin varannan dag och blandade smärtstillande med hormoner. Hon var förvirrad över vart hon hade hamnat i, men lyckades ringa Antti, vars nummer stod först på hans kontaktlista. Under en tid var hon befann sig i Tavastehus sjukhus, men sedan flyttades hon tillbaka till den medicinska avdelningen på Forssa-Jockis sjukhus. I telefonsamtalet grät Hissu: "Vilken jävla planet har jag hamnat i?" Antti svarade: "Du är på sjukhuset, på jorden – det finns ingen planet som heter jävla."

Hissu sa: "En estnisk man ligger bredvid och visar upp sina operationssår, som hade namngett ärren efter de estniska floderna, och pratar om testamentet som han har testamenterat till sig själv..." Antti sa åt henne att ta det lugnt, och när Hissu påstod att det finns barr under sängen skämtade Antti: "Jag tror ni har en julgran, det är fint!" Hissu fnös: "Jäklar pojke, det är en julgran i dina byxor!" varpå Antti skrattade: "Det var det inte – det är bara ett stort Bille snopp!" Hissu fnös: "Din mamma var snopp när hon fick dig!" Antti skrattade: "Var du det?"

En natt drömde Hissu om en avlägsen planet där det talas kajanaländska. Drömmen hade textning på tavastländska och uppe i högra hörnet stod det *Dream Net i rött*. En mansröst förklarade med porrig röst: "Din kompletta dröm nätt!". När Hissu vaknade undrade hon: Kan det finnas en planet i universum där talas på kajanaländska... Det skulle vara trevligt att åka dit och prata med främlingar, tänkte Hissu i ett litet privat sjukhusrum.

I mars 2992 gick Hissu bort från denna värld. Hon i en kremeringsurna begravdes i samma grav som Oskars aska. Johanna frågade sina föräldrar om farmors aska skulle placeras i keramikkrukan på farmors nattduksbord. Far och mor förklarade att den keramiska burken inte skulle uppfylla kriterierna för en urna med aska, samt ett svagt lock.

Välsignelseceremonin liknade Oskars. På altarskärmen i kapellet fanns en hemvideo från Kivinen Arena. I videon sitter Hissu på en trädgårdsgunga tillsammans med Gaga-Sisko. Gaga-Sisko brast ut i gråt när hon såg sig själva i videon – hon insåg att hennes för-alltid-vän är borta.

Johanna fick farmors guldring som denna hade lovat att ge till den första barnbarnet, som hon förvarar i en låst smyckesask, som även innehåller ett halsband och en silverbrosch som hon fått som konfirmationsgåva.

Johanna bär inte halsband med stjärntecken och armbandsklocka hemma, men i skolan bär hon en smartklocka med musikspelare och pulsmätare, som hon använder mycket sällan.

På en musikspelare inspelar Johanna i hemlighet in sina klasskamrater och skriver sedan berättelser om dem med nya namn hemma.

Våren 1992 – Johannas nya vänner, gamla känslor och drömmar för framtiden

År 1992 har börjat, och Johannas liv har återigen fått nya toner. En ny elev har börjat i klassen, den svarthåriga Bella-Kerttu Kallela, som kallas för Bella. Johanna tycker om att umgås med Bella – under rasterna promenerar de i skolans närområde, pratar och delar idéer.

En vinterdag gick de till stadshuset för att hälsa på Raija, och Johanna försökte hämta sina teckningar från sommarjobbet, men den envisa Lillukka vägrade ge dem och hävdade att de hade skickats till federationens kulturarkiv. Johanna tror inte på detta, för hon känner Lillukka alltför väl.

Raija uppmanade att ta en titt på postavdelningen, där Oili och Roope fortfarande jobbar. Roope Kippo blev förtjust över att se Johanna och hennes vän. Oili fick rethosta när den vackra blondinen dök upp på avdelningen. Bella roades av att se Johannas sommarjobb – särskilt den tjocka kopieringstekniker och rethostande smala ragata med krokig häxnäsa. Johanna märkte att Monni verkade ha slutat.

Under rasten föreslog Johanna för Bella att hon kunde börja diktera sin självbiografi. Bella svarade att hon inte är någon talangfull författare. Johanna blev ännu mer intresserad av att skriva autofiktion, trots att hon inte har ett bra dikteringsprogram. Hon funderar på att prova Startexter-Talk, som kräver bra nerver, tangentbordsfingrar, som hon kallar författarens fingrar.

På våren det var igen FLNA discokväll i Maarianlaakso skolans gympasal. Nu också Roope övertalade Johanna att följa med – han vill vara en rättvis och rejäl kompis, och Johanna gick genast med på det. Hennes mamma körde henne till Jockis så att hon slapp tränga sig in i bussar. Pappa påstod att han hade en hemsk migrän. Han vågar inte köra en flicka som är för vacker. Så fort du ens tittar på detta börjar AI-armbandet genast pipa.

Jockis stadsdel Maarianlaakso liknar Eurola – på östra sidan finns några flerfamiljshus och resten är villor, en relativt lugn förort, åtminstone på villaområdet.

Disco är alkoholfritt och säker, organiserat av funktionsnedsattas förening. Dj:n meddelade att Roope Jussila och Minea Erccala har förlovat sig. Johanna kom tvåa igen, men gratulerade artigt Roope, även om svartsjukan bubblade under ytan.

Samtidigt förlovade sig även Timo Temapoeg med Nilla Kerts. Johanna misstänker att Timo inte förstår betydelsen av att förlova sig. Timo är impulsiv, vet inte hur man är trogen, och vet inte om han ska vara en fågel eller en fisk, tänker Johanna för sig själv i hörnstolen i diskosalen och går ibland ut och dansar ensam. På ett disco är det brukligt att dansa ensam. Hon dansade som den antika Travolta, vars dansvideor hon har sett på nätet.

Timo har varit förtjust i Johanna länge, men hon noterar honom inte och vill inte lägga märke till honom, eftersom killen hör hemma på listan över konstiga typer. Ibland har Johanna blygt funderat om Timo skulle vara den rätte, men nu även han är förlovad, tänker hon. För några år sedan, när Johanna var med sina föräldrar på gudfaderns villabygge i Veemaa, gjorde hennes lillasyster snabbt en enkel T-formad pall. Det påminde Johanna om Timo Temapoeg och hon upprepade mantrat för sig själv hela tiden; *Slut, slut*, så att konstiga typen skulle tas bort ur tankar.

Maj 2002 – Johannas sista skolresa: en vecka i Stockholm

I maj 2002 åkte Johanna på sin sista skolresa – en vecka i Stockholm, Europas kulturhuvudstad.

Den här gången lämnade Johanna också sina glasögon hemma för att slappna av. Pedagogerna brydde sig inte längre om hennes glasögon. På skolgården, utanför yrkesträningen, sa Antti till elevassistenten: "Flickan klarar sig utmärkt utan glasögon!" varpå Reijo Rikilä svarade: "Okej, dåså!"

Bussen gick via Högfors, där klassföreståndare Olli steg på. Han skakade på huvudet när såg blondinen utan glasögon igen men Forssa är bakom.

Bussen hade hyrts av Masa Kukkola, en entreprenör från Birkala. På långsidan av den ljusgröna bussen står det i gult: *Kukkola Bus*.

Stoppet gjordes framför Saarinenens vita tvåvåningsvilla i Killebacka i söder om Högfors. Johanna skämtade till Bella: "Haha, jag antar att det måste finnas coola killar som bor här i Killebacka!" Bella skrattade ljuvligt. Så länge Bella är blyg inom killfronten så Johanna och de andra klasskompisar inte kan ens ana vilken snuskhummer han blir under 3000-talet.

Johanna filmade huset med sin multimediamera, och när Olli märkte det, blinkade han med ena ögat – som ett tecken på godkännande eller humor och märkte sedan att blondinen saknade glasögon.

På bussen Johanna riktade kameralinsen mot bussens bak, varpå Felix ropade: "Johanna, din lilla idiot, filma mig inte!" Timo och Uuno, som satt bakom Johanna och Bella, skojade för kameran. Elevassistenten sa: "Uppför er fint då man filmar!"

Klassföreståndaren suckade till elevassistenten: "Det verkar som att Johanna är utan glasögon igen." Reijo viskade: "Hennes pappa sa att flickan kunde klara sig utan brillorna." Olli skakade på huvudet – men Forssa är bakom och det fanns inget mer han kunde göra åt saken.

Johannas klass reste med Silja Lines M/s Aurora till Värtan i Stockholm. Viking Line färdas samma rutt med katamaraner som går till Kapellskär – en snabbare väg, som inte går runt Stockholms skärgård och irriterar skärgårdsborna. Silja erbjuder en traditionell kryssningsupplevelse som föredras av pedagoger.

Ombord delade Johanna hytt med Bella och Jaana. Johanna valde det bästa sängen för att kunna vara i fred från konstiga typer. Hytten hade en virtuell vy från ett fönster som visade den skandinaviska kusten som ett hologram

På kvällen åt klassen en god linssoppa gjord på vegetabiliskt protein och mikroalgextrakt i Inter Restaurant ombord.

Johanna fick i uppdrag att filma varje bordgrupp på uppdrag av pedagogerna, eftersom hon hade en multimediekamera med sig. Målet var att skapa en minnesvideo i Kivinen Arena, som Johanna också skulle kopiera på skolans webbplats.

Roope och Felix blev irriterade när pedagogerna gav order till blondinen. De viskade till Johanna, "Gör inte de där idioterna nöjda."

Efter maten filmade Johanna på öppet däck där Roope, Felix, Kalle Körkkö och Timo rökte e-cigarett. killarna började fnittra när kameralinsen riktades mot Roope.

Timo grep tag i Roopes arm och marscherade framför kameran: "Johanna, du är verkligen sexig!" Johanna bestämde sig för att låta hela inspelningen vara som den är. Det är ju direktsändning på Kivinen Arenan där föräldrar tittade så att dem kunde se hur det är ombord och i Stockholm.

Antti och Anna skulle vilja promenera på Stockholms gator, men de kan inte det skandinaviska språket, språk som fortfarande i Finland kallas för svenska. Johanna kan det inte heller, men hon kan bra engelska. Esperanto förstår hon också, särskilt vid officiella tjänster.

Före resan övades det skandinaviska språket i skolan. Pedagoger lärde ut att språket endast kallas svenska i Finland, medan andra håll kallas för skandinaviska.

Klockan 08:00 på morgonen anlände M/s Aurora till hamnen i Värtan i Stockholm. Johannas klass tog buss till Kista, där lägenhetshotellet *Ungdomshotellet Kista ligger*. Johanna, Bella, Jaana och busschauffören Masa Kukkola delade en av lägenheterna. Masa hade eget rum på grund av viktiga arbetsamtal.

Masa Kukkola har en svart trollfrisyr och ett helskägg. Hotell lägenheten låg på högsta sjätte våningen i en förfallen men fungerande byggnad. Johanna blev glad att DAB-radiomottagaren hittade Åbo radions Ålands frekvens – "En överraskande anslutning högst upp i höga byggnader!" utropade Johanna.

Kaknäs-tornet och glashänget

Ett besök i det upphöjda Kaknäs-tornet erbjöd fantastiska vyer. I tornets nedre lobby säljs runda glashängen, på vilka kundens foto svetsas in. Johanna köpte inte eftersom hon inte har något TV-utseende – även om hon i verkligheten är mycket vacker, till och med alldeles för vacker, som hennes pappa i hemlighet beundrar. I stället filmade Johanna när klasskompis Markku-Luis Lehmuslehti köpte fotohänget. Markku-Luis bär flaskbotten glasögon.

Nedanför Kaknäs-tornet det är nuförtiden Abrahamsson Platsen, byggd av den anonyma nätförfattaren The JT till minne av en kär skolkamrat. Bredvid ligger varuhuset Nina, vars gröna skylt gjorde Johanna upphetsad – hon påmindes om gotter-Backman, och hon undrade om bokstaven a kunde ändras till bokstaven o.

Anti-Europe museum och Europas historia

Klassen besökte Anti-Europamuseet, som ligger i före detta kungliga slottet. Museet presenterar historien om högerextrema och vänsterextrema partier, utvecklingen av europeisk integration, inbördeskriget på 2930-talet, där motståndarna till federationen upprättade förintelsläger, 2917 Karelens självständighet, 2950 Karelens anslutning till europeiska federationen, kriminella gäng och pirater i Östersjön under 2800-talet, Sprängning av Hallonbo-bankettpalatset ledde till vänsterns nedgång. Hur Skandinavien blev republik. Skandinaviska presidentpalatset ligger i Centstad, som är det tidigare Örestad.

Europaparlamentet har för närvarande en sexpackregering, som inkluderar bland annat Workers Party och Coalitions Party.

I Finlands senatör heter Kalle Ikonen. Protestpartierna Basic Finns och Nova Demokratio har rest sig till vågskålen.

Europas premiärminister är Carlos Esquil Picture. Just nu förhandlar europeiska federationen om en fusion mellan Europa och Afrika.

Klassen åt kvällsmål på Restaurant Brudhoff, som ligger på Brudgatan, före detta Drottninggatan. Restaurangen hette förut Drottninghoff, som är känd för sina goda plankbiffar. Efter maten tog Johannas klass Tunnelbanan till hotellet.

En kväll utanför Restaurant Wrede frågade Roope Johanna: "Vill du hålla mig i hand när vi går till Adam's Towns T-bana?" Johanna svarade: "Nej, det kan jag inte, eftersom jag har den här tunga kameraväskan." Efter en stund såg hon Roope gå hand i hand med Bella och Jaana – och blev svartsjuk. Kanske hade fått kuk om jag hade gett hand till den vackra Roope, tänkte hon för sig själv, men tröstade sig med att det inte skulle ha haft någon sexuell betydelse eftersom tjomme är ju förlovad.

På torsdagen började hemresan, även nu båten hette M/s Aurora. På kvällen man åt på Restaurant Intermar, som är trevligare än restaurangen på utresan. På fartygets Bordershop köpte Johanna ukrainskt Zelensky -fruktvin till pappa. Polsk Walic Parfym till mamma. Farsan Marcello-chokladkaka till lillasystern

Skolavslutning och en sorglig framtid

Det är Johannas examen. Nu hon har gått färdigt fyra år och hennes jobbsökande börjar i höst. Hon är inte särskilt självständig – allt måste bäras framför näsan.

Hon känner sig vemod om hon skulle tappa kontakten med Roope, Kalle och Timo fast killarna finns på hennes Facebook vänlista.

Den här sommaren letade Johanna inte efter något jobb – och det var ingen idé. Företag anställer bara sommararbetare för en liten lön. Arbetsmarknaden är frusen, eftersom Skandinavien drabbas av en djup lågkonjunktur, vilket även känns av i Finland. Handeln mellan USA och den europeiska federationen har kollapsat, och det skulle ta tid att etablera nya handelsrelationer med de nya nordamerikanska staterna.

En ny era av yttrandefrihet: FM-revolutionen

Europeiska premiärministern Carlos Eskil Picture hade just släppt det gamla FM-radiofrekvenser till vanliga människor. Om man har extra pengar kan man köpa en FM-sändare i storlek med en mobiltelefon med antenner, ett förbetalt radioabonnemang som ger tillgång till egen frekvens. Om frekvensen inte används kommer den automatiskt att ogiltigförklaras. Vid kioskerna kan man köpa frekvenser som säljs av olika företag, under en fast period. Detta är en del av demokratiprojektet, som utökar yttrandefriheten och medborgerligt deltagande. Därför är FM-frekvenser för vanligt folk, medan DAB är det officiella radionätverket för både public service och kommersiella radiostationer.

Tre nya kommersiella DAB-kanaler lanserades i det finska DAB-nätverket; Radio Metropol, Radio Rix och Superenergi.

Man vill inte låta vanliga människor babbla på DAB-nätverket, så FM-frekvenser är reserverat för vanliga människors radiostationer. Tidigare nöjde sig folk med lågeffektsändare, men nu kan man köpa ett radioabonnemang som täcker hela stadsdel.

Johanna drömmer om att ha sin egen radiostation, men föräldrar vägrar att teckna en radioprenumeration. De är rädda att flickan skulle babbla barnsligheter och sedan man skulle få skämmas, precis som Anna brukar säga. Det räcker utmärkt att flickan skapar innehåll för videosajten, diktar Akka Kakkanen berättelser och lyssnar på den hemska Luontoilta, en gapar kanal, tänker Anna.

Akka Kakkanen-berättelser är inte tillgängliga för föräldrar att läsa – Johanna har dolt de mer känsliga berättelserna. På Facebook har hon delat in sina släktingar i släktlista 1: familjen och de nyfikna finns på släktlista 2. Kusinerna får se alla historierna förutom Gaga-Sisko.

För Johanna skulle passa perfekt medieprogrammet på Riihimäki folkhögskola, men hon är blyg och asocial och gör det inte. Vågar inte anmäla sig.

Eleverna på folkhögskolan i Riihimäki sänder på Radio Riihimäki som kan höras på DAB-nätverket, och någorlunda i östra delar av Forssa.

Medialinjen riktar sig till elever som har gått i specialsolan. Dess framgång har inspirerat utbildningsföretaget Suner att ta över Daily Activity grupper, specialsolor och för personer med funktionshinder i Forssa. Just nu förhandlar Suner med Forssa kommun.

Sommargäster och husbilseran – juni 1992

I slutet av juni Kivinens fick sällsynta sommargäster: Eeka, Martina och barnen kom på besök – ögonblicket hade varit efterlängtat. Det kommer gäster mycket sällan från Vattula av skäl som rädsla för att resa, snålhet och ovana vid resande samt gamla Elisabeths motstånd.

Pendolino-X3000 och Viborg runda

Eekas familj reste med Pendolino-X3000-tåget, eftersom han inte vågade köra med sin gamla Hayosiko Rix. Han var orolig ifall bilen skulle gå sönder mitt på den livligt trafikerade motorväg.

Först åkte de till Viborg för att besöka Matias och Kakadu, där de stannade en vecka. Antti var tvungen att hämta dem till Forssa, eftersom det inte finns någon direkt tågförbindelse från Viborg. Matias kunde ha kört sommargästerna halvvägs, men planerna ändrades när hans Ford Sims3000 bromsar låste sig precis som Matias påstod. Antti och Anna misstänker att Kakadu hade förbjudit honom att köra gäster halvvägs. Kakadu är ju lite speciell och det är synd ur Johannas synvinkel eftersom hon inte vågar stötta på hennes läckra son Nino. Det kan vara att Kakadu skulle acceptera Ninos och Johannas förhållande men det kan inte Johanna veta. För det andra, Nino redan är upptagen till en annan.

Matias och Kakadu har flyttat permanent till Björkö sommarstuga av sparskäl. Lägenhet i Kirstula har tagits över Nino, som nu har en familj. Johanna hörde om detta och hennes hjärta grät – hon kände att alla läckra eurohanar är upptagna. I sitt huvud började hon kalla deras flickvänner *för jäkla lesbiska*, när det i själva verket bara är hennes svartsjuka.

Nino och den nya familjen

Nino Järvmörkris sambo är chilenska Betty, och de har en dotter, Michaela. Gaga-Sisko skämtade om att namnet liknar Michel-däck – "namngivaren till det mest blygsamma bildäcket, HAHA!". Nino och Betty undrar också över dotterns reaktion på ordet migrän, så fort Betty klagar på migrän börjar lilla Michaela gråta hysteriskt. Just då dyker en bild på en rödhårig konstig typ upp på Bettys AI-armband.

Peugeot Lēmua Pilot – biogasens kraft

På våren köpte Antti och Anna en ny Peugeot Lēmua Pilot-husbil som drivs av biogas. Anna är inte van vid att köra en stor bil, så familjen har fortfarande en Roll88 elbil som vardagsfordon.

Antti och Anna sålde den gamla trasiga karavanen, eftersom mikrokretsarna hade oxiderat och elledningarna hade smetats ut under kakburkarna. Brodern hade tejpat och nitat som han ville. Antti skämtade om att karavanen verkligen var sönder runkat.

Sidan av husbilen har ljusgula linjer på vit bakgrund. På framdörrarna står texten: *XL Pilot*. Inuti finns ett smart kök som optimerar energiförbrukningen.

Johannas kopplingar

Den blå-vita randen på den husvagnen påminde Johanna om Janettes fläsk – en koppling som härstammade från puberteten, viktminskning och diabetes. I stugan i Pargas hade Johanna sett sina släktingar topless, vilket väckte motstridiga känslor i henne: upphetsning och nyfikenhet, samt skam över sitt eget fläsk. Linjerna i den nya husbilen skapar inga associationer – de är bara dekorativa linjer i en futuristisk design.

Sommargäster och Johannas hjärtslag

Johanna väntade hemma med darrande knän medan pappa hämtade sommargäster. Hon var särskilt nervös över att träffa kusin Joonas, eftersom hon är djupt förälskad i kusin. Förälskelsen är delvis en spegling av sångaren Joonas Lakkamaa, som har slutat framträdande och i stället fokuserar på basket i Kervo i laget *Keravan Koripojat*. Om detta Johanna hade läst från skvallerläsplatta Näe & Kuule, som mamma köper då och då när hon vill ha det senaste skvallret.

I Vattula Anna brukar köpa kajanaländska skvallerpublikationen Seittämän päevää för att hålla sig uppdaterad med skvallret i Kajana. Näe & Kuule är en skvallerläsplatta i Tavastland som inte har så mycket Kajana-material om inte något negativt händer i Kajana.

Medan pappa hämtade sommargäster så den stressande Johanna var rastlös hemma och ordnade hyllorna i vardagsrummet. Mamma blev irriterad när dotterns fingrar var överallt hela tiden.

Anna var livrädd om dotter skulle sätta upp en pastor i trä som blivit kvar från Oskar och Hissus egendom. Pastorn är en märklig mekanisk trägubbe som avslöjar snoppen när man lyfter den från hatten. Johanna har alltid varit intresserad av det och ville ha det i fördelningen av arvet – för henne var det en symbol för barndomens fånighet. När hon var hos sin farmor och farfar brukade hon lyfta pastorn i hatten då alla började skratta till den röda träsnoppen.

Vid arvfördelning vågade de andra släktingarna inte ta den träklädda prästen, så Antti och Anna gav upp och tog diskret pastorn.

Antti, å andra sidan, tenderar att tyst tänka i för sig själva att han kunde vara som träpräst så att Johanna kunde leka med hans snopp – en idé han håller strikt för sig själv.

När pappa backade med Peugeot Lēmua Pilot-husbil framför garaget öppnade Johanna modigt husets paraddörr. Kivins kallar fasaddörren för parad dörren, även om de vanligtvis passerar genom garaget. De förvarar aldrig bilen i garaget – på grund av lathet och Annas rädsla för att stöta in i snickarbordet. Dörren öppnas med fjärrkontroll och mobilapp, men det känns för komplicerat, som Anna brukar säga – herrarnas bus.

Johanna stod spänt framför huset när sommargästerna steg ur bilen. Hon välkomnade Eekas familj till Tavastland och Forssa. När hon såg Joonas ryckte hennes armar i en kram – men blygheten tog överhanden, och hon vågade inte.

Johanna ångrar att hon på högstadiet slösade bort kramar på personer som Matti och Monni. Nu verkar varje kram ha en erotisk laddning. I gymnasiet hade hon bara fått krama några gånger – Milton och Roope. Hon vägrade krama andra klasskamrater eller pedagoger, och förklarade saken med pojkbaciller. Under sitt sista år i gymnasiet skrattade Suffeli Sussula åt hennes barnsliga förklaring.

😄 Suffeli och busig humor

Suffeli var lite förälskad i Johanna, men Johanna tänkte sig inte i honom – på grund av hans rödaktiga hår och fräknar på ansiktet. Ändå hade de ofta roligt tillsammans. Suffeli skämtade om att Johannas gubbe skulle vara den finska skådespelaren Keijo Garbo, som medverkade i nästan alla filmer mellan 1950 och 1960 och dog på 1980-talet. Suffeli skrattade också åt att Johanna är en riktig buse – och då hon skrattade.

🏠 Sommargäster och seder

Eekas barn var tysta och svarade ens vid middagsbordet med vaga mumlande. De tillbringade mest tid i soffan i vardagsrummet och läste Kainuun Hullu humorläsplattor som Johanna hade lagrat i förrådet – både kajanaländska och tavastländska versioner.

Omslaget på humorläsplattan visas alltid den fiktiva *Alma E Newman*, en leende maskotfigur vars ansikte förknippas med olika kroppar och situationer. Karaktären är delvis animerad: munnen öppnas och tandhålan i framtänderna betonas. Alma E Newman görs medvetet irriterande löjlig, eftersom humorläsplattan heter ju Hullu det vill sägas Tokig det finns också skandinaviska språkversioner som heter just Skandinaviska Tokig.

Galna humorläsplatta skulle kunna vara virtuella publikationer där karaktären Alma E Newman delvis är en avatar skapad av artificiell intelligens.

På kvällen, när gästerna hade gått och lagt sig i husbilen, kritiserade Anna och Antti barnens uppförande. Johanna blev rörd i hjärtat när Joonas beteende kritiserades och han kallades *galen gök*. Johanna var tvungen att svälja tårar för att inte bli avslöjat att hon faktiskt är kär i sin kusin. Hon var rädd ifall syrran skulle komma på att hon är kär i galen gök och då skulle börja busvissla.

Under natten hade Johanna en stark dröm där kusin Joonas dök upp i hennes rum. I drömmen kände Johanna intensiv intimitet, men vaknade mitt i allt och skrek högt. Föräldrarna och lillasystern kom in i rummet oroliga. Johanna stammade att hon hade haft en märklig dröm där en vacker pojke smekte. Familjen somnade om, och Johanna blev röd i ansiktet, undrande om hon hade ropat sin kusins namn i sömnen. Tydligen inte, eftersom ingen nämnde något om det följande dagarna.

Johanna blev förvånad när ett meddelande dök upp på AI-armbandet under natten; *Jag förstår, Johanna. Det finns många sexuella och incestbeskrivningar i din dröm som jag inte kan upprepa eller fortsätta i detalj, dåå!* Kanske har jag tyst pratat om Joonas i mina drömmen," tänker Johanna och önskar att hennes lillasyster inte hade hört bakom väggen. Hon skrev ner sina drömmar i sin skrivplatta, som brukligt var – en drömdagbok är viktig för henne. Självklart skyddar hon sina texter med lösenord.

I en annan dröm såg Johanna hur hösten kom snabbt och hon fick en babyimage, vilket visade sig vara symboliskt i drömmen. I drömmen föddes en flicka vid namn Elin, vilket fick Johanna att vakna blöt av svett. Hon tolkade drömmen som ett tecken på att hennes sinne hanterade teman om förälskelse och tröskeln till vuxenlivet.

Johannas drömdagbok kunde senare användas som material för hennes autofiktion, där hon behandlar ungdomsförälskelser och drömliknande upplevelser.

Nästa dag Antti och Anna bjöd sina sommargäster en utflykt i nöjesparken Jussi Vares Park i Åbo och gav med en åktur i Pargas så att släktingar i Vattula kunde se den vackra Åbo skärgårdens skönhet. Johanna följde inte med – hon stod inte ut med att sitta i bilen nära de vackra kusin Joonas.

I nöjesparken Eekas barn åt bara glass men var inte entusiastiska över åkattraktionerna. Eeka och Martina drack Power-öl och de deltog inte heller i nöjet. Nöjesparkens nya attraktion är *Hangover-spinnern*, men ingen ville prova den. Anna och Antti blev frustrerade när gästerna inte visade något intresse. Om de hade haft roligt skulle Anna ha åkt med sitt brorsbarn i Jussin kanootti men icke.

Jussi Vares Park är ett futuristiskt underhållningscenter där enheter simulerar virtuell verklighet och hologramupplevelser.

Juli 1992 – Kiviniens och kajanalänningarnas semester

I början av juli började Kiviniens den årliga semesterresan till Kajanaland. Samtidigt i samma bil återvände Eekas följe hem. Det var trångt i husbilen, men Anna sa: "Sämja ger plats!" Johanna kom på ett modernt tavastländskt ordspråk; *När det finns ett hjärterum finns det också plats för stjärterum.*

Innan semesterresa Johanna hittade sina humorläsplatlor ovanför förarplats i husbilen, som Eekas barn hade lämnat eftersom sommargästerna sov i husbilen. Hon samlade ihop dem och tog tillbaka dem till hyllan i förrådet så att de inte skulle försvinna eller gå sönder.

Johanna tog med sig en blå sjömanssäck, som hon hade gjort i syslörd i gymnasiet. På högstadiet hon hade gjort småflickors hyss i syslörd och inristat skol namnet i Vilmannstrand i symaskin som var impulshandling. Förmodligen det berodde om vårkänslor som hon hade fått av symaskin märket Bernina det vill sägas nästan Nino. Hon hade otur att lillasyster hade råkat se inristning och gissat att det måste vara storasyster. Jaana-Mari sa detta hemma till föräldrarna som såklart sa ajabaja. Det var pinsamt för Johanna eftersom år 1983 hon hade råkat förstöra symaskin i Vilmannstrand men hade tur att slapp betala lagning. Symaskin inristning i Forssa påminde föräldrarna om symaskinförstörelse i Vilmannstrand.

Nu på sommar Johanna la en skrivplatta i sjömanssäcken med vilken hon skriver en reseblogg till Kiviniens Arena. Hon har fått en skrivplatta gratis från sina föräldrar, som har Brandcar-loggan, ett legitimt E-store fynd, som Johanna brukar säga. Skrivplattan är gratis reklammaterial från bilfabriken. Johanna kopplade skrivplattan till Kiviniens Arena så att innehållet enkelt kunde säkerhetskopieras. Säcken är utrustad med ett smart tyg som dokumenterar hennes känslor och temperatur under resan – som en personlig dagbok.

Musik-USB-minnena som hon tog med sig på resan hon kontrollerade noggrant att det inte fanns några låtar av Joonas Lakkamaa som skulle ha varit alldeles för upphetsande i kusins närvaro, tänkte Johanna. Knappast Joonas skulle ha tänkt men hon själv skulle ha blivit illröd.

Antti förmodade att Eeka skulle köra då och då, men han hade lämnat sitt körkort hemma och bara tagit med sig ett vinrött militärpass. Antti tänkte tyst inom sig; *Sådan far, sådana ungar.* Han bestämde sig för att köra själv för att man skulle komma fram.

Martina hade inte heller körkort. Anna har alltid körkortet med sig, men hon är inte van vid att köra en stor bil på längre sträckor. Johanna har inte tagit sitt körkort än – och skulle inte ha varit redo att köra en stor Peugeot Pilot-husbil med många passagerare, inklusive den upphetsande Joonas.

Semesterväg gick via Björkö utanför Viborg för att se det vackraste Finland och Karelska näset. Eekas gäng besökte andra gång hos Matias och Kakadu.

I Vaalimaa stannade dem vid rastplats Rose, ett röd-metall-komplex med dansscen och husband. Mästermagikern Joe Liero, som gjorde plånbokstrick: han öppnade en plånbok som fattade eld, och tio euro försvann mystiskt från publikens plånböcker.

Magikern frågade Jaana-Mari, som satt närmast: "It's Your Boyfriend?" och pekade på Joonas. Jaana-Mari rodnade och svarade: "No, he is my cousin!" I hemlighet även hon är småförtjust i honom men vill inte erkänna det för sig själv eller någon annan. Hon vet att kusinförhållande kan förorsaka inavel. Hon kan inte ens ana att storasyster är storm kär i honom och kunde tänka sig ha sex med Joonas.

Någon gång under det föregående decenniet hade hon skämtsamt kysst kusin Misha, vilket hon och Misha antydde till Johanna, som förstås blev upphetsad och avis.

Johanna blev upphetsad och hoppades att magikern skulle ha ställt samma fråga till henne. Hon märkte Joonas blyga min.

Då gjorde magikern Joe Liero en förutsägelse om viloplatsens framtid: "In Future this place is Aaegan Pause place Anemon... but not here in Vaalimaa!" Ingen av de närvarande förstod någonting av vad magikern menade, tydligen hade han trollat fram en riktigt stark hembränt till sig själv, sa Eeka.

Magishowen på Roses viloplats var en del av ett virtuellt underhållningsnätverk där trick kombinerade verklighet och förstärkt verklighet.

I My Way-butiken på Rose rastplats köpte Johanna karelska viner och läckra Kalevala-chokladkakor, som påminner om Kantele.

Resan fortsatte till Matias och Kakadus stuga i Björkö, där dem stannade en natt. Eekas grupp bodde i Gaga-Siskos rum, eftersom husbilen inte hade tillräckligt med sovplatser för nio.

Johanna drömde inom sig själv att det hade varit trevligt att sova bredvid Joonas, men hon vågade inte säga det högt. Hon höll sina känslor hemliga, som alltid. Hon var lite nervös om Nino kom till Björkö, snacka om dubbel kåt, tänkte Johanna.

Nästa dag fortsatte resan mot Vattula. Man körde rakaste vägen för att slippa övernatta i hotell, eftersom hela sällskapet inte skulle ha fått plats i husbilen. Det var mycket liv och rörelse vid rastplatserna – Eekas barn hoppade ner från ovanför förarhytten, där de sov under bilfärden. Antti var livrädd att taket skulle spricka och ungarna falla på honom. Som tur är Eekas barn inte är överviktiga, tänkte Antti tyst inom sig. Bredvid satt Eeka. Anna satt bakom föraren och snackade med Martina. Framför kvinnorna det var Long Drink burkar.

Nästa stopp var rastplats Diana2 i Imatra. Johanna mindes flytten från Nyslott till Villmanstrand på vintern 1980, när samma rastplats var nybyggt och man svetsade uppe på taket. I mataffären letade hon efter grova *framtandskorvar*, som hon hade lagt mot sin framtand på vinter 1980. Nu, vid tjugotvå års ålder, vågade hon inte ens försöka samma sak – minnena förblev ett nostalgiskt spel, tänkte Johanna när hon tittade på korvdisken i Diana2. Mataffären heter nuförtiden K Lea Fantaasia.

Resan fortsatte, och musikspelaren i husbilen dånade med musik-USB-klossar inspelade av Johanna. Det mesta av musiken hon hade spelat in från EBU Radio Three Towns Tuplatunti, en kanal som nyligen bytte namn till *EBU Radio4 Häme*.

En av de USV-klossar har kajanaländsk discohumppa som handlar om Tavastland vilket fascinerade Martina och Eeka. Låten är maskinproducerad och innehåller humoristiska texter om Tavastehus och Loimi ån, *hur vackert vi går längs parkettgolven och Loimi åns stränder... Det finns många vårdshus i Tavastehus som är omöjliga att hitta...* Texten till låten har skrivits av Lara och Jonna Paananen. En annan låt som Johanna hade inspelat lyder så här; *Det är Radio Häme, det är inte en sumpmark, Radio Häme, som dånar på radiovågorna på torsdagar... Vi hör nyheter från Tuplatunti på kajanaländska, annars skulle det tros vara skvaller... Vem kallar det där annat än en tavastlänning eller en serb, utan kajanalänning.* Låtarna kan inte köpas någon annanstans, så Johanna hade tur att hon hade inspelat dessa från radion.

Eeka och Martina bad om kopior, och Johanna kopierade direkt – och kallade honom i hemlighet för svärfar, en blandning av morbror och svärfar, tänkte Johanna. Hon vågade inte kalla honom för svärfar högt för då skulle mamma ha fått skämmas och kanske morbror skulle ha blivit verkligen som svärande far.

När husbilen svängde in på Albert Street i Vattula, skrattade systrarna Kivinen åt denna lilla kotte by. Anna viskade argt: "Psst, håll käften, sådant pratar vi inte nu!" Johanna skämdes och var rädd att Joonas skulle ha hört skämtet och då hon skulle ha förlorat hoppet att få kuk. Troligtvis hörde Joonas inte det där ovanför förarhytten i husbilen och kunde inte tyda sin kusins stammande.

Kivinens slog sig ner framför Eekas villa. Eeka och Martina krävde att Kivinens skulle slå läger i trädgården så att grannarna kunde se tavastländska besökare.

Eeka planerar att bygga ett garage vid huset. Han visade sina garageritningar; han planerar att bygga en korridor mellan garaget och villan.

Tavastland och Forssa har blivit Finlands ekonomiska motorer, särskilt tack vare bilindustrin. I norra Finland vill folk inte erkänna detta – avundsjukan är stark. Varför folk dras alltid söder ut, tänker många svartsjuka kajanalänningar.

Brandcar grundades ursprungligen i Vattula, men när det växte så flyttades det till Forssa. Detta orsakade bitterhet bland folket i Vattula, som började sjunga kajanaländska sången Nälkämaan laulu som protest och avundas tavastlänningar.

Varje augusti hålls en friidrottsstadskamp mellan Vattula och Forssa. Vartannat år hålls matchen i båda städerna. I år det ordnas på Lintula idrottsplats i Vattula. Nästa år på Vironmäki idrottsplatsen i Forssa. Båda idrottsplatser har byggts enligt samma ritningar, enligt europeiska federationens standarder. Idrottsplatser har smarta banor som mäter löparnas hjärtfrekvens och hastighet i realtid.

Federala bilregistreringsskyltar visar nuförtiden delstaten, regionen och provinsen. Registreringsskylten på Kivins husbil det står: *EF, Suomi-Finland, Häme-Tavastia*. Registerskylt på Eekas bil står: *EF, Suomi-Finland, Savo-Kainuu*. Skyltarna fungerar också som digitala taggar som kan användas för att betala vägtullar och parkering.

Så snart Eekas följe hade återvänt hem till Warez street 8 körde han barnen hem så att ex-fru och ex-svärmor inte skulle börja krångla, som Eeka viskade till sin syster.

Elisabeth blev glad när hennes favoritlivlina, Eeka, kom hem. Volmar hade tagit hand om sin mor under Eekas semesterresa, men Volmars hårda och snåla natur irriterar henne. Han bryr sig inte ens om att köpa glass till sin gamla mamma. En gång hoppade han ner i mammas säng så att botten lossnade – Elisabeth skakade bara på huvudet: "Sicket folk det finns!"

Eeka köpte rom till mamma som medicinskt syfte, men Elisabeth vägrade ens ta på flaskan – hon var rädd för att förlora sin plats i himlen. Nästa dag fnös hon till sin son: "Helevetti pojke, den där syndiga flaskan du får hämta!" Romflaskan hamnade till slut i Eekas trädgårdsbord, som han drack med Kivins som efterrätt efter kajanaländska grillkorvar.

Anna väntar varje sommar när man kan köpa goda köttiga kajanaländska grillkorvar. Enligt henne tavastländska korvar är alldeles för söta.

Elisabeth bad Antti att fixa hennes väggklocka, som blinkade med nollor. Antti märkte att det inte fanns några batterier – det hade varit ett strömavbrott. Klockan började gå som ett tåg. Matias hade skrivit sitt namn på baksidan av klockan när han var ung, och Elisabeth testamenterade klockan till honom, eftersom sonen hade reserverat den för sig själv på ungdomstiden.

Kivins var i Vattula i en vecka. På vägen hem hade Johanna sin multimediameraren påslagen, och allt gick live online. Jaana-Mari blev irriterad när storsyster filmade hela tiden så att på Kivins arenan det var rena dokusåpa där man kunde höra lillasysters svärande.

Elisabeth tittade Livesändning på nätet och gjorde korstecknen då hon hörde Jaana-Maris svordomar för att lillan inte skulle mista himmelriket.

Hemresan gick via Villmanstrand, där man tittade gamla välbekanta platser bland annat i Jonna och Porstua.

I Villmanstrand Johanna tänkte på gotter-Backman och hoppades att han inte skulle vara gift. Hon vågade inte säga sina tankar högt av rädsla att lillasyster skulle börja vissla som Urban. Det bor en annan Nino i Viborg, som Johanna också tänkte. Båda Ninors mammor råkar ha samma förnamn.

Kivins gjorde snabbis hos Matias och Kakadu. Varje gång Johanna är nervös om Nino skulle vara närvarande. Oro visade sig vara obefogad, eftersom herr Järvmierkki bor på Väinämöinen gången i Kirstula, i samma hus där hans mor bodde tidigare.

Lyckligtvis för Johanna bor morbror och Kakadu nu i Björkö, söder om Viborg.

Våren 2988, när Kivins besökte där för första gången, då hade Gaga-Sisko på sig en sjömansskjorta med ordet *Navy* på ryggen. Det påminde Johanna om Nino, eftersom ordet börjar med samma bokstav. Varje ord som börjar med bokstaven N påminner henne om Nino.

Matias och Kakadu hade inte tid för sina gäster eftersom Kakadu skulle nästa dag hos doktorn på grund av kvinnoåkommor. Matias hade jobb att sköta. Han jobbar nuförtiden som lastbilschaufför och var tvungen att ta en last öl till Terijoki Bordershop, vid karelsk-ryska gränsen. Dit brukar många finländare åka för att köpa billig öl och sprit.

Anja var där som barnflicka åt lilla Gaga-Sisko. Anja är jämngammal med Jaana-Mari och Nino föddes samma år som Johanna, som hon knappt vågar ens tänka på när hon omedelbart skulle bli kåt. Nino är bara ett par månader yngre än Johanna.

Efter eftermiddagskaffet började Kivinens hemresa. Dem stannade vid en strand av sjön Saimen. Under dagtid är det inträdesavgift, men på kvällen är det fri entré.

Johanna gick för att titta på den rödmålade betalningskiosken och den digitala anslagstavlan på väggen. Där såg hon att om några dagar på stranden det finns dans till takterna av dansorkester *Ukko-Leevi* på dansscenen som står bakom betalstugan.

När hon tittade på dansannonseringen tänkte hon att det skulle vara trevligt att dansa med Joonas eller Roope till takter av *Ukko-Leevi*. Sedan kom hon ihåg Nino Backman och undrade vad i hela friden han höll på med nuförtiden. Det vore trevligt att träffa denne sötnos, tänkte hon medan tittade på reklamvideon på anslagstavlan. Det skulle också vara roligt att dansa tryckare med Nino Järvi-merkki, tänkte Johanna och kände hur äggcellen aktiverades igen.

Johanna fäste en liten papperslapp på den digitala anslagstavlan, där hon hade skrivit i smyg adressen till Radio Häme, Tuplatunti. Hon tänkte göra reklam för sin hemtrakt. Han fäste lappen mitti anslagstavlan med en liten häftmassa som hon hade tagit från lådan i husbilen. Sedan började gå från betalningskiosken mot dansbanan, som var tyst och öde.

Lillasystemen såg storasystemen greja någonting bakom betalkiosken så hon gick dit för att se vad syrran hade gjort. Jaana-Mari såg papperslappen och visade den till mamma.

Så fort Johanna hade kommit tillbaka till husbilen så Anna skällde henne: "Helevetti tyttö, det där var onödigt barnsligt gjort!" Johanna rodnade och, stammande, förnekade att hon inte hade skrivit någon papperslapp – men ingen trodde på den busiga flickan. Pappa bara log på förarsätet och väntade att de kvinnliga i familjen skulle bli klara så man kunde fortsätta hemresan.

Lillasystemen gäspade: "Det verkar som att här har varit även andra Forssa bor som också gillar Radio Häme..." Johanna rodnade och stammade: "Nehe, jag har inte lagt lappen... Jag är säker på att andra Forssa bor har varit här!" Anna känner alltför väl sin äldsta dotters bus och tror inte på en sådan bortförklaring. Antti, som satt bakom ratten och sneglade på navigatören, avbröt samtalet:

"Man ska inte ljuga om man är en amatörlögnare. Om man vill ljuga måste man ljuga trovärdigt..." sa han. Han vill inte kritisera sin favoritdotter som han inte ens vill kalla för dotter utan bara för tjejen och kvinnan. Han har också en hemlighet till nämligen i smyg han stor röker starka e-cigarett med mycket nikotin och ninnin. För familjen han påstår att han slutade att e-röka då villan på Winged Street blev klar. På väg till jobbet han har enorm e-cigarett på läpparna medan åker med sin elsparkcykel och sedan på fikarasterna han smygröker i toa.

Anledningen till att Johanna skrev papperslappen är att hon bara ville göra reklam för Tavastland. För några år sedan, på en sommaresemesterresa, hade även Jaana-Mari skrivit små lappar som hon hade kastat ut från sidorutan på baksätet. På lapparna hade hon skrivit sin hemadress. Johanna kom ihåg detta och bestämde sig för att skriva liknande lappar, men inte sin hemadress, utan kontaktuppgifterna till den lokala radiostationen.

På morgonen, direkt efter morgonsimningen, fortsatte hemresa. De stannade vid den obemannade rastplatsen i Porlampi väster om Kotka. Här stannar man ofta när man besöker i Viborg. Ofta finns det en jordgubbsförsäljare vid rastplatsen, och även nu köpte de en stor låda med stora och goda jordgubbar.

När Forssa närmade sig uppmanade Johanna mamma att ställa in bilradion på Radio Häme frekvens. Lillasyster skrattade: "HAHA, det var dit du skulle skicka den där papperslappen!" Johanna skämdes eftersom syrran påminde om lappen.

I augusti gick Johanna till det federala arbetsförmedling - Work Office för att söka arbete. Svaret var bekant och deprimerande: "Inte en enda ledig tjänst utan universitetsexamen!" Hon fick gå tillbaka till skolbänken i gymnasiespecialskola för att vänta besked från Work Office. Skolbänken för att hon skulle ha meningsfull sysselsättning, sa tjänsteperson Petteri. Johanna tänkte för sig själv att bara all världens socialgrador får vara hemma och vänta besked.

Work Office ligger på Bloke Street, mitt i stadens nya centrum. Bredvid ligger vinbutiken *Järjestelmäyhtiö*, vars namn roar många. Namnet, som luktar om byråkrati, döljer en lång historia. Få känner till namnets hemlighet; Butikskedjan har sitt ursprung i Skandinavien, där den var känd som *Systembolaget*. Den privatiserades för länge sedan och etablerade sig överallt i Norden. I Finland översattes namnet till Järjestelmäyhtiö som är direkt översättning för att göra det enkelt för den finska munnen. Det gamla finska alkoholmonopolet Alko-Altia också privatiserades och etablerade sig i Skandinavien. Altia har också butiker över hela Finland – till exempel Altia Shop i handelsområde Ylicity i Forssa. Vinbutiker som Järjestelmäyhtiö och Altia Shop är anslutna till det digitala alkoholnätverket, där köp registrerades direkt på medborgarens kort.

Johannas återkomst till skolan innebar också en återgång till virtuella klassrum, där hon kunde följa undervisningen med holografiska glasögon – men det viktigaste för henne själv var att hon skulle se Roope.

När Johanna dök upp i hemkunskapssalen i gymnasiet, tittade hennes klasskamrater förvånade. "Jag skulle i alla fall inte ha kommit frivilligt tillbaka i skolan!" sa Roope. Johanna satte sig bredvid Bella vid bakkbordet och sa: "Jag kommer inte att mögla länge på skolbänken!" Hon blinkade ögat åt Roope, som skakade på huvudet. Johanna var onödigt rädd att Roope skulle tröttna och sedan skulle knullandet vara kört innan något knullande ens hade gjorts, tänkte Johanna för sig själv.

Bella frågade, "Har du börjat skapa autofiktio än?" Johanna svarade stolt: "Ja, jag har skrivit sju sidor med en lågmäld ordbehandlare och tangentbord!" Bella hjälpte till att hitta på alias åt sina klasskamrater. Hon själv blev som Pera-Gunnar Carson, Johanna blev Georg Stonehill och Roope som Rosie Johnson. Senare kom Johanna på ett bra alias för Felix; Veronika Eriksson.

I mitten av september meddelade yrkesvalspedagog Ester Hannula de goda nyheterna till Johanna: hon kommer att få en ungdomspraktikplats vid centraladministrationen för välfärdsområdet i Tavastland. Johanna var entusiastisk – dom hittade snabbt ett jobb och nu jag skulle kunna prova sina vingar i arbetslivet. Hon hoppades verkligen att snart skulle få sitt körkort så att inte skulle behöva åka buss tidigt på morgonen.

I den centrala administrationen av välfärdsområdet skulle det vara möjligt att gå vidare i hierarkin om man bara visste hur man spelar sina kort rätt och beter sig felfritt," sa mamma när hon hade hört om sin dotters jobb. Hon har rädsla i röven att tjejen skulle göra bort sig och bli avskedad. Hon har ingen aning om hur rätt hon har. Ändå är hon självsäkert optimistisk. Det skulle vara meningslöst att vara pessimist eller saletist i förväg, som hon tänkte medan lagade mat till familjen.

Lyckligtvis går Jockis-bussen genom Vironmäki längs Old Tammela Road via Susisaari till centrala Jockis. Öster om Susisaari ligger naturreservatet Hallisalo, och bakom det ligger det större Hunnisalo naturreservat, där älgar och hjortar strövar. Mitt i Hunnisalo finns ett rekreationsområde med motionsslingor, där förbunds-presidenten Magnum Birch vanligtvis jagar älg varje höst – alltid ett spektakulärt medieevenemang. Nyligen har president Birch börjat planera att gå i pension när han blir äldre och den federala konstitutionen inte tillåter fler presidentmandatperioder. Nästa presidentval kommer att hållas år 2994.

Bussen stannar precis bakom Kivinens villa, vid Old Pine Grove -hållplatsen. Det finns en kanjonliknande grop mellan busshållplatsen och huset, vilket gör landskapet dramatiskt men ändå fridfullt, så att nyfikna ungar inte går ut till kanten av tomten att fjanta sig. Under Kivinens tomt det går ett illegalt täckdike eftersom kommun inte lyssnade på Antti och Anna när dem sa att vid tomthörnet det är vattensamling så Anna gjorde själv täckdike för att leda vattnet under marken till lekplatsen. Kommun vet ingenting om detta.

Kärleksmums och avskedsfika

På fredag bjöd Johanna sina klasskamrater kärleksmums-bakverk, som hon köpt under rasten på konditoriet Ritz, i Hirvisuo. Gymnasiet ligger i Kaarlo sidan som är separerat från Hirvisuo med gammalt nedlagt industrijärnvägsspår och vägport.

Efter avskedsfikat går Johanna till Work Office för att skriva under online formulär och prata med arbetsterapeuten Petteri. Ungdomspraktiken omfattar fyra avdelningar där hon skulle tillbringa fyra veckor vardera; städ-gruppen, kopieringscentret, Digimaster och data-arkivet. Praktiken upphör i mars 2993 om allting skulle rulla väl. Arbetsterapeuten är övertygad om att Johanna kan få en fastanställning i centrala förvaltningen i välfärdsområdet.

Ungdomspraktiken är en del av europeiska federationens ungdomsintegrationsprogram, som syftar till att förebygga ungdomsarbetslöshet, sade arbetsterapeuten.

Digimaster avdelningen ansvarar för AI-baserad digitalisering av arkiv och skapandet av hologram – Johanna skulle få se hur historia görs virtuellt.

Johannas första dag på centraladministrationen för välfärdsområdet!

Johanna vaknade tidigt och klev på bussen till Jockis från busshållplatsen Grove Old Pine Tree, precis bakom hemmet. Bussfärden passerade videokanonerna mitti åker mellan Puolikas och Susisaarim naturreservatet Hunnisalo skymtar bakom åkern – landskapet färgades av höstfärger.

Mellan Forssa och Susisalo, mitti åkern, ligger den lilla lantliga byn Huulitorppa, därefter finns en rondell som leder till Tallila industriområde och flygplatsen.

Bussen till Jockis svänger åt vänster i rondellen i Susisaari och fortsätter passera Susisaari över industriområde och vidare till Jockis.

Medan hon var i bussen, tänkte hon att president Magnum Birch snart skulle komma till Hunnisalo för att jaga älg och hela federationen skulle följa evenemanget via public service-kanal.

Första kontakten med arbetslivet

I den centrala förvaltningen av välfärdsområde blev Johanna först hänvisad till ett städteam, där hon skulle påbörja sin ungdomspraktik. Chefen för servicegruppen betonade att varje avdelning – städning, kopieringscenter, digimaster och dataarkivet – skulle lära ut olika färdigheter. Johanna fick en smart rengöringsanordning som upptäckte smuts med en hologramscanner och vägledde användaren. Hon skrattade för sig själv att det här var som en futuristisk version av en hemkunskapslektion.

Autofiktion fortsätter

På kvällen hemma öppnade Johanna sin ordbehandlare och skrev mer autofiktion. Hon använde alias som Bella hade hjälpt till att uppfinna; Georg Stonehill, som är Johanna själv, Pera-Gunnar Carson alias Bella och Rosie Johnson för Roope.

Hon beskrev om sin första arbetsdag och hur glad hon var att se Roope i skolan, trots att han var förlovad. Autofiktion var ett sätt för honom att bearbeta sina känslor och bygga sin egen identitet som författare.

Chefen för tjänstegruppen är säker på att om Johanna skulle vara perfekt arbetare som verkar jobba ordentligt och har goda chanser att få en fastanställning i centraladministrationen.

Chefen sa att för länge sedan, någon gång i början av 2000-talet, ämbetet hette SOTE – social och hälsa, det vill säga en stor sjukvårdsreform.

Johanna kände hur hjärtat fylldes av hopp – kanske skulle detta bli början på hennes egen karriär. Samtidigt drömde hon om att skaffa körkort så att hon kunde pendla till jobbet självständigt utan att behöva anlita bussar, tänkte hon.

Kakkanen & Co – ett fantasiföretag

På måndag började Johanna sitt första jobb, som är en ungdomspraktik och samtidigt en slags prövotid. Hon är stolt – till och med alltför stolt – och i sitt eget sinne återvände till sin barnsliga entreprenörslek, och föreställde sig att hon äger företaget Kakkanen & Co. I sina drömmar ser hon sig själv sitta bakom ett skrivbord, med en e-cigarett i munnen, och designa logotyper. Hemma på kvällen illustrerade hon dessa drömmar med en ritplatta där AI förvandlade text till bild.

Städteamet och robotar

Under de första veckorna arbetade Johanna i ett städteam, där hon lärde sig använda moderna skrubbotar. På roboten det står ett stort sneda Å-bokstav; *Digi-Å*. Johanna frågade städteknikerna att vad betyder det men dom visste ingenting, förmodligen tillverkare.

Hennes arbetsuppgifterna inkluderade att räkna ut ytor på områdena för de nya vårdadministrationens anläggningar med en kalkylator. Justera de orangea robotarnas sinnesorgan för att stanna framför hinder, och övervaka rotborstar och dosering av tvättmedel. Chef för Städteamet är halvtjocka Paavo Jussila med stadigt lockigt hår.

Skrubbotarna var en del av det federala smarta rengöringsnätverket, som rapporterade renhetsnivån till myndigheterna i realtid.

Johanna gillade arbetet – det var varierat och krävde inte att hon satt still. hon var särskilt fascinerad av byggnadens talande hiss, som välkomnade folk på finska och esperanto.

Kopieringscenter

Efter fyra veckor flyttade Johanna till ett kopieringscenter där fyra kvinnor och en man arbetade. Uppgifterna inkluderade perforering och häftklamring av dokument samt laminering av pappersark med termisk luftsvetsning.

Mina kollegor skämtade när det fanns ett hål i plasten: "Det påminner mig om Lasse Mahtisonnis mage!"

Popsångaren Lasse *Rintsikka* Mahtisonni är känd för sina performancekostymer, som har ett hål vid naveln så att den bara naveln syns.

Kopieringscentret använde hologrambaserade dokument, men Johanna fick öva med gamla pappersformat – lämpliga för ungdomspraktikanter.

Johanna fortsatte sitt Kakkanen & Co-spel: hon limmade etiketter på kafeteriadörrarna och skrev lappar där hon påstod sig vara företagets nya ägare. Matsalspersonalen skrattade först, men blev snart uttråkade när lappar dök upp dagligen.

Digimaster avdelning

Därefter gick Johanna vidare till digimaster-avdelningen, där hennes uppgifter var att polera och rengöra e-postservrar, smörja sorteringsrobotarna och dammsuga avdelningens skåpbil. När Johanna sa att nu dammsuger jag skåpbilen, fnös en av digimasterna, "Kalla aldrig den där transportören för skåpbil igen, kom igen!"

Det finns fyra digitala tekniker i avdelningen. Johanna var samvetsgrann, men hennes dumheter – som att fisa och skratta – störde arbetstidens lugn och stillhet. Hon hade fått fel intryck från skolan att det alltid skulle vara okej att tramsa.

Digimaster-avdelningen hanterar de AI-baserade e-postservrarna, och Johanna lärde sig hur man underhåller dem manuellt.

Dataarkivet

Slutligen gick Johanna över till dataarkivet, där hon var tvungen att skriva etiketter på USB-minnesfodral. Han skrev i hemlighet Kakkanen & Co-texter på de överblivna remsorna och limmade dem på matsalsdörrarna. Även om han slutade med det störande fisandet fortsatte det meningslösa affärsleken.

Dataarkivet är federationens digitala minnesarkiv som ibland kallar för FSD, där att skriva etiketter var en symbolisk övning – verkliga data lagras i ett kvantmoln.

Elektronikföretagets kantindörr har en dekal från säkerhetsföretaget S-L Safety. Johanna hatar S-L Safety eftersom hon har hört från sin far att pengar försvunnit från några uttagsautomater i mitten av föregående decennium och att förskingraren troligen är S-L Safetys säkerhetstekniker, eftersom de ansvarar för att fylla på pengarna.

Polisen litar blint på detta multinationella säkerhetsföretag, som har sina rötter i det gamla Securitas och dess dotterbolag Loomis, vilka blir företagets initialer. Johanna har ingen aning om hur hatet mot S-L Safety kommer att fördjupas och vilka konsekvenser det kommer att bli...

⚡ En dödlig ton

En vecka före jul, på en tisdag, skrev Johanna sin sista lapp; *För sista gången! Byt din logga till Akka Kakkanen annars kommer polisen*. Matsalspersonalen kontaktade den centrala administrationen i välfärdsområdet och informerade dem om ärendet. Serienumren på lunchkupongerna gjorde det enkelt att ta reda på vem personen som skrev lapparna.

Informationen spreds till chefen för servicegruppen, Anu Jussila, som ansvarar för alla fyra avdelningarna. Anu blev chockad – den ungdomslärlingen, som verkade pålitlig, var det inte. På sitt kontor svor hon för sig själv "Oh vitun persun perse, när den jävla dysfunktionella Esteri kom hit med en sådan skräck, åh fan, jävla fan!" och vaknade sedan av att hon svor och hoppades att de griniga inte hörde hemma på kontoret bredvid.

På eftermiddagen gick Anu till dataarkivet för att kalla in Johanna till en diskussion och meddelade att hennes praktik skulle avslutas vid årsskiftet. Johanna, som vid tillfället befann sig på sin kollega, Arkivtekniker liros, kontor och väntade på honom. Johanna hade färdigställt etiketterna och snart skulle de gå till källararkivet för att ta etiketterna till USB-arkivet.

Johanna rodnade och försökte fråga sin chef vad som pågick, även om hon hade en liten känsla. Hennes puls ökade och jag kände en knöl i magen. Chefen sa bara "Kom till mitt kontor direkt efter fikat!" och började pustande gå mot sitt kontor, som ligger i grannflygeln.

liro tröstade den stressade praktikanten "Åh, det är nog inget farligt och innan vi går ner i källaren, nu först det blir fika!" De gick till arbetsplatscafét på övervåningen.

För Johanna smakade kaffedrycken illa, eftersom hon hela tiden undrade varför ungdomsträningen upphör. Efter kaffepausen gick hon till chefens kontor.

Anu var arg. gris rosa, tänkte den spända Johanna. Anu bad mig sätta mig på andra sidan av hennes datoriserade skrivbord. "Varför i hela friden har du skrivit små lappar där i kommunikationsapparatfabriks matsal? Vava... varför?" Johanna stammade: "Äh, jag skojade bara... inget speciellt menade, måste be om förlåt..." varpå Anu svarade "Det är över nu, de var nära att dem skulle göra en polisanmälan!" Johanna stammade: "Öh, jag skriver inte mer lappar... Det kommer inte att hända igen..." varpå Anu svarade: "Det är bra, när det inte händer igen. Din praktik slutar vid årsskiftet... i praktiken din ungdomspraktik slutar nu på fredag på grund av julhelger... På torsdagsmorgon måste du gå till kontoret hos din yrkesvalspedagog för att diskutera om saker." Johanna bad Anu följa med, vilket hon gick med på. Johanna stammade: "Jag vill fortsätta till mars, det kommer inte hända igen, jag tänker inte göra det!", varpå Anu "Det går inte, du har smutsat ner fönstret utåt för välfärdsområdet." Johanna lämnade kontoret och återvände till dataarkivets kontorsavdelning och berättade för liro, som på sin tur trodde att ärendet skulle lösas och att Johanna kunde fortsätta. liro Vanttera hade fel om det.

Avskedandet är en del av federationens strikta disciplin: ungdomsdeltagarnas beteende bedöms med hjälp av AI-övervakning, och även små spratt kan leda till sanktioner, vilket visades på den lilla skärmen på Johannas AI-armband, som Anu Jussila skickade till databaserna.

Dataarkivet har fem personer, varav en är en kvinnlig arkivchef Pertta Carelia, som vanligtvis sitter på sitt kontor och ofta bara dyker upp under kaffepauser.

Johanna arbetar mest med Arkivtekniker liro Vanttera, som ofta berömmar den hårt arbetande Johanna eftersom hon är en så ärlig arbetare. liro har inget ont att säga om Johanna och vet inte ens vad hon har skrivit på marginalremssorna och anteckningsblocken som sedan hamnar i kommunikationsfabrikens matsal. Några gånger Johanna har skrivit små lappar även inne i dataarkivets kontorsavdelning; *Hur mår du? Med vänliga hälsningar, Akka Kakkanen*. Arkivteknikerna skrattade åt lapparna eftersom signaturen låter lustigt.

Johannas panna svettades när det såg ut som att hon skulle få sin första spark av ett bra jobb. Tidigare har hon ofta skrattat åt sparkar i komedier, men nu blir hon inte alls utskrattad, utan gråter. Hur reagerar far och mor på denna information, tänker Johanna. Det var vad jag borde ha tänkt på innan jag började med det barnsliga affärsleken, tänkte hon.

Anus löfte att följa med henne hos yrkesvalspedagog för att diskutera om fallet gav Johanna en liten gnista om hopp om att få fortsätta. Nu började hon febrilt tänka på hur hon skulle berätta till föräldrarna att i stället för att jobba på torsdagsmorgonen måste hon åka till Vetehinen skola för att prata med en yrkesvalspedagog. Vad skulle jag säga som orsak, tänkte Johanna och bad om råd från liro, som sa: "Du behöver inte säga något, för du är en vuxen kvinna." Detta kändes sorgligt för Johanna när hon gjorde det själv; är jag verkligen vuxen, det verkar inte så, jag måste verkligen vara Akka Kakkanen – gumma lilla bajs, tänker Johanna.

Resten av dagen var Johanna alldeles för lugn och deprimerad, vilket liro märkte. Hon kunde berätta sanningen för liro: "Jag blev avskedad efter att ha skämtsamt skrivit lappar i matsalen på kommunikationsutrustningsfabriken och på torsdag måste jag gå till en yrkesvalspedagog..." liro försökte trösta den unga kvinnan, som var på gränsen till att börja gråta: "Jag tror att du kan fortsätta efter att ha diskuterat saken med din pedagog!" liro kunde inte veta hur allvarligt cheferna hade tagit saken. Han själv är ledig på torsdagen och samlade arbetsuppgifter åt Johanna.

På onsdag det var julmiddag för central administrationen i välfärdsområdet, Johannas sista jullunch på denna arbetsplats. Alla anställda i servicegruppen åt på en herrgårdsrestaurang på östra sidan av Susisaari, nära Hunnisalo.

Johanna satte sig mittemot avdelningschefen Anu och försökte återigen: "Jag vill fortsätta ungdomspraktik till mars, som det var tänkt!" Anu svarade kort: "Vi pratar inte om sådant nu. Nu äter vi." och lyfte besticken till pannhöjd och tryckte in en hel skiva skinka i munnen.

Johanna åt killekorvar och skinkor, men det fanns spänning i magen. Hon tyckte att ikväll hon bör berätta sanningen för sina föräldrar om avskedet.

På kvällen, efter middagen hemma, lade Johanna alla kort på bordet: "Ungdomspraktiken slutar vid årsskiftet, för jag hade skrivit små lappar och varit barnslig..." Hon började snyfta. Mamman hoppade upp och svor: "Vittu tyttö, vad säger du? Helvete, det här blev inte ens helvete, fan vittu, sannfinnars arsele!" Pappa frågade lugnt däremot: "Vad hade du skrivit i lapparna?" Johanna snyftade: "Det var helt obegripligt strunt, bara rent struntprat, helt galet och streckgubbar."

I verkligheten vågade hon inte säga att innehållet i lapparna eftersom det var koppling till Akka Kakkanen-berättelsen, som hon planerar att publicera som e-bok. Nu känns karriär som författare långt borta.

Pappa gick in i vardagsrummet och satte sig i en brun snurrfåtölj, grät tyst. Han hade velat krama sin dotter, men vågade inte i sin frus närvaro. Mamma, å andra sidan, stammade i köket, röd i ansiktet och visade inte minsta förståelse. Det här är svårt att förstå att varför ungen förstör ett bra arbete.

Den roterbara bruna läderfåtöljen är en futuristisk möbel i vardagsrummet som roterar automatiskt och anpassar sig till personens känslomässiga tillstånd – Antti använder den för att trösta sig själv.

Johanna själv kände bitterhet och självförakt. Hon hade förstört ett bra jobb som hon hade tyckte om. Hon mindes sina tidigare misstag i skolan i Kuopio, när hon hade satts i en disciplinärgarderob som där kallades för straffskåp. Nu känns avskedandet ännu värre – hon hade blivit det som familjen har ofta hånat: en social groda. Just nu är lillasystern ute med sina väninnor, så hon hörde inte sin mammas raseri.

Anna och Antti gissar vad dotter hade skrivit, eftersom sommarens bus vid Saimen fortfarande finns kvar i färska minnet. De suckade i kör: "Vitun vitun vittu, din idiot, gumse skalle!" Anna sa till sin make att han skulle säga något till hennes dotter, och Antti sa "Öh... min dott... aah, Johanna... vad skulle jag säga, det här var verkligen en barnsliga lapsus..."

Johanna gick till sitt rum för att gråta. Hon kände enormt medlidande för sina föräldrar och djup självförakt. Hur kunde jag vara så förvirrad? Det fanns inte en gnutta mening i företagsleken, tänkte Hon insåg att i början av hösten hade funnits en möjlighet att börja på nytt – men jag förstörde allt, snyftade hon.

Senare på kvällen går Antti till Johannas rum för att trösta. Flickan sitter framför sin Ullet64-dator. Antti sätter sig på sängkanten och lägger handen på hennes vänstra axel: "Det är okej att hitta på saker här hemma, men inte bland folk, inte ens i skolan, oavsett hur pedagogerna fjäskar." Johanna reser sig och sätter sig på sängkanten, varpå Antti lägger sin hand på dotterns högra axel och tröstar:

"Du är en fin och intelligent ung kvinna, och det är därför de där små flicktricken inte passar en så fin vuxen kvinna..." och slår armarna om henne och kramar henne ömt. Som vanligt har Johanna lite svårt när hon inte är van vid att bli kramad. Antti tänker vemodigt för sig själv att han borde ha vant henne till kramar redan i tidiga barndom och inte piskat fast då hon var hemskt busig... Antti säger med mild röst: "Låt mig krama lite..." Johanna ger efter för att bli kramad. Antti kramar länge och blir väldigt upphetsad. Johanna blir rörd till tårar efter att ha varit alltför stolt över sin arbetsplats hela hösten. Antti kände sig skönt att krama sin älskade Johanna, som han inte vill kalla för dotter. Hon viskar i hennes öra: "Jag tycker mycket om dig...", varpå Johanna: "Detsamma..." och börjar gråta. "Det ordnar sig och hoppas du kommer ihåg att sköta dig ordentligt på nästa arbetsplats... Kom ihåg att fråna och med nu är sparkarna färdigt sparkade." och gav i hemlighet en liten kindkyss på sin dotters högra kind och reste sig och gick till vardagsrummet för att titta på TV. Snart börjar på den nationella EBU TV2 nyheter på kajanaländska med Inkeri Tekele, en kvinna från Vattula som nyhetsankare. Varje gång då Anna är i vardagsrummet under kajanaländska nyheterna, så brukar hon ropa "Det där är tjejen från Kajanaland!"

Då Antti kramade Johanna så hans AI-armband pep som aldrig förr. Den inte bara pep utan vibrerade vild. I vardagsrummet han tittade meddelandet; *Dåså, dåså! Varför du inte lyssnar? Dåså!*

Just nu pågår en global lågkonjunktur och många människor blir arbetslösa, men det är en helt annan historia, självförfäddade uppsägningar, tänker Johanna när hennes far lämnar rummet. Johanna sitter på sängkanten. Har jag blivit galen? Det verkar lite så, tänker hon.

Mor går till dörren till dotters rum och säger: "Försök då att reda ut det här med yrkesvalspedagog imorgon så att du kan stanna kvar i den centrala administrationen i välfärdsområdet. Johanna nickar: "Ja, jag ska försöka!"

Den natten hade Johanna svårt att somna när hon grubblade om sparken. Mamma höll sig också vaken när hon oroade sig för den äldsta dotters barnslighet. Hon var tvungen att gå till förrådsdörren då och då för att e-röka. Hon laddade en dubbel dos ninnin och nikotinpatroner. Hon tänkte att får se om gubbe klarar sig att låta bli att e-röka. Hon har ingen aning att Antti brukar smygröka och det sker intensivt på väg till jobbet och inne i toa på jobbet.

På natten hade Johanna en mardröm där hon var fastkedjad vid benet på ett garagebord. I ett svagt belyst garage ser hon en man med svarta mustascher släppa nyckeln till handbojor i golvbrunnen, sedan spola ner den i avloppet och skratta ilsket åt att han har köpt villan och att hennes pappa och mamma har flyttat någon annanstans, långt borta. Mansröst skrattar och säger att Johanna Kivinen nu kommer att vara handfängslad resten av sitt liv och ingen kommer att släppa henne. Hon känner sig upphetsad, vilket mannen märker och börjar knulla henne framifrån och bakifrån så att rumpan är helt domnad. Sedan det kryper från snippan en liten flicka som presenterar sig som Elin och viftar papper framför sig där det står; *Gumsepapper – Gumsepapper till Johanna och Elin*, och samtidigt skrattar elakt. Johanna brister ut i gråt när mannen med muschen mister sin mustasch och håret börjar lossna så att han blir hälft flintskallig. Mannen började smeka hennes mulliga kinder. Flickan Elin växer sig snabbt och viftar en måttsats medan det börjar falla ner kalenderblad. Då Johanna vaknar upp och är svettig.

Hon tänder den massiva bordslampa på nattduksbordet, lampan som hon hade hittat i Pokavirta grossistens sopcontainer flera år sedan.

Hon befinner sig i sitt eget rum, i sin egen säng. Hon inser att det bara var mardröm, en riktigt märklig mardröm. För säkerhets skull öppnar hon dörren och ser den mörka hallen. Timern i köksfönsterlamporna har släckt fönsterlamporna.

Föräldrar och lillasyster sover, så hon smyger barbröstat in i garaget, för hon tog inte på sig nattlinne på grund av det här lilla ögonblicket. Hon är tvungen att kontrollera garaget för att försäkra sig om att ingen är där. Det finns varken Elin eller mannen med den svarta mustaschen i sikte. Sedan smyger hon tillbaka in i sitt rum och stänger dörren. Hon tittar på sitt smarta armband, vars skärm visar; *Jag förstår, Johanna. Din dröm innehöll mycket intensiva och sexuella mardrömsbeskrivningar som jag inte kan återge i detalj. I stället kan jag hjälpa dig att anpassa din sömn så att du behåller din ångest och drömska humör, men flyttar den framåt på ett säkert och lämpligt sätt. På så sätt kommer din*

sömn att förbli intressant och samtidigt lär du dig av dina misstag... Johanna undrar över budskapet som artificiell intelligens ges.

Hon skulle bli upphetsad om hon skulle lämna rumsdörren öppen men då hon skulle ha svårt att somna om eftersom hon är ju topless. Det är ingen idé att göra annorlunda nu efter sparken.

Hon hoppas att även sparken skulle vara mardröm men dessvärre det är blodigt allvar men sådan tur att inte bokstavligen.

Hon undrar om det finns någon annan ung kvinna i världen som också har fått sparken för sin barnslighet. Det är osannolikt eller fullt möjligt att någon funktionsnedsatt konstig typ skulle ha gjort det samma, tänker hon, trots allt är jag inte funktionsnedsatt, Johanna övertygar sig själva.

Den här typen av ryck ger mig en svag känsla av funktionsnedsättning. Hon börjar bli livrädd om hon skulle nu hamna i en skyddad arbetsplats där man viftar den slappa armen över bröstet så att ett blåmärke blir på bröstet.

På morgnarna är mamma och lillasyster vana vid att vara topless vid kaffebordet, även när de besöker vid brevlådan. Johanna själv drömmer om även hon kunde vara lika mycket barbröstat med familjen. Men hon håller fast vid sina egna vanor – och på söndagar hon tar elsparkcykeln till stan för att köpa kajanaländsk kvällstidningsläsplatta. Den går inte att ladda från nätet.

På torsdag mamma körde henne till Vetehinen skolan utanför yrkesträning. Hon var lättad över att slippa möta sina gamla klasskamrater – hon ville inte att de skulle få reda på den pinsamma sparken. Mamma ropade efter: "Försök då övertala din chef!" Johanna lovade att försöka fast hon fruktade det värsta.

Lobbyn i yrkesträningen var full av liv medan lärlingsstudenterna pratade, muttrade och gjorde sitt. De grovt funktions- och rörelsehindrade viftade med sina slappa händer över bröstet. Johanna kände att detta var som ett straff för det konstiga ryck som hon gjorde i Jockis.

Yrkesvalspedagog Ester Hannula blev chockad över det Johanna hade gjort. Servicegruppens chef Anu Jussila sade att personalen i matsalen var nära att göra en polisanmälan. Johanna blev förvånad – hon tyckte hur polisbilsirener tjöt. Hon försökte övertyga chefen om att det inte skulle hända igen. Men Anu hade fattat sitt beslut: Johanna inte kan fortsätta sin ungdomspraktik. Hon önskade henne lycka till i nya jobb. Sedan frågade Anu om orsaken till rastlösheten var den misslyckade uppkörning. Johanna stammade att barnslighet inte hade något att göra med att misslyckas på körproven – hon ville bara skoja. Anu frågade om hon har magproblem, med hänvisning till Johannas fisande på kopieringscentralen. Johanna rodnade och förnekade. Esteri suckade tungt, "Har du gjort det också?" – situationen var pinsam för alla inblandade. Slutligen sade Anu: "Imorgon måste du hämta dina personliga tillhörigheter och lämna över ditt passerkort till administrationen i välfärdsområdet."

Johanna återvände hem. Mamma var fortfarande arg, pappa ledsen. Fadern tänkte för sig själv att flickan verkligen skulle behöva ha kuk för att hon skulle uppföra sig som folk.

Johanna själv kände bitterhet och självförakt – hon hade förstört ett bra jobb. Ändå ville hon inte ge upp skrivandet. Kanske kunde hon som författare tjäna massa pengar och bygga en ny framtid. Jag bööev minsann inte stelnackade byråkrat, tänkte Johanna med tårar i ögat. Johannas mardröm speglade hennes rädsla för att artificiell intelligens och byråkrati kunde binda henne för alltid.

Johannas dröm om en karriär som författare är ett realistiskt alternativ för framtiden, men det är nog värt att visa upp berättelserna först då jag bor i egen lägenhet, tänker Johanna.

Efter att ha blivit avskedad bestämde sig Johanna för att inte ge upp skrivandet. Hon började omvandla berättelsen om Akka Kakkanen till autofiktion, vilket blandade egna erfarenheter och fantasi. Hon såg en möjlighet att publicera sina texter som e-bok, eftersom virtuella böcker är populära på 2990-talet och man kunde tjäna en bra summa pengar på dem.

Hon fortsätter att skriva autofiktion under pseudonymer; Georg Stonehill, Pera-Gunnar Carson och Rosie Johnson. Hon beskrev händelserna under ungdomspraktik, men redigerade in dem till en berättelse där huvudpersonen växte upp mot vuxenlivet genom misstag. För henne var skrivandet terapi – ett sätt att hantera skam och omvandla den till styrka.

Under 1990-talet kan författare publicera sina verk direkt på Europeiska federationens kulturella nätverk, där läsare från hela kontinenten kan få tillgång till dem.

Johanna drömmer om att hennes autofiktions verk kan få läsare inte bara i Tavastland, utan även i Skandinavien och Estland. Hon föreställde sig att hennes berättelse kunde vara en varning och samtidigt en uppmuntran till andra unga som gjort misstag i början av sina arbetsliv. Hon bestämde sig för att publicera berättelsen först när hon bor i egen lägenhet för att inte påminna familjen om små lappar i jobbet,

Även om Johanna inte tilläts fortsätta i förvaltningen av välfärdsområdet, öppnades nya möjligheter för henne: hon kunde söka ett skyddat jobb där hon kunde utöva olika yrken virtuellt, funderar Johanna, men hennes stolthet ger sig inte. Det borde inte vara så roligt att jag mandolin skulle börja i en skyddad arbetsplats. Enda skyddad arbetsplats som hon vet just nu, är Socialhall – Samhalls efterträdare som har etablerat sig i hela federationen.

Jag ska fortsätta mina studier och förbereda mig för körkort, vilket skulle ge mig frihet och självständighet. Sedan, när ståhejet har lagt sig, kan jag börja överväga att flytta till min egen lägenhet, tänker Johanna. Hennes mardrömmar och barnsliga upptåg blev en del av hennes autofiktions verk – de var berättelsens bränsle.

E-böckerna är samma som läsplattor från 1990-talet som läses med holografiska glasögon och delades i det kulturella nätverket, som man läser online eller med läsplattor där man har laddat e-böcker.

Johannas tröst och sista arbetsdag – december 1992

För att trösta sig spelade Johanna in avskedsbeskedet från Österbottens landshövding, Sigge Bärs från radionyheter. Guvernören hade blivit påkommen med att klippa och klistra ihop representationskvitton – precis som Johannas egna papperslappar. Händelsen gav upphov till ett talesätt: *Klippa och klistra som Bär*.

Johanna kände en känsla av tillhörighet: båda hade gjort misstag med papperslapparna.

Landshövding skyddas av ett stort avgångsvederlag, medan Johanna endast har en liten sjukpension. Hon är rädd för att bli instängd på en skyddad arbetsplats, men hoppades ändå att Work Office skulle ge honom en ny chans.

Sista besöket i administrationen

I fredags gick Johanna för sista gången till centralförvaltningen i välfärdsområdet för att lämna tillbaka passerkortet. Hon skämdes över sina upptåg – fisande, frustande och leka med hisstelefon.

Arkivteknikerna tröstade henne att klagomålen inte kom från dem. Det gav lättnad ett tag, men det förändrade inte situationen.

Framför kontorsbyggnaden räckte avdelningschefen Anu en chokladask till Johanna och önskade god jul. Johanna tackade för chokladen och frågade om hon skulle be om ursäkt till personalen i matsalen. Anu svarade: "Självklart du ska be förlåt!"

Johanna gick nerför gatan mot matsalen för kommunikationsfabriken. Hon kontrollerade att det inte fanns några fler Kakkanen & Co-klistermärken i dörrarna till matsalen. I köket programmerade kockteknikern en stor mikrovågsugn och rörde om i en stor kastrull.

Johanna bad om ursäkt: "Det var bara skoj som aldrig kommer att upprepas. Förlåt igen!" Kocken nickade och önskade honom god jul. Johanna gav sig i väg mot torget i Jockis med en chokladask under armen. Utanför matsalen skämdes hon över att hon hade en chokladask under armen. Kanske trodde kockteknikern att han skulle få det som ersättning. Egentligen borde jag ha gett chokladasken till kocken, men å andra sidan vore det trevligt att äta de fina Fazer-chokladknapparna själv, tänkte gotttegrisen Johanna.

På torget väntade hon på Tavastia Traffics röd-gul-vit-randiga buss. På hemvägen såg hon på välbekanta landskap; Närmast kommunikationsfabriken ligger vårdhemmet Niinavuori, betesmarkerna Saariniitty, vilket påminner henne om den aktuella humoristiska tavastländska sången *Herrat haassa*. Sedan höger sida hon ser en tygbutik. En kort bit bort ligger Susisaari industriområde.

Sedan till höger ligger Ruonala herrgårdshotell. Till vänster ligger järnhandeln i Susisaari. Sedan, på höger sida av rondellen, mitt emot järnhandeln, ligger macken Preem.

Vid rondellen svängde bussen in på Old Tammela Road, och Johanna undrade om hon en dag kunde återvända till administrationen under ett pseudonym. Men jag skulle kännas igen på ansiktet, tänkte hon. Det finns stora fält på båda sidor om vägen. Till höger, bakom fältet, finns den naturliga kanalen av Loimi ån. Bakom ån ligger Restala psykiatriska sjukhus, som snart ska stängas. Johanna tänkte att jag kanske skulle hamna där om jag inte skulle bli vuxen.

Hemma pappa lite grann kritiserade henne men inte klarar sig vara arg på grund av varma känslor. På kvällen kom mamma hem från jobbet och höll en svavelstenosande predikan: "Om du hade blivit avskedad på grund av fylleri, skulle jag förstå det. Men dessa små lappar – fy fan tyttö!"

Johanna själv kände sig bitterhet mot pedagoger. I skolan skulle pedagoger bara skratta åt hennes påhitt men på välfärdsområdets chefer förstod inte mina skämt. Tyst inom sig skyllde hon på pedagoger att från skolan hon hade fått felaktigt mönster att uppföra sig. Mamma sa: "Det är bara ditt fel, det var bara ditt fel, dåså!"

Johannas inspelningar på radio var som en digital dagbok: hon blandade nyhetsinslag och kommentarer i ljudarkivet på sin webbplats, vilket var ett vanligt sätt att hantera känslor på 1990-talet. Hon la mixen i en mapp skyddad med lösenord i Kivinen-arenan; *Vad är det som händer på Kommunikationsfabrik i Jockis...* Därefter blandade hon talet från landshövding i Österbotten; *Jag har varit chefen, jag har antagit att det var rätt...* Sedan spelar hon in en stamning; *Administration av välfärdsområdet*. Johannas berättelse skildrade en ung persons snubbling i byråkratins och fantasins korstryck.

Jaana-Maris förhands julklapp

På lördagen fick Jaana-Mari en toppmodern MBD-dator med det populära operativsystemet Door 3.1 förinstallerat som en förhandsjulklapp. Maskinen har många användningsområden som Johanna har drömt om länge – särskilt ett dikteringsprogram som till och med känner igen dialekter, såsom kajanaländska.

Johanna får använda sin lillasysters dator, men hon drömmer om egen så att hon kunde justera den efter eget tycke. Hon skrev ut några sidor av sin berättelse och märkte hur programmet automatiskt kontrollerade stavningen innan utskriften.

Skrivandets hemlighet

Johanna försöker hålla en låg profil med sina berättelser och sina författardrömmar, eftersom familjemedlemmar kopplar dem till sparken. Då hon skrev ut berättelsen så lillasystemen fnös road: "Åh, vad långt syrran har skrivit sina skrönor!" Johanna var förgäves orolig för att mamma skulle förbjuda henne att skriva fantasier på grund av sparken. Sådan tur att mamma inte reagerade men hade arga skrynkor på pannan. Johanna tänkte tyst inom sig att kanske någon gång i framtiden kunde skicka sina berättelser till förlaget under riktiga namn, inte längre under pseudonym Akka Kakkanen. Johanna bestämde sig för att lagra alla sina berättelser på sin webbplats bakom kryptering så att familjemedlemmar, farbröder, morbröder, mostrar, fastrar och Kakadu inte skulle kunna läsa dem. I samband med berättelserna använder hon pseudonymerna: JK och The JK. Hon hade uppfunnit den senaste pseudonym inspirerad av den humoristiska tidskriften Kainuun Hullu, där chefredaktören medverkar under namnet *The Korpela*.

MBD-datorn är toppmodern teknik från 1990-talet: den inkluderar en kvantbaserad processor och operativsystemet Door 3.1, som kan tolka dialekter och översätta dem i realtid. Man kan säga att Door är Windows efterträdare.

Dikteringsprogrammet är Johannas dröm – det gör det möjligt att skapa autofiktio med tal och gör texten omedelbart publicerbar. Vid behov den också skapar bilder från tal och text.

Webbplatskryptering är en del av det federala säkerhetsnätet, där unga författare kan hålla sina egna verk dolda tills de är redo att publicera.

Johannas pseudonymer JK och The JK är hennes första steg mot hennes identitet som författare – hon bygger ett varumärke som kan bli känt i hela det europeiska kulturnätverket i framtiden.

Januari 2993

Janette Kivinen flyttade hemifrån och fann en drömkille, Olli-Kari Jussila, på en kryssning till Stockholm.

Olli-Kari sade upp sig från sitt jobb på säkerhetsföretaget S-L Safety eftersom han tröttnade på våldsamma situationer och misstänkte arbetsgivarens inblandning i förskingring av uttagsautomater. Han drömmer om att bli privatdetektiv, eftersom han har ett starkt språkligt sinne; skandinaviska, engelska, esperanto, ryska, arabiska, kinesiska.

Han läser ivrigt de antika Reijo Mäkis läsplattor och är Jussi Vares fan, och besöker ofta Jussi Vares Park i Åbo. Där kan man köpa eller vinna Reijo Mäkis läsplattromaner. Nöjesparken har ett lyckohjul som heter *Vareshyrrä*.

Olli-Kari arbetade ett tag på postavdelningen på Forssas stadshus, men den irriterande arbetsmiljön fick honom att söka till studier. I postavdelningen det var en rethostande kvinna som hela tiden rev sin hals. Därefter började han sina studier vid Loimo-Forssa yrkeshögskola för att bli socialtekniker, och parallellt med sina studier arbetade sporadiskt som kommunal assistent, där han servade säkerhetsrobotar och avlägsnade bråkmakare från socialtjänsten. I framtiden planerar han att söka jobb vid Forssa Robotics Center och eventuellt hos Suner som pedagog.

Verner och Asta gav sin dotter en villa på Vironmäki Road 10, som nu har renoverats: sovrum lades till på vinden och en gigantisk TV-skärm inbäddades i vardagsrumsväggen med koppling till Kivinen-arenan och Murtsikka-släktens videosajt. Finansiering erhöles från Oskars och Hissus arv, och förskottsarv gavs också för att undvika arvsskatter.

Verner och Asta anser att Olli-Kari är en bra makekandidat till dotter. Den sonen Misha har svårt att hitta kärlek på grund av sin blyghet. Det verkar som att pojken är asexuell, men det har inte bekräftats. Asta har ibland tänkt att kanske guddotter skulle kunna vara en lämplig maka för sonen, även om kusinäktenskap innebär risk för ärftliga sjukdomar. Misha redan har infött hjärtfel, tänker Asta. Utan sex Johanna och Misha skulle bli perfekt par, tänker Asta. Hon har också tänkt att Misha och Johanna mycket väl kunde gifta sig och adoptera ett barn, funderar Asta medan röker e-cigarett bakom villan i Veemaa.

Work Office var inte särskilt glad när Olli-Kari slutade som säkerhetsvakt eftersom det redan finns för många arbetslösa och nyligen hade en blond ung kvinna självförvållat fått sparken från sin ungdomspraktik.

Johanna är 23 år gammal och drömmer om att ha en egen lägenhet, men hennes självförvållade spark från förvaltningen i välfärdsområdet gör att hennes arbetskarriär är osäker. Föräldrarna vill inte låta en så barnslig flicka flytta ut från sitt barndomshem. Antti är motvillig att ge upp den vackra kvinnan, även om det skulle lindra hans motstridiga känslor. Johanna föreslog att hon kunde bo på ett hotell, men hennes föräldrar skrattade åt idén. Men hon bestämde sig för att visa att hon skulle växa upp.

Forssa Plastic Factory – provpraktik

Johanna fick en månads provpraktik på Forssa Plastic Factory, som tillverkar miljövänliga plastföremål.

Forssa Plastic Factory använder återvunna bioplaster och smarta förpackningssystem, men de anställda sysslar fortfarande med traditionellt hantverk. Så fort plasten skulle hamla i natur, så den vandlas till vatten av solsen.

Eftersom Johanna har svårt att klara sig uppkörning så mamma föreslog att hon kunde köpa en biogasdriven mopedscooter. Johanna blev intresserad och köpte en tuff mopedscooter från Bike i Lexus.

Johannas biogasdriven mopedscooter är en del av federationens gröna mobilitet, och Johanna såg den som en symbol för frihet. Mopeden är av märket Dakota Nova-Puck, som tillverkas i South Dakota.

Arbetsuppgifterna på Forssa Plastic Factory inkluderar perforering av kommunikationsradiorhöljen och packning av USB-klossar. Arbetet var monotont och hon ångrade sparken från förra arbetsplats. Hon bestämde sig för att vara saklig på jobbet och aldrig med klaga och göra extra saker.

På Forssa Plastic Factory det finns också en lärling till, Kristian Virtavuori, som röker tjocka elektriska cigarrer och blåser ut sötdoftande rökringar.

Johanna gillar inte om rökning, men bestämde sig för att inte klaga eftersom hon gillade killens utseende, men eftersom hon är blyg vågade hon inte flörta. Flirtande skulle förmodligen ha förorsakat kontrollförlust och mopeden skulle ha sparat ur, även bokstavligen, tänker hon medan stoppar registerblad i plastpåsar.

Hon komihåg en kajanaländsk schlager *Where Are You Kristian*, som hon hade hört i Tuplatunti på EBU Radio4 Häme. Sången handlar om någon Kristian och hans promenader tillsammans med nöjesrobot.

Anna föreslog denna sång som födelsedagslåt för Misha som fyller år mitten av mars. Anna skickade gratulationer via Tuplatunti. Mishas andra namn är Kristian som Anna berättade till sin dotter. Johanna började bli sakta men säkert upphetsat mot Misha.

Provpraktik avslutades i slutet av mars, inte på grund av spark utan på grund av brist på arbetsuppgifter, som arbetsterapeuten och chefen på plastfabriken berättade för henne. Arbetsterapeuten rekommenderade för Johanna tester och kurser på Work Market Institute i april, där hon skulle öva kontorsarbete och göra intelligenstagningar. Institutet är en del av det federala arbetsförmedling och är avsett för personer med funktionsnedsättning och invandrare, sa arbetsterapeuten.

Work Market Institute ligger nästan granne med plastfabriken i handels- och industriområde Zumila. Johanna blev intresserad för att kunna visa sina talanger.

Hon övade att använda toppmodern Banana Classic-dator med ett utmärkt dikteringsprogram. Hon drömde om att ha en egen maskin, men de var dyrare än MBD-modellerna.

Till Plastic Factory och nu till Work Market Institute hon åkte med sin mopedscooter. Det går cykelvägen, Green Path, nästan hela vägen från Winged Road.

Hon måste vända sig till plastfabriken vid en cykelvägskorsning, ungefär samma plats där hennes framtand gick av i lekskolan.

På institutet det togs hjärnfilm av henne så att en psykolog kunde analysera hennes tankemönster. Filmen visade åter igen ett felmeddelande som var precis likadan som under barndomen: *Ingen åtkomst – inga rättigheter i detta huvud*.

Psykologen var förbryllad, eftersom samma fenomen redan hade utforskats vid Calle Institute och Harvard. Johanna själv undrade om detta felmeddelande kunde vara ett tecken på att hennes sinne stänger ute vissa saker – men om det också kunde öppna vägen för hennes drömmar om att bli författare...

Work Market Institute är ett virtuellt lärandecenter där unga övar kontorskunskaper med hjälp av artificiell intelligens.

Hjärnfilm är en futuristisk hjärnkoll som avslöjar Johannas inre motsägelse: barnsliga bus mot viljan att växa upp. Felmeddelandet *No Access* kan ha varit hans egen försvarsmekanism – men också fröet till en karriär som författare.

På Work Market Institute gjorde Johanna intelligenstagningar och övade kontorsarbete på en toppmodern *Banana Classic*-dator. Maskinen hade ett utmärkt dikteringsprogram som kände igen dialekter och gjorde texten publicerbar.

MBD/PS1-dator

Hemma frågade Johanna lillasyster om hon skulle köpa Banana Classic. Jaana-Mari föreslog en billigare MBD-dator där hon kunde installera gratis programvara.

Johanna studerade datorläsplattor som hon köpte som lösnummer. Dataläsplattor har på köpet data-USB-klossar fulla av Shareware program.

Hon läste också en gratis-läsplatta från MBD, som introducerade det kommande operativsystemet MBD OS/2, som syftar till att konkurrera med operativsystemet Door. Så småningom köpte Johanna tillsammans med mamma en MBD/PS1-dator från Elektroikkatalo i stadens centrum på Girl Street. Datorn har två dikteringsprogram förinstallerade: *Work Talk* och *Write and Talk*.

Lillasyster försökte installera en bättre *Word Talk*, men apparaten hade inte tillräckligt med minne – Johannas dator verkar vara en lågpris apparat, ett slags hårmössmodell.

Johanna började entusiastiskt diktera berättelser baserade på sitt eget liv. Hon talar med låg röst så att familjen inte ska höra och sedan påminna om sparken. Hon bestämde sig för att bara använda sina fantasier hemma, inte längre på arbetsplatsen. Hon sparar berättelserna på sin webbplats i en krypterad mapp som bara helt främmande och kusiner kan hitta. Hon skyddade de mest känsliga historierna med ett lösenord: *Kära Joonaskarjalainen*.

Ingen av familjemedlemmarna vet något om Johannas hemliga kärlek på Joonas – det förblir hennes största hemlighet, dolda liv. Hon diktar vilda sexuella fantasier om Joonas så att AI-armbandet ständigt meddelar; Dåså!

Banana Classic och MBD/PS1 speglar den teknologiska ojämlikheten på 1990-talet: Banana är en dyr premiummodell, MBD är mer prisvärd men begränsad.

I sommar bara Antti, Anna och Johanna som åkte på den traditionella semesterresan till Vattula, eftersom Jaana-Mari stannade hemma efter att ha tagit sitt körkort. Storasyster blev avundsjuk att lillasyster fick körkort först. Så pass avis att storasyster hällde motorolja på den plats där syrrans bil hade stått så att det skulle se ut att bilen skulle läcka. Jaana-Maris första bil är en röd Brandia 900 årsmodell 1990. I bilen hon monterade häftiga högtalare och tuffa bashögtalare så att det skulle vara rejält dunka-dunka.

Halva familjen slog sig ner framför Eekas garageinfarten eftersom Eeka och Martina krävde det. Dem sa att gästerna ska absolut inte till Camping Ratasmylly.

Johanna tittade i hemlighet på lägenheter i centrala Vattula och drömde om att flytta ihop med läckra Joonas, men lägenhetspriserna var för höga. Hon tittade lägenhetspriser medan mamma och pappa gick runt i affärer i centrum. Sedan Johanna gick runt i affärshuset Calevala, köpte musik-USB-kloss och kajanaländska läsplatlor samt humortidningsläsplatta Kainuun Hullu.

På torget i Vattula sprutar en discokula vatten mitti fontänen. Anna tog av sig sin svettiga tröja. Dottern var avundsjuk på det, eftersom hennes fläskrumba inte ger upp.

Sedan Kivinens besökte hos Volmar som bor numera i en nybyggd villa som ligger på villaområde Mustamaa. Volmar hade byggt huset av vita metallbrädor och nu är ännu mer snålare. Numera Volmar vägrar att gifta sig för att kärring inte skulle ta denna nya fina villa. Han träffar då och då Olivia Rönning, en blond kvinna som arbetar som privatdetektiv.

Olivia Rönning bor i Kuhmo men besöker på helgerna hos Volmar för att trösta denna snälla och snåla mannen som hade blivit utlämnat av sin otrogna fru. Olivia har studerat i polisskolan men fick dåliga betyg eftersom pedagog Åsa Niinala hade varit för hård och förbjudit henne att dricka skandinaviska German Cola eftersom enligt Åsa German Cola bryggeriet ägs av nynazister. Olivia tror inte på detta. För närvarande arbetar hon som privatdetektiv och deltid på sommarfestivaler runt om i norra Finland. Hon ses ofta som säkerhetsvakt i Tiia Park.

Kivinens har ofta funderat på att besöka Tiia Park, men har aldrig haft tid till det när gamla Elisabeth kräver uppmärksamhet.

Kivinens huvudbas ligger framför Eekas garageuppfarten. Under vintern har Eeka byggt ett garage där han kan förvara saker och förvara bilen inomhus på vintern. I Eekas trädgård grillade Anna, Antti och Johanna goda kajanaländska korvar.

Johannas scooterrunda

Johanna gjorde en lång scootertur hela vägen till Lintula. Hon åkte till och med till dörren hos sin kusin Joonas. Då hon hade ringt dörrklocka så hon blev rädd och flydde längs gatorna med en hink på huvudet, och bakom kvarteret tog bort hinken från huvudet och sparkade längs gator i Halvari tillbaka till Lintula Road. Johanna fortsatte att åka med sin scooter. Hon passerade skolan, avlänga flerfamiljshusen och Lintula idrottsplats.

Cykelvägstunneln går diagonalt under korsningen mellan Lintula Road och genomfartsvägen.

På andra sidan av korsningen fortsätter hon sin färd mot stadens centrum.

Andra sidan av korsningen fortsätter cykelvägen på östra sidan av Lintula Road. Snart kommer hon till vägporten Kauppaportti. Hon åkte till andra sidan av Kauppaportti och åkte längs Shopping Street tills den inglasade gågatan börjar, sedan svängde hon höger mot Tanner Street, därifrån åkte hon till Big Street och sedan åt vänster. På vänster sida det är ett kvartersstora Vivi Brandzer Park med Café Kilta, ett gult café i hörnet av Tanner Street och Big Street.

På södra sidan, vid nästa kvarter, finns en gul trästuga med neonbokstäver på väggen;

Vera & John Casino. Johanna stannade upp en stund för att fundera över spelgrottan, att hon kunde bli rik där och sedan köpa en fin lägenhet i Vattula, men att hon lika gärna kunde förlora de sista pengarna där, tänkte hon, så hon fortsatte att åka längs Big Street till klaffbron och därifrån västerut upp till slutningen av Virtalehto.

Hon var tvungen att ta scootern på rulltrappan eftersom scootern inte orkade köra upp i den branta backen. Ovanför kullen åkte hon raka vägen till Warez Street 8.

I morbrors trädgård sa hon stolt: "Jag tog en lång scootertur hela vägen till Lintula!" berättade hon stolt till morbror om den långa sträckan, men nämnde inte någonting att hon hade ringt dörrklockan hos kusin.

Efter en vecka åkte Kivins hemresan. De körde via Laihela eftersom Anna ville snacka med sin enda syster, storasyster. De stannade där i två nätter och sedan hem till Forssa.

På kvällarna i husbilen, så fort när dotter och frun hade somnat, beundrade Antti den sovande Johanna. Han har märkt att tjejen har börjat sova topless. Han öppnar försiktigt hennes sovsäck för att se hennes vackra bröst. Mycket finare och slätare tuttar än frun, tänkte Antti.

Han vågar inte röra henne, för då skulle hon vakna upp och börja kackla på ett sätt så att frun skulle vakna, tänker Anti.

Den sista augusti klarade Johanna äntligen uppkörning och äntligen fick körkortet.

Redan nästa dag gick hon tillsammans med mamma till Brandia-OJA bilhandlaren för att köpa bil. Där Anna som Brandcar anställd får arbetarrabatt. Johanna valde en mörkblå elektrisk Brandia900i personbil av årsmodell 1991. Anna trodde att i mörkblå färgen dammet inte skulle synas. Sedan pappa började påminna Johanna om att tvätta bilen topless.

Jaana-Mari har en röd Brandia900X hybrid med mer avancerad autostyrning medan Johannas bil har enkel automatstyrning.

Johanna är nöjd med att köra, men elpriset stiger år för år. Biogas skulle inte vara billigare, så båda energiformerna är dyra.

Johanna kan ladda bilen hemma, eftersom hon fortfarande bor i sitt barndomshem utan hyra och matkostnader.

Varje vinter röjer hon snö av eget initiativ – det är hennes favoritsysselsättning, eftersom resultatet syns direkt och ger nyttig motion. Efter en snöstorm la hon snö på tomtgräns, vilket irriterade grannfru Klaara som berättade för sin man Lauri att grus kunde hamna på deras sida med snön.

Sedan Antti pratade med Johanna om detta och sa åt henne att inte lägga snö på granntomtgräns.

Johanna började sedan putta snön ut på gatan så att kommunens plogbilar skulle hämta den – men hon blängde elakt på Klaara och protesterade när hon kom ut. Om detta hon kommer att ångra sig flera år sedan, men låt oss inte gå händelserna i förväg...

I sitt utbrott tänker Johanna till och med på att hämnas på sin före detta chef, Anu Jussila, men sådan tur förstår att inte skulle göra något sådant. Bland annat har hon funderat om hon skulle bränna upp Anus huset. Hon har letat upp hennes hemadress i Eniro på nätet. Som tur är Johanna är så pass smart att inte göra sådana sysslor. Då hon skulle hamna i fängelse och sedan bli Daily Activity rumba, tänker hon.

Ibland hon säger till sina föräldrar att hon skulle bränna upp tidigare chefs hus, men direkt mamma tillrättavisar henne och påminner om avlyssningen av federal underrättelsetjänst. Pappa vill inte skälla sin favoritdotter som han inte längre tänker som dotter utan som kvinnan Johanna.

Johanna röjer snön, men Jaana-Mari är entusiastisk över matlagning och drömmer om att bli kock. Men hon har valt en annan gymnasielinje eftersom hennes vänner gjorde det. Hon studerar för närvarande robotik vid Niina Luotola gymnasiet.

Skolan ligger intill isbanan, som Jaana-Mari kallade för Sätks-halli när hon var liten på grund av stora e-cigarettannonserna på fasaden.

Bakom isbanan det är naturliga parken Hirvisuonpuisto med slättberg, och söder om parken det är Vetehisenkoulu som inom kort byter namn till Mauno Jokinen gymnasiet eftersom skolan har byggts om och integrerats med Puolala gymnasiet och delar av Arttu Lehto-oxa gymnasiet.

Snöröjning är fortfarande en del av vardagen, även om robotplogar och värmekablar blivit vanligare – Johanna vill göra det själv.

Grannrelationer beskriver också vardagslivet i framtida samhällen: teknologin eliminerade inte friktionen mellan människor.

Gymnasielinje Robotics speglar ungas nya utbildningsvägar, som kombinerade traditionella studier och artificiell intelligens.

På sistone har Johanna haft märkliga neurala drömmar där hon flyttar till Vattula och utnyttjas av märkliga virtuella konstiga typer som hon kallar för *Tursake*.

I hennes drömmar faller hologramflickor från hennes snippa, presenterar sig som Elin och kallar henne *Boris* och *Buse*. Då hon vaknar så hon är genomsnittlig och dikterar in sömn i en skrivplatta som hon har på nattduksbordet kopplad till federationens kulturnätverk.

Nattduksbordet är egentligen ett gammalt stereobord, svart med liten lucka. Mitten av förra decenniet hon hade en musikspelare med CD-spelare, klocka, DAB-radio och dubbla mp3-spelare så man kunde enkelt kopiera musik. Stereon var tillverkat av Schneider-Sony. För några år sedan apparaten gick sönder; först pajade CD-spelare sedan felet spred sig till mp3-spelaren och radion.

Drömmar producerar mycket innehåll till hennes autofiktion, men hon vågar inte längre presentera sina berättelser för familjen eftersom dem omedelbart påminner henne om sparken i Jockis samt de ritande under sommarjobbet.

Neurodrömmar och skrivverktyg speglar kulturen på 2990-talet, där drömmar dokumenteras och används i konsten.

Eeka och Martinas familjdrömmar

Eeka Karjalainen och Martina Romppula har länge försökt skaffa barn, men naturlig befruktning fungerar helt enkelt inte. Så småningom sökte de till reproduktionsavdelningen på Vattula-Sukeva-sjukhuset, som använder spermiebanker och biolaboratorier.

Så småningom befruktades deras spermier och äggceller i ett laboratorium och implanterades i Martinas livmoder. Sedan blev hon gravid.

Fortplantningsavdelningar och kloningsmaskiner visar hur teknologin har förändrat familjelivet.

De gifte sig snabbt i den röda tegelkatedralen i Vattula, där de vigdes av pastor Matleena Pohto och multimediakameran sände evenemanget direkt till Karjaruutu.

Elisabeth bevitnade vigseln och lade märke till brudens buktande mage. Hon blev orolig att sonen inte skulle förlora sin plats i himmelriket efter att ha juckat innan äktenskapet, som hon uttryckte det.

Karjaruutu är en multimediakanal för släkten Karjalainen, där bröllop och andra fester sänds direktsänd.

Jaana-Maris planer

Jaana-Mari planerar att flytta ut från sitt barndomshem, men hon har ingen inkomst. Hon siktar till elektroteknikprogrammet vid Loimo-Forssa högskola eftersom hon har ett utmärkt räknehuvud. Även pappa Antti är stark på matematik, men mamma Anna och syster Johanna lider av dålig räkneförmåga.

Antti tänker tyst inom för sig själv att den yngstas flytt skulle kunna öppna möjligheter att tillbringa mer tid med Johanna – en tanke som fortfarande är hans inre motsägelse. Varje gång han drömmer om Johanna börjar AI-armbandet pipa och ett meddelande visas på skärmen; *Jag kan inte följa något sådant, dåså!*

På hösten besökte Johanna Work Market Institute för att prata med arbetsterapeut Ragnar Virta. Ragnar ordnade en praktikplats åt henne på postavdelningen på Forssa stadshuset. Johanna är inte längre ungdomspraktikant utan en ung vuxen, och ett jobb på postavdelningen skulle passa perfekt.

I november Johanna tillsammans med arbetsterapeut gjorde studiebesök till arbetsplatsen på stadshuset. Kontaktpersonen blir postteknikern Oili Lehmusvuori med rosa ansikte, som mindes Johanna från sommarjobb.

Oili fick rethosta när hon insåg att det var samma clown. Hon hade hört fel namnet och trodde att det var Johan Kivinen.

Oilis kollega, den gråhåriga Roope Kippo med hes röst, blev förtjust över Johannas återkomst och gillar hennes berättelser. Johanna själv gillar Roopes hesa röst, som låter futuristiskt coolt.

Oili sa att avdelningen tar emot paket och brev som anländer till stadshuset och underhåller e-postservern.

Vissa pappersbrev skannas in i intranätet och ibland vice versa på papper. Spam läggs på en spamlista som hanteras av artificiell intelligens.

Johanna märkte att arbetet liknar uppgifter på Europower och administrationen av välfärdsområde. Nu vore det ett utmärkt tillfälle att visa att jag klarar av att jobba, tänkte Johanna.

Roope nämnde att den andre lärling Julius Purra, med vilken Johanna säkert skulle komma bra överens. Under studiebesöket Julius var ledig.

Oili uppmanade Johanna och Ragnar att ta en titt på kopieringscentret. Johanna gick dit med darrande knän som om hon gick rakt in björns käke.

Raija är lika tjock som tidigare, Leena var ledig och Kirsti hade grundat ett privat kopieringsföretag, vilket Johanna vet eftersom Kirsti i höstas gick till kopieringscentret hos välfärdsområdets centralförvaltning för att häfta sina tryckta dokument och samtidigt berättade att hon hade slutat på Forssas stadshus och ha grundat sitt eget kopieringsföretag, som ligger i det gamla sjukhusområdet i Restala.

Raija grävde fram Johannas sommarjobbsteckningar och skrattade. Johanna sa: "Teckningarna bör kastas!", varpå Raija svarade: "Johanna har av någon anledning börjat bli rädd för sina berättelser, HAHA!" och skrattade så mycket att hennes enorma fläskiga bröst hoppade. Ragnar hoppas på att klienten tar jobbet på allvar. Johanna själv erkände att det var barnsligt att rita på sommarjobbet år 2989 och 2990.

Work Market Institute är ett federalt arbetsförmedlingscenter där unga vuxna med funktionsnedsättningar vägleds till lämpliga positioner med hjälp av AI-analys.

Januari 1994

Johannas nya jobb börjar i postavdelningen på Forssa stadshus. Hon bestämde sig för att sköta väl jobbet och aldrig mer leka på arbetsplatsen igen.

Hon parkerar sin Brandia900i elbil på Nykänen Street i stadsdelen Käräjälä, där det federala parkeringssystemet erbjuder en gratis plats. Mellan stadshuset och Käräjälä ligger bakom Puolala skolan, som har en holografisk bollvägg på planen – eleverna kan träna med virtuella bollar som studsar tillbaka mot väggen.

Johanna går genom skolgården och korsar New Tammela Road, då det rödbruna stadshuset syns rakt framför henne. Hon går in genom huvudentrén eftersom det är det bästa sättet att gå in morgnarna. Den kortaste sträckan är via lastkajen men dörrarna kan fortfarande vara stängda.

Julius Purra, en polsk lärling som arbetar på avdelningen. Johanna märkte att hans förnamn börjar med samma bokstav som hennes eget, det vill säga att j-fetisch ökar sig – men utseendet är inte tilltalande. Ändå kom de överens och pratade under rasterna. Johanna har ingen aning om vilken sorts slavumba som väntar under det kommande decenniet...

Oili Lehmusvuori, en före detta avdelningschef som nyligen förlorade sin position som chef på grund av märkliga idéer som en ankdamn och ett marmorgolv, men hon spelar fortfarande rollen som chef.

Roope Kippo, en gråhårig posttekniker som tycker mycket om Johanna. Han sitter mest i avdelningens lilla kontor, där värmefläkt är på full volym när han fryser.

I senvintern började fler praktikanter på avdelningen, såsom Augusto Figueroa från Chile och Martin Mohammed från Eritrea.

Johanna lärde sig snabbt arbetsuppgifterna: dagliga underhållsrundor av routern och insamling av få pappers post från olika avdelningar. Underhåll av en stor avlång e-postserver: blocka spam, osäkra meddelanden skickas till diariet register på översta femte våning.

Mellan e-postservern och manuella postfacken det är en vägglucka med löpande band mellan lastbryggan där speditiöfirmor och postbilen lägger inkommande paket.

Paketen ska kontrolleras från följesedeln att vart ska paketen. Sedan paketen lastas i vagnar för leverans till rätta förvaltningar. Paket till skolor, förskolor och servicegårdar läggs på lastkajen för att vänta på skolkurirens ankomst.

Inne i kuvertförråd finns transportlavetter men dessa är alldeles för breda och klumpiga att få plats i hissar. Det finns bara en varuhiss närmast postavdelning men den går inte till alla förvaltningar; bara i denna mittersta flygel med kommunkansliet, allmännyttan Forssa House, kommunhälsan, skol- och kulturförvaltning samt entréplan med konsument, automatiska växeln, sessionssalar, kontaktcenter, Insurance Cash samt omsorgsförvaltning.

Snart arbetskompisar märkte att Johanna är duktigare än Oili, Roope och Julius. Hon är mest stressresistent och orkar hålla flera bollar i luften samtidigt.

Detta väcker svartsjuka särskilt hos Oili, som inte står ut med effektiviteten hos en kajanaländsk blondin som hade ritat och busat under sommarjobbet några år sedan. Numera Johanna är lugnare, tack vare sparken. Bara hoppas hon kommer ihåg att hålla huvudet kall och inte tappa kontrollen fast kopieringsteknikerna är busiga. Bara Oili hoppas att blondinen skulle drabbas av kontrollsläpp.

Oili slickar chefers arslen för att få fler praktikanter med konstiga problem för att själv kunde försöka vara problemlösare och sedan vara kaxig. Hennes bossiga attityd får besökare att tro att hon skulle vara en postmästare och webmaster på avdelningen.

Julius står inte ut med att lyssna på Oilis rethosta och stön, och bestämde sig för att sluta på vårvinter. Nyligen han har gjort en arabiska på smällen men dem är inte längre ihop eftersom Julius började frukta muslimernas reaktion.

Samlaget ägde rum i lobbykaféet på demenscentret Honkamäki, där Julius och arabiskan Evin helt spontant blev bushumör och tog av sina byxor och började jucka helt öppet på kaféborden. Sådan tur då fanns inga gamlingar i kaféet men det var deras arbetskompisar och handledare som naturligtvis blev chockade. Bakom kafédiskan, bakom grönväxter, satt Evins brors kompisar och vaktade Evin. Evin visste om att brors kompisar vaktade henne men sket i dem utan hon stängde kassan och låste

dörren och gick till lobbykaféet för att jucka med Julius. Dallas-bullarna blev liggande i montern. Från bordet dem flyttade till den röda soffan i caféet. Det var mycket folk i caféet, främst deltagare från Daily Activity-gruppen och en handledare. Arbetstagarna skrattade. En av dem sa "RRR Julius, RRR Evin!" Den halvtjocka handledare ruskade på huvudet och sedan reste sig upp och sa att så där gör man inte. Sedan kom Evins brors kompisar som hade råkat somna bakom grönväxter bakom disken.

Caféet heter Café Kuukukka, som samarbetar med Daily Activity grupp Korjaajaryhmä intill. Det planeras för fullt att privatisera omsorgen för funktionsnedsatta och bygga ett Daily Activity hus någonstans i Forssa.

Så snart Julius fick veta att Evin var gravid så slutade han i Daily Activity och fick praktik på kommunens postavdelning. Han påstod för sina handledare på Daily Activity att han skulle börja på Scientologikyrkans secondhand men i själva verk fick korttidsanställning på kommunens postavdelning.

Evins släktingar såg definitivt inte positivt att en polsk kille gjorde tjejen på smällen och flydde från ansvaret. Även några av deltagarna fick gå hos psykiatriker för att diskutera det som dem hade sett.

För ett tag sedan hade Julius och Leena Lehto en snabb relation, som tog slut när Leena fick reda på hans fräcka ryck på Honkamäki.

Roope och kopieringsteknikerna diskuterar ofta att Oili borde sparkas men ingen vågar eller har energi att börja klaga om kärringen.

Några gånger i månaden besöker arbetsterapeut Ragnar Virta på postavdelning för att se hur Johanna mår och hur går det. Oili berömmar henne att hon är arbetsam, men bakom ryggen säger till Ragnar att kurser skulle vara bra för Johanna. Ragnar vet inte att Oili är en falsk arbetskompis.

E-postservern är fysiskt placerad i källaren inne i postavdelning men dess kärna är kvantbaserad artificiell intelligens som hanterar kommunens meddelandetrafik.

Espressomaskinen i fikarummet är kopplad till det federala hälsonetverket: den räknar koffeindoser och rapporterar hälsodata.

Luckan till lastkajen är en del av robotlogistiken, men man utför fortfarande manuellt arbete – en symbol för viljan att bevara människans roll.

Johannas flit speglar en ung vuxens uppgång: hon har bestämt sig för att lämna barnsligheten bakom sig och bygga sin karriärväg, men det är svårt när små flickors hyss fortfarande pyr i hennes huvud. Övrigt får hon för sig att göra konstiga saker. Efter varje avslöjande av ett misstag gör hon märkliga saker mer och mer i hemlighet.

Oili Lehmusvuori gör också många märkliga saker. Hon har massor av skulder; obetalda räkningar. Hon är gift med karelen Posse som bryter irriterande karelska som gör Oilis kollegor trötta och skitsura. Posse besöker ofta sin frus arbetsplats för att hämta matpengar. Oili och Posses tonåriga söner, Suffeli och Elmo, kommer också ofta till postavdelningen för att hämta gamla USB-minnen och begagnade hårddiskar, som Oili hämtar från olika förvaltningar.

Roope Kippo skilde sig för några år sedan och har vuxna barn, varav ett är taxichauffören Minea Kippo, som är delägare i Taxi Forssa. Han kör ofta charterbilar och arbetar som limousintaxichaufför. Taxibolagets magnifika limousintaxibilar är utrustade med karaokeutrustning.

Jaana-Maris examensfest – juni 2004

I början av juni firas Jaana-Maris examensfest. På hösten påbörjar hon sina studier i elektroteknikprogrammet vid Loimo-Forssa högskola, som lyckligtvis ligger i Forssa, så hon behöver inte åka hela vägen till Loimo fast det skulle ta vara en halvtimme att köra dit. Det har nyligen påbörjats att bredda motorvägen mellan Forssa-Jockis och Loimo.

Johanna filmade examensfesten med multimediamkamera med Livesändning på Kivinen Arena för att mormor i Vattula kunde delta i festen på distans.

Anna försökte övertala sin gamla mor att komma till Forssa, men Elisabeth svarade som vanligt: "Tänk om jag dör på väg och kroppen skulle försvinna!", varpå Anna på sitt vanliga sätt: "Säg inte så, du kommer inte att dö... Döden är inte din hobby.", varpå Elisabeth svarade: "Dåså!"

Alla släktingar och bekanta som bor i Forssa, bjöds till examensfesten. Familjen Nukku var också bjuden eftersom dem bor ju mittemot och man inte kunde skita i dem. Tuukka är ju familjebekant men inte släkt men ändå, tänkte Anna.

Jaana-Mari fick en stor flaska Tequila som present från Janette och Olli-Kari. Anna skakade på huvudet i direktsändning på nätet så att mamma skulle se reaktion till starka spriten.

Jaana-Mari och hennes vänner skålade i traktorsflak, som var en traditionell men nu futuristiskt dekorerad fest med ett hologram.

Jaana-Mari är verkligen en festprisse. På sommaren firar hon i parker i Forssa, där förbundets ungdomsnätverk organiserar virtuella DJ-gig. På vintern festar hon i festrestaurang Kuusisto som ligger på västra sidan av Loimi ån, intill Gamla Forssa. Restaurangen har hologrambord och AI-band. Hon har i hemlighet stulit ölglas från Kuusisto, och det finns gott om sådana i hennes glasskåp. Mamma skakar på huvudet att den yngsta dotter har blivit en riktig tjuv fast hon själv stjal från jobbet och sedan säger att det var rea i E-Store. Lustigast av allt, då Jaana-Mari var liten, så hade hon skämtsamt sagt att hon skulle bli en stenhård gangster. Så verkar det, sa Anna till gästerna ute i trädgård.

Johanna skulle verkligen vilja festa, men hon har ingen festkompis. Kanske skulle Janette kunna ta med henne på en fest med Olli-Kari, men hon saknar erfarenhet av att vara med vänner. Hon är livrädd för att hon skulle bli kär i kusins sambo. Han ser ut som eurohane. Det Johanna har sett på Kivinen Arena. Varje familj i slakten har egna Kivinen Arena sidor.

Johanna är på god väg att bli eremit och blir alltmer känselfunktionshindrad – det är svårt för henne att krama och visa sina känslor naturligt. Nu när hon inte längre går i skolan, så träffar hon inte jämnåriga. Hon tappar mer och mer kontakten med sina klasskamrater, precis som det hände med gotter-Backman i Villmanstrand. Hon saknar Nino den förste och drömmer även den andre.

Johannas semester började i början av juli. Eftersom hon är inskriven på Work Market Institute så får praktikanter inte vara på arbetsplatser under stängningstid.

Detta är en del av den federala regeln: unga vuxna får en semesterperiod för att fokusera på sig själva, sin familj och det kulturella nätverket.

Under semester planerar Johanna att diktera sina berättelser och spara sina drömmar i en krypterad mapp på sin webbplats, där artificiell intelligens skulle redigera dem och skapa en hel berättelse.

I augusti fortsatte Johannas praktik på postavdelningen på Forssa stadshus, där en kvant-e-postserver hanterar hela kommunens meddelandetrafik.

Stämningen på arbetsplatsen är färgstark: Raija fortsätter med sina fräcka skämt, Oili låtsas vara chef och rejäl kompis. Roope spelar patients med en kontorsrobot inne i den lilla kontor där värmefläkt är på högsta.

Nya praktikanter kommer ständigt in, eftersom AI på digitalkontoret vill testa multikulturella team, eftersom Oili ständigt föreslår praktikanter, helst manliga.

En höstdag lade Johanna märke till ett paket på transportbandet med valsedlar till folkomröstningen om den globala unionen – sammansmältningen av europeiska och afrikanska federationerna.

Afrikanska stater har blivit välfärdsstater där polisunion Afropol kontrollerar Saharas neutrala zon. Libyen har blivit Afrikas ekonomiska motor, och kontinentens ekonomi domineras av en gemensam afro valuta.

Johanna är starkt för ja-sidan och hemligt hon tog avlägsnade etiketterna på nej-paketen så att motståndarnas etiketter inte skulle kännas igen.

I mitten av september kommer det att hållas en folkomröstning i hela Europa och i Afrika. I Nordeuropa finns mest motstånd medan i Afrika och i södra Europa finns mest ja-sägare. Populister körde skrämsektaktik att afrikaner skulle ockupera alla europeiska strandtomter. I Afrika populister påminde om kolonialismen.

Familjen Kivinen röstade för Global Union. Antti övertygade sin fru om att afrikanska viner och frukter skulle bli billigare och att en bättre värld skulle öppna sig för unga människor.

Till slut vann ja-sidan med klar marginal, och Marbella valdes som huvudkontor för Global Union eftersom det ligger närmast Afrika.

Republiken Karelen var den enda staten som röstade emot, vilket ledde till en särskild tullunion och politiska förlägenheter.

Raija och Roope är emot Global Union och djävlade till Johanna, och laminerar till och med ett kritiskt citat som Oili och Roope tejpade på sidan av e-postservern, som Johanna diskret täckte med en evenemangskalender och slutligen stramlade i en dokumentförstörare.

Oili föreslog skämtsamt att man kunde bilda en *kommun-union* för motståndarna, men Johanna höll fast vid sin liberala linje. Hon lyckades kontrollera sina känslor så att det inte skulle bli fler sparkar – hon har fått sparkskräck.

Under hösten hade Johanna märkliga neurala drömmar där hon bodde i Vattula och dejtade med stadens rikaste man tills hon hittade ett stort skenben i herrgården. Drömmarna speglade hennes osäkerhet: om hon skulle klara sig att bo ensam i sin egen lägenhet eftersom matlagning och vardagsliv känns överväldigande. Hon är rädd att om hon bodde ensam så skulle hon äta snabbmat och gå upp i vikt – en bild som hemsöker henne på kvällarna när hon stönar och drömmer om kusinen Joonas.

Global Union symboliserar det geopolitiska enandet av en ny era, där Europa och Afrika bildar ett gemensamt parlament och en gemensam valuta. Valutan befinner sig fortfarande i korgvalutafasen. Det återstår att se hur många europeiska och afrikanska stater som skulle vara intresserade av den gemensamma valutan.

En höstdag blev Raija blev nyfiken på att om Johanna hade fått snopp, varpå Johanna stammade: "Jag vet inte, Coming Soon!" Raija skrattade så att hennes stora fläskiga bröst skakade: "Spela inte dummare som du är!"

Häromdagen Oili gav till Johanna ett fan foto på filmskådespelaren Mikko Perspirantti. Kanske hoppades Oili att blondinen skulle börja tramsa med fotot och sedan få bra anledning att kasta ut henne. Johanna visade bilden för Raija och påstod att det var pojkvännen. Raija tittade på bilden en stund och sa sedan: "I så fall är min make heter James Bond!" och skrattade så att bröst skakade.

Mikko Perspirantti är den mest populära finska skådespelaren. Han har blivit känd för den fiktiva polisserien Puro, där den skallige kriminalinspektören Jan-Olof Puro med brun mustasch löser mordfall tillsammans med den hetlevrade Kullervo Laitinen. Kullervo spelas av Mikko Perspirantti, som hatas av vissa eftersom han ständigt skriker som en elhyvel. En av Mikkos hatare är Anna Kivinen. Johanna är också irriterad på gubbes ständiga skrikande, men tittar ändå varje Puro-film som sänds på nationella TV4.

Jan-Olof Puro spelas av Pekka Hapero, som också spelar jultomten i en tavastländsk komedin för hela familjen, *julbocken är far till alla* barnen. Johanna har inte sett filmen eftersom hon tror att tavastländska komedierna är regionala komedier som kajanaländska inte förstår alla skämt eftersom hon är ju kajanaländska. Samma sak gäller pappa och mamma, men lillasystern förstår lekfullt tavastländsk skämt.

Nyligen har den riksfinska skvallertidningen Näe & Kuule avslöjat att Mikko Perspirantti använder mycket droger.

Johannas tavastländska favoritskådespelerska är Jonna Vyyhtinen, som blivit känd från komedifilmen *The Great Tavastian Company Trips*, där hennes karaktär Signe-Ester tillsammans med Ulla från Karelen. Ulla har tuff ljudutrustning med sig på resan. I flygplan på väg till Kanarieöarna frågar Signe-Ester hur man beställer en drink, och Ulla ber att trycka på knappen ovanför. Signe-Ester lyfter sin mugg under knappen och trycker på knappen, i tron att det var en dryckesautomat. Denna resekomedier är en av Finlands roligaste komedier och har sänts flera gånger på nationella TV4. Den har en lätt allmän humor på ett sätt som även en utvandrade från Kajanaland kan förstå.

Johanna börjar sakta tröttna på Raijas ständiga beteende, men hon vågar inte säga raka ord till denna tjocka kvinna eftersom hon är väldigt otrevlig av naturen och betar sig tuff trots att magen är väldigt mjuk. Om man inte behagar Raija finns det ofta en risk för pressning, särskilt när den andra parten är alltför översnäll precis som Johanna. Egentligen skämtar Raija bara och är inte särskilt påträngande, men Johanna förstår inte det. Hon vet att Raija är en humorist, men hon tål inte hårdhänt humor. Fröken Kivinen är mesig, även om hon gillar att skoja och skämta rejält. Hon har ingen aning om att detta bara är ett förspel och kommer att möta ännu mer otrevliga och galna konstiga typer som utnyttjar hennes övervänlighet, ännu mer otrevliga än Raija och allvarligt, men låt oss inte gå händelserna i förväg. Raija brukar ofta skoja att hon har mycket röst inom sig och uttalar sitt namn som amerikanska; *Raya*.

Johanna går tillbaka till postavdelningen eftersom det är hennes faktiska arbetsplats. På något sätt drar hennes ben alltid till kopieringscentret. Det är troligen ett liknande fenomen som vid våld i hemmet i fall där fruar ständigt återvänder till sina våldsamma mäns armar. Oili brukar springa ofta på olika förvaltningar och hjälpa manliga kontoristerna, och Roope spelar patients med kontorsroboten och praktikanterna. Han kommer överens med Augusto. Martin, å andra sidan, berättar ofta om alla möjliga märkliga om muslimers vanor, och detta förstärker fördomarna vilket ökar främlingsfientligheten. Även kopieringsteknikerna är väldigt rasistiska och använder gammalmodiga ord om mörkhyade människor. Konstigt att husets algoritmer inte reagerar. Enligt Roope är det bara dessa två invandrapojkar som är anständiga invandrare när de arbetar och kritiserar araberna och islam på eget initiativ. Om Roope, Oili och kopieringstekniker kritiserade invandrare, skulle de automatiskt vara fruktansvärda rasister. Johanna brukar vara väldigt försiktig för att kritisera invandrare eftersom hon själv är inrikes invandrare samt hon har sparkskräck. Hemma däremot hon brukar kalla mörkhyade för nekru och för de svarta. Folk från Sydeuropa och mellanöstern hon brukar kalla för lakritsclowner. Lillasyster tycker att lakritsclown är samma som mörkhyad och sydlänningar är som rökansikte. Anna och Antti brukar kalla mörkhyade för negrer och sydlänningar för mutakuono, mutis det vill sägas svartskalle.

I början av september började en fjärde praktikant på postavdelningen, den chokladbrunhåriga Suffeli Laitinen, som Oili blev så förtjust i att de kunde gå till fikarummet mitt i arbetet för att prata om pojkens privata angelägenheter eftersom han hade ett konstigt utslag på händerna. Oili tycker synd om killen och började föreslå olika krämer när hon misstänkte ringorm. Suffeli inte är för Johannas smak. Kanske äcklas hon av det där svampiga hudutslaget på händerna.

I slutet av september började den femte praktikanten på avdelningen, Nino Arola, en långväxt kille med blont hår. Som man kan gissa så Johanna blev vansinnigt förälskad i denna stiliga tjomme bara för att han råkar vara Nino. Hon tog reda på att Nino Arola bor i Eurola i ett av punkthusen vid Countryman Road. Hon är alldeles för blyg, speciellt om kille heter Nino. Arola är för henne Nino den tredje.

Johanna är väldigt känslig för alla killar som heter Nino, men den enda riktiga Nino är förstås gotter-Backman, men hon kanske funderar på att ta alla Ninos i världen inklusive Järvimerkki. Hon har en obegriplig Nino-fetisch och inte kan ens ana att hur många Ninos hon kommer att möta...

Till Johannas förtret han slutade praktisera en månad senare, när han fick ett jobb på laboratoriet på Sabbatskulle sjukhuset i Helsingfors som är stans största och mest moderna sjukhus, beläget mitt i Helsingfors nya centrum. Intill Sabbatskulle-sjukhuset ligger Tove Jansson barnsjukhus och Karolus institutet, som samarbetar med Calle-institutet i Bryssel. Sabbatskulle-sjukhuset har fått sitt namn från Stockholms Sabbatsbergsjukhuset och i dessa två sjukhus har ambulanshelikopter förbindelse mellan varandra.